

CHIAR ÎNAINTE DE FERICIRE

Editura ACT și Politon

Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.

Tel: 0751.066.694, e-mail: office@actspoliton.ro

www.actspoliton.ro

Juste avant le bonheur

Copyright © Editions Albin Michel - Paris 2013

„Cet ouvrage, publié dans le cadre du Programme d'aide à la publication

Nicolae Iorga, a bénéficié du soutien de l'Ambassade de France en Roumanie.”

© 2024 Editura Act și Politon pentru prezenta versiune românească.

Traducător: **Teodora Olenici**

Redactor: **Mona Apa**

Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**

Coperta: **Alexandra Ilie**

Copyright Manager: **Andrei Popa**

Editor: **Mona Apa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEDIG, AGNÈS

Chiar înainte de fericire/ Agnès Ledig; trad.: Teodora Olenici. – Ed. a 2-a. - București: ACT și Politon, 2024

ISBN 978-630-303-305-1

I. Olenici, Teodora (trad.)

821.133.1

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

AGNÈS LEDIG

CHIAR ÎNAINTE
DE FERICIRE

Ediția a doua

Traducere din limba franceză:

Teodora Olenici

ap!
act și politon

„Cei pe care i-am iubit și pe care i-am pierdut nu vor mai fi niciodată acolo unde erau, dar ei sunt mereu acolo unde suntem noi.”

– Alexandre Dumas

*Lui Nathanaël,
care este pretutindeni unde sunt și eu...*

CUPRINS

<i>Un prenume pe un ecuson</i>	11
<i>Gata de plecare</i>	23
<i>Borcanul cu dulceață</i>	46
<i>Câțiva puiuți în călătorie</i>	48
<i>Îmblânzirea</i>	86
<i>Tărâmul copilăriei</i>	105
<i>Cu vârful degetelor</i>	114
<i>Ceapa</i>	125
<i>Lecția de geografie</i>	145
<i>Plecarea</i>	153
<i>În câteva secunde</i>	158
<i>Când miracolul e pe cale să se întâmple</i>	161
<i>Dulceața pielii sale</i>	166
<i>Jucărioara preferată a lui Lulu</i>	169
<i>Elevatorul</i>	176
<i>Aparatul de cafea</i>	183
<i>Propria ei madlenă proustiană</i>	185
<i>Stejarul răsucit</i>	188
<i>Fleacuri urgente</i>	190
<i>Un proverb</i>	193
<i>Ridurile fine din jurul ochilor</i>	197
<i>Rezumatul</i>	201
<i>Așteptarea</i>	206
<i>Firicelul de zahăr</i>	207
<i>Liftul</i>	214
<i>O zi fără</i>	218
<i>Pe urmele propriului destin</i>	226
<i>Lăsați-mă</i>	230
<i>În brațele ei</i>	234

<i>Niște valuri mici și amărâte</i>	237
<i>Doar cât să-ți iei rămas-bun</i>	242
<i>Printre flori și printre nori</i>	245
<i>Vai, cât de mult sufăr!</i>	249
<i>Viața nu e un lung fluviu liniștit</i>	255
<i>În caz de forță majoră</i>	259
<i>Dă-i o șansă barajului</i>	261
<i>Crăciun fericit</i>	269
<i>O căciuliță pentru Popi</i>	271
<i>Fetița și secretul cel mare</i>	273
<i>Gâdilături</i>	279
<i>Oprirea scurgerilor</i>	283
<i>Pe zăpadă</i>	287
<i>Masculi care nu domină</i>	292
<i>Reeducarea</i>	295
<i>Peștera Uitării</i>	297
<i>El te așteaptă</i>	300
<i>Liftul (2)</i>	302
<i>O furtună primăvărată</i>	309
<i>Vârfuri care erau, de fapt, dealuri</i>	318
<i>Coalescență</i>	323
<i>Mulțumiri</i>	335

Coalescență : s.f. din lat. *coalescere*, „a crește cu”

1. BIOL. Concreștere, sudare a două organe învecinate.

2. CHIM. Contopire a picăturilor dintr-o emulsie sau a granulelor dintr-o suspensie în picături sau particule mai mari.

3. LINGV. Contrație a două sau mai multe elemente fonice într-unul singur.

Dicționar explicativ

Aici :

4. Apropiere care are loc între persoane sensibile și aflate în suferință, al căror contact duce la o reconstrucție trainică a fiecărui element, prin întregul pe care îl alcătuiesc.

Un prenume pe un ecuson

Julie a văzut multe la viața ei.

Ar fi putut să se opună, să riște, să-și piardă locul de muncă, dar să-și păstreze demnitatea.

Care demnitate?

Femeia asta mărunțică nu mai știe de mult ce înseamnă demnitatea. Atunci când trebuie să supraviețuim, ne luăm adio de la toate marile speranțe pe care ni le-am făcut atunci când eram doar niște copii. Și îndurăm, acceptăm, ne supunem fără să scoatem o vorbă.

Și în plus, ea are nevoie de acest loc de muncă. Are mare nevoie. Iar nimericul ăsta de Chasson o știe prea bine. E un director fără scrupule, în stare să dea afară o casieră din cauza unei greșeli de zece euro ! Darămite când e vorba de cincizeci! Cu toate astea, Julie știe cine i-a furat cei cincizeci de euro atunci când era cu spatele. Însă ești prost văzut dacă-ți părăști colegii. Ești foarte prost văzut. Și te mai alegi și cu o reputație de care e aproape imposibil să scapi! Așa că ea preferă să evite toate astea.

„Domnișoară Lemaire, dacă vreau, aș putea să vă dau afară imediat. Totuși, eu știu care este situația dumneavoastră, știu că nu puteți să restituiți banii. V-aș putea ruga să găsiți o modalitate de a îndrepta greșelile de la casa de marcat, să nu vă îndoiiți de asta! Știți la ce mă refer, da? Dacă nu, întrebați-le pe unele dintre colegile dumneavoastră, ele au

înțeles ce au de făcut”, i-a spus el pe un ton aspru, fixându-l cu privirea, fără nicio remușcare și cu un zâmbet batjocoritor pe buze.

Nemernicul!

Cu toate astea, se prezintă bine. E ginerele ideal. E înalt, zvelt, zâmbitor, cu bărbia colțuroasă și cărunt la tâmples. Merge mereu ținând o mână la spate ca să inspire încredere, ca să-i îmbărbăteze pe ceilalți. Are mereu câte o vorbă bună pentru angajații pe care trece să-i salute în fiecare luni dimineață. Are o soție elegantă și copii politicoși. E genul de om care a început de jos și care a avansat în carieră cu sudoarea frunții, impunând respect și admirație. Iată una dintre fețele monedei. Apoi, când întorci moneda și pe cealaltă parte, vezi lupul, prădătorul, bărbatul care vrea să aibă femeile la picioarele lui doar pentru a-și dovedi că el este cel mai puternic.

Câteva minute mai târziu, Julie străbate cu pași repezi holul lung care separă biroul directorului de galeria comercială. Pauza ei aproape că s-a terminat. Ar fi preferat să și-o petreacă făcând altceva în loc să fie convocată astfel. Își șterge cu furie o lacrimă răzleață de pe obraz, cu dosul mâneicii. E un semn regretabil de slăbiciune pe care trebuie să-l alunge imediat.

Pentru că Julie a trecut prin multe.

Se numără printre cei față de care soarta este necruțătoare.

Se mai întâmplă...

Paul Moissac stă în fața raionului cu pizza congelată, neștiind ce să aleagă. Alegerea baxului de bere pe care-l ține în mână nu i-a dat bătăi de cap, dar acum e altceva! Ar putea fi chiar prima oară când pune piciorul într-un

supermarket. Cel puțin, e prima oară când face asta de unul singur.

Soția lui l-a părăsit acum o lună. Înainte să plece, dintr-un ultim elan de generozitate, care probabil i-a dat sentimentul înălțător că și-a făcut datoria, a umplut frigiderul cu mâncare. Era femeia perfectă în toată splendoarea ei – până în cele mai mici detalii – și căreia nimeni nu avea să-i reproșeze faptul că a plecat pe neașteptate și în mod definitiv.

Însă astăzi, Paul nu mai are de ales. Inițial poate fi benefic să slăbești un kilogram pe săptămână, dar după ce treci de un anumit prag, se dovedește a fi riscant. Și când se gândește la ideea de a fi singur la o masă într-un restaurant, se simte atât de deprimat încât îi piere pofta de mâncare. Poate că la cincizeci și unu de ani, e timpul să știi cum să te descurci într-un magazin alimentar. În cele din urmă, alege cea mai scumpă pizza. Ar fi culmea să mănânce orice găsește, pe motiv că soția lui l-a părăsit după treizeci de ani împreună.

Când are de ales, cumpără întotdeauna cele mai scumpe lucruri, convins fiind că aceea e o garanție a calității. Străbătând raionul de „legume-fructe” își amintește de una dintre frazele preferate ale soției sale, pe care o spunea din automatism, la fel ca pe toate celelalte. *„Cinci fructe și legume pe zi.”* O strecura între *„O să mori din cauza fumatului”* și *„Alcoolul dăunează sănătății tale”*.

Cât de obositoare mai era!

Cu toate astea, strânge câteva mere într-o pungă de plastic și se îndreaptă către casele de marcat. Își ține în mână cele trei produse, așteptând să prindă un pic de loc liber ca să le pună pe banda rulantă. Înaintea lui, o femeie

enormă tocmai ce și-a golit un coș întreg plin cu porcării. Uite pe cineva care nu s-ar fi înțelea deloc cu soția lui.

Își dă repede seama că nu a ales cea mai bună casă de marcat astfel încât să poată părăsi cât mai repede acest bârllog al consumerismului, dar casiera e drăguță. E nesuferită, dar drăguță. Acesta e privilegiul frumuseții: compensează pentru un caracter urât. Întotdeauna. Femeilor frumoase li se iartă totul, chiar înainte de a spune ceva. Cea din fața lui abia dacă se uită la clientă atunci când îi înmânează restul, și între timp își șterge de pe obraz o lacrimă venită din senin. Nu, nu îi tremură bărbia, nu are o respirație sacadată și nici nu îi lucesc ochii – chipul ei are o expresie de nepăsare, cu excepția unei lacrimi care și-a permis să-și facă apariția.

I-a venit rândul lui Paul.

— Bună ziua, Julie!

— Ne cunoaștem? întrebă ea, ridicând privirea, mirată.

— Nu, dar așa scrie pe ecusonul dumneavoastră. Altfel, de ce mai aveți un ecuson cu numele dumneavoastră scris pe el?

— Pentru a fi pârâte la casa centrală atunci când facem un calcul greșit și când avem o eroare de trei cenți. Rareori se întâmplă să ne salute cineva.

— Am câteva defecte, dar nu sunt un turnător.

— Nu ați cântărit merele, spune ea pe un ton neutru și indiferent.

— Trebuia?

— Păi da!

— Și ce fac acum?

— Ori mergeți să le cântăriți, ori renunțați la mere.

— Merg, mă duc repede, răspunde Paul, luând punga.

Dar de ce ține morțiș să cumpere merele?!

— Nu vă grăbiți, asta nu-mi schimbă viața cu nimic! comentează tânăra în șoaptă, pe când el dispăruse deja de la coadă.

Clienții din spatele lui încep să se impacienteze. Julie profită de pauză ca să-și întindă spatele, care o doare de mai bine de o săptămână.

Bărbatul revine gâfâind și pune merele cântărite în fața tinerei.

— Atunci când ați cântărit, ați tastat codul pentru struguri în loc de mere!

— Serios?

— Struguri Golden. Scrie pe etichetă. Iar aici aveți mere Golden.

— E așa de important?

— Veți plăti mai mult. Puteți să mergeți din nou dacă vreți.

Larma care începe să se intensifice la coadă îl descurajează.

— Nu contează, le iau așa. Poate că merele vor fi mai bune! spune el zâmbindu-i.

Julie schițează un zâmbet ușor. A trecut foarte mult timp de când un bărbat nu a mai fost drăguț cu ea. E bine că măcar o dată se întâmplă asta! Și totuși, la douăzeci de ani, Julie deja nu mai este obișnuită să primească astfel de atenții. S-a obișnuit ca lipsa grijilor și demnitatea ei să fie ceva la care nu mai speră.

— E o seară de meci? Întreabă ea, întinzându-i bonul.

— Nu, de ce?

— Întrebam si eu așa. Berea, pizza...

— E o seară de burlac!

— Nu se exclud reciproc.

Julie nu catadicsește să-i răspundă clientei următoare care încearcă să o ia de martor, indignată că nu se poate să nu fii la curent cu faptul că fructele și legumele se cântăresc. E genul de „bla-bla” pe care tânăra nici măcar nu îl mai aude. Deja s-a săturat de mult de ZBLM. Zâmbet – Bună ziua – La revedere – Mulțumesc. Face asta doar atunci când știe că este supravegheată. Cel puțin, incidentul cu merele i-a permis să ridice piciorul de pe accelerație pentru câteva minute și să bea din sticla ei cu apă aromată, ca să mai scape de gustul amar pe care i-l lasă acest loc de muncă.

Degeaba.

A profitat de această ocazie și pentru a se gândi la Lulu, iubirea vieții ei. E singura imagine care poate stăvili valul de emoție pe cale să izbucnească din spatele pleoapelor.

Jérôme stă așezat pe canapeaua lui, cu spatele drept. Privește în gol. Zilele lui de muncă sunt din ce în ce mai obositoare. Nu mai suportă bătăturile de pe picioarele buinicuțelor ursuze, sclifosiții care nu vor să deschidă gura pentru ca el să poată verifica dacă secrețiile gâlbui sunt un semn de angină, femeile la premenopauză, care vorbesc despre bufeurile lor ca despre un flagel de neînvinș. Ce să mai zici despre asigurații social care vin buluc să ceară adevărul pentru șomaj pentru că s-au îmbolnăvit de lenevită cronică?

În schimb, el muncește ca un nebun de zece ani – până la epuizare – ca să-și termine cu bine studiile de medicină și să ia în primire pacienții de la țară care, în câteva luni, au trecut de la un sentiment de neîncredere față de un nou-venit, la pretenția ca el să le fie dedicat în totalitate.

A fost nevoie să se întâmple nenorocirea ca să deschidă ochii asupra propriei vieți. Și simte că, în lipsa unei pauze,

ar putea avea loc o altă catastrofă. Nici măcar tăria din paharul pe care îl bea în fiecare seară nu-l mai ajută să facă față. Uită confuz întâmplările, adoarme ca dus, se trezește la două dimineața și se sucește de pe o parte pe alta până în zori. Și, când sună alarma, se trezește dintr-un somn dureros, agitat, cu un sentiment insuportabil de singurătate.

Singura persoană care-l poate înțelege cât de cât este tatăl său, chiar dacă nici pentru el nu este o perioadă tocmai bună. O să-l sune mâine ca să afle dacă este liberă căsuța din Bretania în această perioadă. Poate că valurile line și regulate îl vor ajuta să-și regăsească liniștea în mijlocul freamătului.

Micuțul s-a instalat în sufragerie. Dacă lui îl urmărește cu coada ochiului în timp ce pregătește cina. A scos toate animalele din plastic din cutia cu jucării și le-a așezat în cerc. Elefantul gri miniatural stă lângă un câine alb, imens, iar cele trei găște sechestrate pe peticul de iarbă probabil că se întrebă cum de au ajuns lângă un dinozaur mov, nu cu mult mai mare ca ele.

Copilul le vorbește ca unor prieteni adevărați, le ia pe fiecare în parte și le duce să bea apă din floarea albastră aflată în colțul covorului multicolor din bumbac. Petrecând timp în lumea lui populată de animale, el se detașează de toată presiunea emoțională căreia a trebuit să-i facă față la școală, pe parcursul zilei. Uită de băiatul mai mare care i-a șterpelit a doua prăjitură când educatoarea era întoarsă cu spatele, de vesta pe care și-a găsit-o pe jos, sub cuier, călcată în picioare și murdară, de desenul peste care s-a răsturnat vasul cu apă în care erau înmuiate penelurile. Educatoarea i-a promis că o să poată face altul. Însă el pe

acesta voia să-l ofere mamei lui când va veni diseară acasă,
de la muncă.

Animalele din plastic sunt mai înțelegătoare...

De doi ani sunt casieră și asta e prima oară când un client îmi zice bună ziua spunându-mi pe nume. Se întâmplă atât de rar să întâlnești oameni amabili. De obicei, abia dacă se uită la mine, consideră că nu merit să fie politicoși cu mine, atunci când se-mbulzesc pentru că nu mă mișc destul de repede. Sunt cei care, prin felul în care se uită la mine, mă fac să înțeleg că sunt doar o casieră, sunt și cei care, sub pretext că clientul este rege, cred că totul le este permis, chiar și remarcile deplasate sau sexiste. Mai sunt și cei care continuă să vorbească la telefoanele lor mobile ca și când aș fi doar o mașinărie, așteptând ca prețul să se afișeze pe ecranul casei de marcat, și care pleacă fără să-mi arunce măcar o privire.

Însă am învățat să mă apăr. Unele colege încasează în tăcere; în schimb, eu răspund, oamenii nu-și dau seama. N-au decât să vină în locul meu. N-ar rezista nici două zile în vacarmul ăsta, în curent, încercând să mânuiască articolele grele pe care trebuie să le tragi până în fața scannerului rupându-ți spinarea și îndurând zgomotul repetat produs de bipul răsunător. Și nu mai vorbesc de nemernicul ăsta de Chasson, care se poartă cu noi de parcă am fi niște vite.

Într-o bună zi o să-l fac să plătească. Și va regreta.

Când Lulu va fi mare, când nu va mai avea nevoie de mine, nu mă voi mai lăsa călcată în picioare. Și în sfârșit voi fi liberă. O să am ocazia să mă răzbun pe toți ticăloșii de pe pământ care tratează femeile cu brutalitate, care consideră că sunt stăpânii lor și că le au la degetul lor mic. Cine se cred să gândească în felul ăsta?

Însă tipul de astăzi avea în privirea lui acel ceva care îl făcea să pară sincer și drăguț. Ar trebui totuși să fiu prevăzătoare. Am fost trasă pe sfoară de mai multe ori. Deși poate părea ciudat, am simțit că el este diferit.

În primul rând, este în vârstă. Nu e cum sunt cocoșii ăștia tinerei care, pe motiv că sunt în floarea vârstei și un pic simpatici, cred că pot sări pe tot ce mișcă.

În plus, era pierdut, ca și cum ar fi venit de pe o altă planetă, cu punga lui cu mere, greșit etichetată.

Uneori mi-ar plăcea să plec tocmai acolo, pe o altă planetă. Una care să nu fi cunoscut ororile umanității ce ne pun direct la zid și care fac să sufere trei sferturi dintre noi...

Uneori în viață, ai sentimentul că întâlnești oameni care fac parte din același univers ca tine... Oameni care vin din afara omenirii, care sunt diferiți de ceilalți și cu care ești pe aceeași lungime de undă sau care trăiesc în aceeași iluzie ca tine.

Așa m-am simțit eu astăzi...

Și asta ajută.

O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU...

Gata de plecare

— Bună, Julie, îi spune bărbatul după ce și-a așezat cumpărăturile pe banda rulantă.

— Bună ziua, domnule. Astăzi ați cântărit tot? Întreabă ea, fără a avea intenția de a-și bate joc de el.

— Fac progrese... Și dumneavoastră? Sunteți mai bine acum?

— Mai bine?

— Nu erați un pic supărată data trecută?

— Nu! răspunde ea pe un ton sec.

— Deci aveți un fir de praf în ochi?

— Exact! Trebuie să plătiți sacoșa termoizolantă; o mai luați?

— Da! Prinde bine să ai una, nu credeți?

— Dumneavoastră știți mai bine. În total face patruzeci și șapte de euro și nouăzeci și cinci de cenți.

— Poftim, spune bărbatul întinzând o bancnotă de cincizeci, păstrați restul.

— Sub nicio formă. Nu avem voie să primim bacșișuri.

— Așadar, dacă vreau să vă invit să ieșim să bem ceva, va trebui să aștept să terminați serviciul?

— Nu știu dacă va fi posibil.

— Vă temeți că o să vă iasă vorbe?

— Aproape că mi-ați putea fi bunic!

— Haideți să nu exagerăm, o să mă simt jignit!

— Mi-ați putea fi cel puțin tată...

— Un tată nu are dreptul să bea un pahar cu fiica lui?

— Nu sunt fiica dumneavoastră.

— Nimeni nu știe asta, putem să ne prefacem că așa stau lucrurile.

— Ce căutați, de fapt? Prospături?

— Caut o angajată coruptă care ar putea să mă inițieze oferindu-mi ponturi despre cum să mă descurc într-un astfel de magazin.

— Depinde ce căutați.

— Caut să mă adaptez etichetei de burlac după ce am trăit timp de treizeci de ani cu o femeie care se ocupa de toate, inclusiv de cumpărături.

— Deci căutați o prospătură!

— Acum că am o sacoșă termoizolantă, trebuie s-o folosesc la ceva.

— Nici dacă mi-aș suga burta n-aș încăpea în sacoșa dumneavoastră.

— Nu vă cer chiar atât de mult, tot ce vă cer este să acceptați să ieșim la un pahar după ce terminați serviciul. La ce oră terminați?

— Astăzi am pauză între treisprezece și cincisprezece.

— Unde mâncați?

— Am un măr.

— Un măr? Un măr nu-i îndeajuns de hrănitor, nici măcar dacă dai pe el cât dai pe struguri. Vă aștept la rândul 2 din parcare, în zona P, de la Paul, am un Audi gri, un jeep; o să mergem undeva să mâncăm.

Julie îi întinde bonul, trăgând cu ochiul spre clienții următori care, fiind obligați să aștepte, o privesc cu furie. Trebuie să aibă grijă. S-ar putea ca ei să facă o plângere

către director, iar el ar putea profita de ocazie pentru a-i cere să-i facă pe plac.

Încă nu știe dacă în cele ce urmează va merge la jeepul parcat în zona P. Cine știe dacă bărbatul acesta nu-i va cere și el altfel de lucruri? În același timp, când ești într-o parcare ziua-n amiaza mare, nu ți se poate întâmpla mare lucru. Și în plus, era înduioșător să vezi cum încerca să o scoată la capăt în calitate de proaspăt burlac care-și face cumpărăturile.

Este ultima ei zi de muncă înaintea celor trei săptămâni de vacanță, așa că are motive să sărbătorească. Va putea petrece altfel cele două ore pe care le-ar fi petrecut omorându-și timpul în centrul comercial, neputând să ajungă acasă din cauză că nu are bani să plătească benzina și din cauză că își folosește mașina cât mai puțin posibil. Bineînțeles că are o carte în geantă – ultima pe care a împrumutat-o de la bibliotecă – dar cum să se izoleze de vacarmul din jurul ei? Sala de relaxare rezervată personalului este sinistă, nu are ferestre, iar cei de la raionul de măcelărie îi adresează mereu remarci grosolane, ca niște boi ce sunt.

În plus, având în vedere că are un jeep marca Audi, probabil că tipul ăsta își permite să o ducă la un restaurant bun. O să mănânce pe săturate ca s-o țină până la sfârșitul lunii, care se anunță a fi dificil.

La fel ca toate celelalte...

Jérôme a găsit o înlocuitoare. Nu are foarte multă experiență, dar ce mai contează. Vrea să meargă să vadă marea, să privească orizontul pierdut în depărtare, să încerce să uite adâncimile mocirloase în care se afundă de trei luni încoace.

Tânăra trebuie să sosească în seara asta, îi lasă în grijă chiar și casa lui, cât va fi plecat. În această noapte vor sta împreună pentru că el pleacă abia mâine. Tocmai ce l-a sunat tatăl său pentru a-l anunța cu privire la ora plecării. Tatăl său care, la rândul lui, râvnește și el la aerul de mare.

Dar din alt motiv. Un soi de suspin de ușurare.

Mai are doar două ore de consultații. Se agață de ideea că va pleca în călătorie pentru a găsi puterea să-și păstreze spatele drept și capul sus. Un medic trebuie să fie bine. Un medic nu cedează niciodată. Un medic este soclul de care se agață pacienții firavi. Trebuie să fie tare ca o stâncă.

Tu vorbești de un soclu indestructibil !

Sfârșamat, redus la neant în urmă cu câteva luni, soclul nu mai susține pe nimeni. El ascultă, prescrie, palpează, suturează, dar nu mai oferă susținere. Totuși, rezistă fără să ia medicamente antidepresive – e ceva! Dar mai este și alcoolul.

Copilul așteaptă cu nerăbdare să iasă de la grădiniță. Vine să-l ia Tușica, iar mama va intra numaidecât în concediu. Va fi cu el în fiecare seară și în fiecare dimineață. Chiar și la amiază, de fiecare dată! Deși mănâncă mai bine la Tușica, preferă să fie cu mama lui.

Nu-i place la grădiniță. E drept că învață câteva cântece, dar este prea mult zgomot, sunt prea mulți copii care se îmbrâncesc și care-l necăjesc, are prea multe lucruri de făcut, aude prea multe lucruri, trebuie să asculte prea multe lucruri.

Mama lui i-a promis că nu va merge în fiecare zi la grădiniță cât timp ea va fi în concediu, pentru că vrea să petreacă cât mai mult timp cu el. Nu contează ce va spune educatoarea.

Mama lui nu este ca celelalte mame. În primul rând, este cea mai frumoasă. Și este și cea mai tânără. Uneori, ai spune că e sora lui mai mare care îl așteaptă când iese de la grădiniță. Și în plus, puțin îi pasă ei de ce cred ceilalți.

Ea mai folosește și înjurături. Pe când el este pedepsit dacă înjură la grădiniță. Bine mai e să fii adult, nu te mai muștruluiește nimeni pentru că înjuri.

Însă, în unele seri, mama lui plânge în fața hârtiilor întinse pe masă, când își face calculele pe computer.

Pe el nu-l deranjează deloc să mănânce paste în fiecare zi. Îi plac pastele. Dar e drept că sunt mai bune cu un pic de carne. Sunt mai bune decât cu unt. Tușica are avantajul că e destul de înstărită pentru a cumpăra mâncare bună...

Ora treisprezece.

Pauză.

Are chef să meargă în zona P și să se întâlnească cu bărbatul acela care pare amabil. Fără să mai stea pe gânduri. Totuși, ar putea să-i fie tată! Dar e bine să-ți schimbi părerile din când în când. Iar apoi, ideea de a lua masa în adevăratul sens al cuvântului nu-i displace.

Când intră în zona P, jeepul este deja acolo, semnalându-și prezența cu ajutorul farurilor. Bărbatul îi zâmbeste prietenos când se urcă pe locul din dreapta. Interiorul mașinii este din piele, panoul de bord este din acaju, mocheta este impecabilă. Nici urmă de pietriș.

Oare cum reușește ?

E o diferență ca de la cer la pământ între acest tip de mașină de lux și Renault-ul ei 5 vai de capul lui, învechit, care stă să se dezmembreze de fiecare dată când învârte cheia în contact. E-adevărat, ea nu prea ține la curățenie, mai ales în cazul unei mașini care, după părerea ei, trebuie

doar să o ducă din punctul A în punctul B. Important este să meargă. Nici nu îndrăznește să se gândească la o pană. Are nevoie de ea ca să muncească, deci ca să trăiască. Pentru ea, sabia lui Damocles este o curea de distribuție care ar fi trebuit deja schimbată cu douăzeci de mii de kilometri în urmă. Mecanicul i-a explicat că dacă cedează, o să-i distrugă motorul. Julie i-a răspuns că dacă ar schimba-o, nu ar putea să-și plătească chiria. El i-a răspuns pe bună dreptate că dacă își distruge motorul, ea nu va mai putea merge la muncă, pierzându-și astfel serviciul și neputând astfel să-și mai plătească nici chiria.

Având în vedere că mecanicul nu era vreun bancher, ea se roagă ca nu cumva să cedeze cureaua.

Paul îi propune să meargă la un restaurant pe care ea nu-l știe. Ea știe foarte puține restaurante. Este la câteva minute distanță.

— Sunt încântat că ați venit, îi spune el, simplu.

— Să nu vă așteptați la nimic din partea mea, v-o spun de pe-acum ! răspunde Julie pe un ton sec.

— Doar lătrați sau și mușcați ?

— Nu latru, doar fac precizări.

— La ce altceva aș putea să mă aștept din partea dumneavoastră, în afară de niște ponturi comerciale bune?

— La favoruri, sunt obișnuită cu asta.

— Ei bine, nu, eu nu!

— Rar se-ntâmplă asta.

— Toți bărbații sunt mojici?

— Așa cred.

— Puneți o presiune neașteptată pe umerii mei, aproape că mă simt stingher.

— De ce?

— Pentru că acum trebuie să vă dovedesc că nu sunt unul dintre ei.

— Este chiar atât de dificil pentru un bărbat?

— Nu... bine, da... nu știu. O să vedem.

Nu se-aude nici musca...

— Vă propun doar să mergem să mâncăm, reia Paul, să vorbim despre tot ce ne trece prin cap, despre dumnea-voastră, dacă vreți, despre mine, dacă vă interesează, fără presiuni sau gânduri ascunse.

— Îmi convine, conchide tânăra.

— Dar mai ales, vă invit să mâncați ceva mai mult decât un măr!

— M-am obișnuit să mănânc un măr la prânz...

— Obișnuința nu asigură echilibrul alimentar.

— Fac și eu ce pot.

— Astăzi veți putea să mâncați tot ce găsiți în meniu, cu condiția ca la întoarcere să nu vomitați pe panoul meu de bord.

— O să încerc, răspunde Julie, zâmbind în sfârșit.

Restaurantul este elegant. Julie aproape că se simte stingheră în jeanșii ei zdrențuiți, cu tricoul ei decoltat și cu bascheții ei spălăciți.

— Sunteți sigur că mă vor primi? se îngrijorează ea.

— De ce nu?

— Nu mă încadrez în decor.

— Nu vă cere nimeni să vă agățați de perete.

— Mă rog, o să las o impresie proastă, nu?

— Da, bineînțeles! Dar puțin ne pasă! Atât timp cât ești posesorul unui card bancar, ai dreptul să lași o impresie proastă. Este chiar destul de distractiv.

— Dar eu nu am card.

— Păi... Julie, cum să vă spun... Deși îmi puneți bețe imense în roate și nu mă ajutați deloc, îmi va fi mult mai simplu să vă demonstrez că nu sunt un mitocan. De obicei, bărbații galanți invită femeile la restaurant. Cu excepția cazului în care dau de o feministă veritabilă care confundă galanteria cu mojicia.

— Presupun că feministele au un card bancar...

— În schimb, va trebui să aruncați guma de mestecat; dacă nu, atunci chiar că veți lăsa o impresie proastă.

Julie se supune. Rupe o bucată din șervetul ei de hârtie și împachetează corpul delict înainte de a-l pune în scrumieră. Chelnerul vine și le oferă meniul. Julie îl răsfoiește timp de câteva momente și apoi îl închide cu vehemență.

— E vreo problemă? întrebă Paul. Nu vă tentează nimic?

— E prea scump pentru mine..., răspunde ea cu un nod în gât.

— Sunteți feministă?

— Nu, de ce?

— Deci nu v-ați gândit să plătiți?

— O să am senzația că mestec o bancnotă de cinci euro, de fiecare dată când iau o înghițitură.

— Nu vă uitați la prețuri!

— Nu pot să rezist tentației, a devenit o obișnuință; mă uit la prețul fiecărui lucru, oricât aș încerca să mă opun, coloana din dreapta îmi atrage privirea...

— Atunci o să vă citesc eu meniul.

— O să zică lumea că nu știu să citesc.

— Atunci o să vorbesc în șoaptă.

— În cazul ăsta, o să zică lumea că îmi spuneți vorbe dulci, deși ați putea să-mi fiți tată.

— Julie, lăsați lumea să zică ce vrea, răspunde el of-
tând amuzat.

Atunci Paul începe să citească meniul. Julie simte ne-
voia să-l întrerupă constant. Nu cunoaște nici pe departe
toate felurile de mâncare propuse. Dintr-un colț al came-
rei, chelnerul urmărește comportamentul ciudat de la
masa 9. Când vede că bărbatul pune meniul pe masă zâm-
bind, se apropie de cei doi.

— Domnule, doamnă, v-ați decis?

— Da. Pentru doamna, somon afumat la aperitiv, apoi
un filet mignon cu gălbiori și, la desert, un *vacherin** cu
zmeură. La fel și pentru mine. Am încredere că o să ne
aduci un vin bun, tinere.

— Ca garnitură?

— Cartofi prăjiți. În loc de mere.

— Poftim? spune chelnerul.

— Nimic, nimic, răspunde Paul, făcând cu ochiul către
Julie.

Chelnerul ia meniurile și pleacă rapid. Julie soarbe din
cocktailul ei non-alcoolic de rodii și privește curioasă
decorul.

— Este prima dată când veniți aici?

— Desigur. Nu îmi permit să merg la restaurant.

— Nici măcar așa, din când în când?

— Nu.

— Dacă ați ști ce ratați.

— Dacă ați ști câte ratez!

— Cum ar fi?

— Totul. Viața mea e ratată, în general. De ce m-ați
invitat la restaurant?

* *Vacherin* - desert tipic franțuzesc, întâlnit și în bucătăria elvețiană și
italiană, pe bază de beza și frișcă. (n.tr.)

— Mi-a fost milă de dumneavoastră.

— De mine? exclamă ea.

— Da, de dumneavoastră. Știu precis că prima oară când am fost la casa dumneavoastră de marcat nu era vorba despre un fir de praf care vă intrase în ochi. Asta m-a emoționat.

— Nu e cazul. Mi-am revenit.

— Ce s-a întâmplat?

— De ce vreți să știți?

— Poate că am chef să merg să-l bat măr pe cel care v-a supărat. Îi urâsc pe cei care se poartă urât cu femeile.

— De unde știți că e vorba despre un bărbat?

— Din stima enormă pe care le-o arătați.

— Vreți într-adevăr să vă povestesc ce s-a întâmplat?

— Nu, nu-mi pasă deloc, am zis asta doar ca să întretin atmosfera până vine aperitivul.

— ...

— Bineînțeles că da!

— Mă hărțuiește de luni de zile, cum fac un pas greșit, mă amenință că o să se răzbune pe mine. Zilele trecute, m-a asigurat că data viitoare o să mă forțeze să mă culc cu el.

— Poftim? spune Paul, aproape înecându-se cu înghițitura de bere.

— Nu am de ales...

— Cred că glumiți!

— Nu, și el știe prea bine că mă poate șantaja pentru că nu am de ales.

— Cum așa? spune Paul nervos.

— Cu o zi înainte, o colegă mi-a luat cincizeci de euro din casa de marcat cât timp am fost la toaletă. Am văzut-o când îmi puneă la loc sacoșă. Am fost chemată la director.

Mi-a spus că ar putea să mă dea afară imediat și că data viitoare va trebui să mă port drăguț cu el.

— Nu ați pârât-o pe colega dumneavoastră?

— Nu se cade.

— Dar se cade să fiți forțată să vă culcați cu el? întrebă Paul. Nu v-a propus să restituiți banii și cu asta, basta?

— Glumiți, nu? Trebuia să profite cumva de ocazia asta. Sunt unele casiere care pot fi date afară pentru că au luat un tichet de reducere, știți, cele care ies cu bonurile de casă. Dacă clienții nu le vor, trebuie să le distrugem. Dacă una dintre noi este dată în vileag că l-a păstrat pentru ea, atunci ea poate veni cu propunerea să restituie cei 1,80 de euro, dar nemernicul ăsta poate la fel de bine să decidă s-o dea afară. Atunci vă dați seama, când e vorba de cincizeci de euro...

— În cazul ăsta, dacă știți deja care sunt riscurile, de ce nu ați înlocuit bancnota înainte ca el să-și dea seama?!

— Pentru că nu aveam banii ăștia.

— Este un bancomat la supermarket.

— V-am spus, nu aveam banii ăștia.

— Dar toată lumea are cel puțin cincizeci de euro în cont.

— Ei bine, nu. Era tocmai înainte să primesc salariul.

Atunci Paul își ia portofelul din buzunar și scoate o bancnotă de cincizeci de euro, pe care i-o întinde lui Julie. Ea îl privește cu răutate.

— Luați-i! spune Paul după câteva secunde, fluturând nervos bancnota.

— În niciun caz!

— Luați-i, v-am spus. În niciun caz, asta nu trebuie să se mai repete. Puteți să-i ascundeți în portofel și să-i păstrați pentru cazul în care se va mai întâmpla.

— Nu aveți niciun motiv să faceți asta.

— Ba, bineînțeles că am!...Trebuie să vă arăt că nu sunt un moșic. Dovada n°1.

— Asta-i bună. După ce au crezut că sunt analfabetă și amanta dumneavoastră pe deasupra, oamenii vor crede acum că mă și plătiți pentru asta.

— Oamenii vor spune că sunteți fata mea și că vă dau bani de buzunar.

— Chiar vreți să creadă că sunteți tatăl meu?

— Aveți dovezi pentru ceea ce s-a întâmplat? Aveți nevoie de ele la Tribunalul Muncii.

— Unde?

— La instituția care apără drepturile salariaților. Doar nu o să lăsați lucrurile așa, fără să faceți nimic.

— Am nevoie de acest serviciu, nu-mi pot permite să îl pierd.

— Dar e absurd...

— Așa-i viața. Trăiți pe altă planetă, sau cum?

— Nu, dar nu pot să-mi imaginez că astfel de practici sunt posibile.

— Și dumneavoastră cu ce vă ocupați în Țara Minunilor?

— Sunt inginer în aeronautică, la Bugatti.

— E interesant?

— Palpitant.

— Se câștigă bine?

— N-am probleme cu banii. De altfel, sunt la sfârșitul carierei mele și spăl puțin. Pot să trăiesc din rentele pe care le am.

— O moștenire?

— Nu, e vorba despre un brevet pe care l-am înregistrat la începutul activității mele – ideea potrivită la momentul potrivit, care m-a pus la adăpost de lipsuri.

— Mai puțin nevoia de lipsa unei soții.

— N-am nevoie de o soție.

— Nu v-a plecat soția?

— Ba da! Era și timpul. Nu o mai suportam. Era utilă în felul ei, dar na..

— Vedeți că sunteți un mojić, vorbiți despre femei ca și cum ar fi niște obiecte de uz practic. Aveți noroc că nu am card, altfel, aș fi putut să-mi permit să fiu feministă și să vă fac cu ou și cu oțet.

— Ea e cea care a considerat că e foarte convenabil să se mărite cu un bărbat gros la pungă.

— Aveți copii?

— Un băiat. Dintr-o primă căsnicie.

— Dar știi că viața dumneavoastră conjugală nu e anostă. Prima soție v-a lăsat și ea baltă...?

— Oarecum..., răspunde Paul privind în altă parte pentru câteva momente, înainte să continue: E bun fileul mignon?

— Excelent. N-am mai mâncat așa de la prima mea comuniune.

— Aveți un iubit? continuă Paul, schimbând subiectul.

— De ce întrebați?

— Așa.

— Nu am un iubit. Îl am doar pe Ludovic în viața mea.

— Cine-i Ludovic?

— Fiul meu.

— Aveți un fiu? se miră Paul.

— Da. Face trei ani.

— Dar ce vârstă aveți? întreabă el stupefiat.

— Douăzeci de ani.

— A fost un accident?

— Să nu mai spuneți niciodată că Ludovic a fost un accident. Este cel mai frumos lucru din viața mea.

— Și tatăl?

— Nu există.

— A fost clonare, partenogeneză sau miracol biblic? întreabă Paul amuzat.

— O băută...

— Și asta e motivul pentru care aveți atâta nevoie de un serviciu, încât riscați să îndurați ororile la care vă supune directorul?

— Da, o fac pentru el.

— Părinții nu vă ajută?

— Tata mi-a trântit ușa-n nas când a aflat că sunt însărcinată.

— Și mama?

— De-atunci bea mereu, ca să uite. Ne întâlnim pe ascuns. Rareori.

— Ce tablou!

— Un Picasso. O viață ca nicio alta.

— De ce v-a trântit ușa-n nas?

— E un catolic fundamentalist.

— Fundamentalist?

— Da, așa presupun, altfel i-ar fi fost puțin milă de mine. Însă oricum nu-l mai suportam. Situația de acasă devenise infernală. Niciodată nu am putut fi așa cum își dorea el. Când ești mică, accepți să porți fustele în carouri ca să mergi să te joci în zăpadă, dar în adolescență începi să-ți pui întrebări. Și să te răzvrățești.

Julie și Paul continuă discuția în timpul desertului. Ea îi povestește despre căminul în care a locuit cu fiul ei timp de un an de zile, până a devenit majoră, apoi despre întreruperea studiilor după ce și-a luat bacul, despre munca

silnică pe care trebuie s-o facă pentru a se descurca, despre slujba actuală de casieră, unde câștigă puțin și care presupune să lucreze în ture total aiurea, dar care e singura ei sursă de venit pentru a se întreține. Despre zilele ce se scurg monoton și despre cât e de fericită în această seară pentru că a intrat în concediu, chiar și pentru simplul motiv că nu-l mai întâlnește pe nemernicul ăsta de Chasson. Și mai ales, pentru că poate petrece mai mult timp cu fiul ei, cu care de regulă stă foarte puțin: o dată la două zile iese târziu de la serviciu.

— Bănuiesc că nu aveți cum să plecați în vacanță? Fiul dumneavoastră merge la grădiniță.

— Cât sunt în concediu, n-o să meargă la grădiniță decât dacă o să aibă chef. Va avea destul timp de-acum încolo. Dar, bineînțeles, nu plec...

— Mersul la grădiniță nu e obligatoriu?

— Nu. Educația este obligatorie. Dar, la trei ani... Nu e ca și cum ar face integrale sau ar studia energia cinetică.

— Știți toate astea? se miră Paul.

— Da, de ce?... Oi fi eu casieră, dar nu sunt tâmpită. Am luat bacul cu specializare în științe.

— De ce nu ați continuat?

— Cu ce?

— Hmm..., răspunde Paul cu un zâmbet încurcat. Vă place Bretania?

— Nu am fost acolo niciodată. Când eram mică, în fiecare vacanță, mergeam la Lourdes. Dar cred că e frumos.

— Veniți cu mine.

— Poftim?

— Măine-dimineață plec în Bretania, să mă odihnesc pentru câteva zile. Sunteți liberă, veniți cu mine.

— Și fiul meu?

— Cu fiul dumneavoastră, bineînțeles. O să-l învățăm despre cinetica valurilor și forța arhimedică. Va învăța de dinainte programa și-o va uimi pe educatoarea de la grădiniță.

— O să încep să cred că într-adevăr vă așteptați ca eu să fac lucruri care nu se cuvin.

— Va fi și fiul meu acolo. Are nevoie să se recreeze.

— El știe de asta? E de acord?

— Nu, ca răspuns la prima întrebare, și nu știu, ca răspuns la a doua. Nu îi cer să fie de acord. E casa mea, e mașina mea, îi ofer din timpul meu ca să-l iau cu mine acolo, tot ce-ar mai lipsi ar fi să mai fie și exigent pe deasupra. Și în plus, o să-l faceți să se mai gândească și la altceva.

— Și el caută proaspături?

— Nici el nu e un mojic. Încetați să credeți că stârniți interesul doar pentru astfel de lucruri.

— Atunci, pentru ce vă stârnesc interesul?

— Mă înduioșați.

— Vă provoc milă?

— Deloc. Dar am vorbit într-o oră cât n-am vorbit cu soția mea în ultimele șase luni. Mă simt bine. Și-apoi, mereu am visat să am o fată.

— Vreți într-adevăr să lăsați impresia că sunteți tatăl meu...

— Deci, sunteți de acord?

— Să fiți tatăl meu?

— Nu! În legătură cu Bretania.

— Nu știu, trebuie să mă gândesc...

— Sunați-mă în seara asta, după ce luați o decizie, îi propune, Paul oferindu-i o carte de vizită.

— Nu am telefon.

— Serious?

— L-au tăiat în urmă cu trei luni.

— Atunci o să trec să vă iau, mai vedem noi atunci. Măine-dimineață, la ora șapte. Unde locuiți?

Julie îi indică adresa, îi spune că se ajunge ușor la ea, stă chiar lângă biserică, într-una din locuințele sociale instalate în mijlocul fostului prezbiteriu.

— Ce ciudat. Ați fost dată afară de un tată prea înverșunat în privința religiei și acum locuiți într-un fost prezbiteriu...

— Și aud clopotele în fiecare dimineață și în fiecare seară! La fel ca pe vremuri. Doar că nu sunt aceleași.

Jérôme o pândește pe tânăra care sosește în curtea prunduită din fața casei. Aceasta parchează, își strânge câteva lucruri în geantă, aruncă o privire în oglinda retrovizoare și-și aranjează, cu un gest mașinal, o șuviță de păr. Apoi o vede cum inspiră adânc, cu ochii închiși, și cum suspină profund înaintea să coboare din mașină. Se îndepărtează de fereastră, pentru a nu lăsa impresia că o spionează, și începe să coboare scările către intrare. Soneria a-nceput deja să sune.

Deschide ușa și vede în fața lui o femeie tânără, agitată și stânjenită.

— Bună ziua! spune ea, întinzând o mână moale ca aluatul și privind un pic într-o parte. Sunt Caroline Lagarde, înlocuitoarea dumneavoastră.

— Bună, Caroline! spune Jérôme, încercând să schițeze un zâmbet.

Rezultatul nu e prea grozav. Zâmbetele lui sunt mai degrabă niște grimase. De câteva luni, totul la el sună fals.

— Ați găsit ușor adresa?

— Cu GPS-ul găsești chiar și cele mai ascunse locuri.

— Vi se pare că este un loc ascuns?

— Nu, deloc, nu asta voiam să spun, îmi cer scuze, răspunde tânăra coborându-și privirea, vădit jenată.

— Vă tachinez. Aveți vreo valiză de descărcat?

— Da, mă duc să o iau.

— Permiteți-mi să vă însoțesc.

Cu tocurile ei mici, tânăra pășește prin prundiș ca pe ghețuș. Îi zâmbește jenată gazdei sale.

— Cred că va trebui să încep să port teniși ca să pot lucra aici.

— Doar dacă vreți să ieșiți pe-afară. Apartamentul este la etaj și cabinetul e la parter. Nu e nicio pietricică între ele. În schimb, pentru vizitele la domiciliu...

— În orice caz, va trebui să mă acomodez. Este prima oară când înlocuiesc pe cineva, nu vă e teamă?

— Dacă întrebați la modul ăsta, s-ar putea să încep să-mi fac griji. Cu toții am trecut prin asta. Trebuie să începi de undeva odată și odată.

— Sunteți foarte amabil că m-ați primit.

— Am nevoie de o pauză.

— Da, îmi cam dau seama de asta.

— Văd că vă pricepeți să faceți complimente.

— Scuze, îmi pare rău, nu asta voiam să spun. Adică... lăsați impresia că nu vă simțiți foarte bine, spune ea privindu-și picioarele.

— Nu vă cereți scuze. Vă tachinez iar. Încerc să vă liniștesc, păreți foarte agitată.

— Asta pentru că e prima oară când țin locul cuiva. Mi-e teamă că n-o să mă descurc.

— Să nu omorâți pe nimeni, asta-i tot ce vă cer.

— Sper. Pot să vă sun, dacă apare ceva?

— În cazul în care omorâți pe cineva?

— În cazul în care am nevoie să vă sun.

— Nu mă gândisem să vorbim la telefon cât iau pauză, dar, dacă chiar e nevoie, da. De asemenea, v-am lăsat și datele de contact ale medicilor care profesează în apropiere. Să nu aveți rețineri, nu mușcă.

Jérôme îi prezintă casa, cabinetul de la parter cu toate utilitățile, de la computer până la diferitele rafturi, apoi etajul și camera de oaspeți, unde ea se va putea instala timp de câteva săptămâni.

Apoi el se întoarce la bucătărie ca să prepare cina, în timp ce ea își despachetează valiza. Jérôme este tulburat de această prezență feminină, după atâtea luni de singurătate. Îl cuprinde un sentiment ciudat, ca și cum ar regăsi niște senzații pe care nu le-a mai trăit de mult, emoții înăbușite, ca și cum o parte din el care fusese uitată se trezește la viață și se umple. Nu știe cu ce anume, dar se umple, risipind golul angoasant care-l absoarbe în adâncurile lui ca o gaură neagră.

Bagajele sunt gata, tot ce-i rămâne de făcut este să doarmă câteva ore. Ar putea să facă asta chiar și pe drum. Tatăl lui este în stare să conducă mii de kilometri încontinuu. El nu mai e în stare să facă mare lucru. Chiar și prepararea unei mese în adevăratul sens al cuvântului este peste puterile lui. De fiecare dată, pastele sunt prea fierte și carnea tocată e prea uscată.

În timp ce se vaită de abilitățile lui culinare mediocre, aude deodată suspine care vin din capătul holului. Se îndreaptă către camera de oaspeți, cu prosopul de bucătărie pe umăr. Așezată pe pat, ținându-și fața în mâini, tânăra încearcă să-și înăbușe plânsul zgomotos.

— Ce se întâmplă? o întreabă Jérôme, așezându-se lângă ea.

— Mi-e... mi-e teamă, zice ea printre sughituri.

— De ce?

— Că n-o să mă descurc.

— Nu vă faceți griji. O să aveți de-a face doar cu câteva răceli, câteva otite și câțiva negi plantari. Putem vorbi la telefon despre cazurile mai complicate. Aveți încredere. Dacă ați reușit să ajungeți până aici, înseamnă că sunteți în stare. Doar dacă nu ați trișat la toate examenele. Ați trișat?

— Bineînțeles că nu! se ofensează Caroline, îndreptându-și repede spatele.

— Atunci, totul e în ordine.

Îi întinde prosopul de vase ca să-și șteargă lacrimile – trebuie să-i dea ceva, cu condiția să nu fie un cearșaf – precizând că, în schimb, lucrurile nu sunt deloc în ordine la bucătărie și că el nu știe ce să facă pentru a drege spaghețele bologneze fierte prea mult timp și cu carnea prea uscată.

Câteva clipe mai târziu, tânăra reușește să îndrepte lucrurile, folosind doar puțin unt și un borcan cu sos de roșii. Aproape că este indignată de faptul că el nu are parmezan ca să-l presare pe deasupra, dar nu-și permite să aibă astfel de ieșiri. A fost destul că a plâns...

Iau masa împreună discutând despre câțiva pacienți care ar putea pune probleme. Zâmbetele discrete care luminează ochii înroșiți îl fac să creadă că presiunea mai scade. Jérôme constată că, cel puțin, ea e norocoasă pentru că știe să plângă. Uneori, asta aduce ușurare. Dar bărbații nu plâng. Bărbații sunt puternici, nu-și arată emoțiile. Bărbații nu se lasă duși de val. Încă de când era mic, i se spunea: „Nu plânge, ești bărbat!” În aceste ultime luni n-a plâns nici măcar o dată. Și amărăciunea îl roade așa cum roade

omida frunzele primăvara. Își spune că o explozie de durere i-ar fi înecat ochii, dar l-ar fi ajutat să scape de balast o dată pentru totdeauna.

În timp ce acum...

Tristețea i s-a furișat în suflet fără să-i ceară părerea. Ea se simte ca acasă. Încearcă în zadar să se distreze, nimic nu pare să funcționeze; ea este acolo, pitită într-un colț, gata să-și facă apariția la cea mai mică destindere. Fumul dintr-o casă mistuită de flăcări, deschizi o ușă și el dă năvală, pătrunde până în cele mai mărunte crăpături, îți înțeapă ochii și te împiedică să respiri. Ce fel de pompieri ai putea chema în cazul unui astfel de incendiu?

Caroline reușește să-l facă să promită că va răspunde la apelurile ei, condiție sine qua non pentru ca ea să poată dormi, măcar un pic, în noaptea asta. Apoi fiecare se îndreaptă către camera lui, schițând câte un zâmbet blând.

Ce mai întâlnire! O cheamă pentru că are nevoie de ajutor și până la urmă el este cel care oferă consolări.

M-am săturat să tot fiu indiferentă. Să nu am încredere în nimeni și nimic. Mâine-dimineață, un tip pe care nu-l cunosc va veni să mă ia ca să mergem împreună în vacanță în Bretania, fiecare dintre noi fiind însoțit de fiul său. Fiul lui e mai în vârstă decât mine și nici măcar nu-l cunosc.

Mama mi-ar spune că sunt de-a dreptul ținută să iau o astfel de decizie. Mama, care nu și-a asumat niciodată nici cel mai mic risc, nu mai vorbim de acela de a-i ține piept soțului ei. N-a făcut-o nici măcar atunci când m-a dat afară.

Eu ce risc?...

Să facă parte dintr-o rețea de trafic de femei și de copii către Asia? Ah, da, așa-i! E și asta o variantă. Dar cu astfel de temeri, nu mai faci nimic în viață. Rămâi închis în casă așteptând moartea. Precum mama.

Și dacă e sincer? Și dacă într-adevăr am reușit să-l înduioșez, așa cum spune? Și dacă el ar fi pentru mine steaua de la Betleem, cea care ar putea să mă ghideze către miracolul vieții? Nu acela pe care-l găsim în Biblie, unde fecioarele dau naștere pruncilor, fără ca nimeni să găsească ceva ciudat în asta. Nu, adevăratul miracol. Viața adevărată. Acea viață în care ai chef să te trezești dimineața și să mergi la culcare seara, spunând „Ce zi frumoasă!”. Acea viață în care îți poți

crește copiii fără să-ți fie rușine că nu le poți oferi mereu carne bună și jucării frumoase de Crăciun.

Pe de altă parte, la ce să mă aștept din partea lui? Să mă întrețină? Ca pe-o târfă? Să mă seducă? Așa, ca în Pretty Woman? Dacă el aduce cât de cât cu Richard Gere, eu nu semăn câtuși de puțin cu Julia Roberts. Și apoi, am și eu mândria mea. Mi-e greu să trec chiar și peste povestea cu cei cincizeci de euro. Că tot veni vorba, bancnota e bine ascunsă pe fundul portofelului meu și dacă am noroc să nu trec pe sub biroul idiotului ăștia de Chasson, recunosc că o să mă bucur de ea, o să am grijă de ea și o să verific mereu să văd dacă încă este acolo.

Am sunat-o, de la cabina din centrul comercial, pe Manon, cea mai bună prietenă a mea. Aveam totuși nevoie de părerea ei, pentru că este cea mai bună prietenă a mea.

— *Profită!*

Mi-a răspuns fără urmă de ezitare. Manon este, într-adevăr, cea mai fidelă prietenă a mea.

Dacă am să merg, am s-o fac pentru a citi fericirea pe chipul lui Ludovic.

Pentru a face castele de nisip, dar nu ca cele din Spania pe care le făceam când aveam zece ani și credeam încă în Făt-Frumos care vine pe calul lui alb să o ia pe mica prințesă și să o ducă departe.*

Și apoi, pentru a vedea marea.

* Joc de cuvinte. Aluzie la expresia idiomatică *faire des châteaux en Espagne*, semnificând planuri și proiecte iluzorii, imposibil de realizat, utopice. (n.red.)

Borcanul cu dulceață

— Profită!

Manon a spus asta pentru că așa este ea. E un fel de filozofie de viață. Ea o pune în aplicare și-i încurajează și pe ceilalți să facă la fel.

Este prietenă din copilărie cu Julie și nu au pierdut niciodată legătura. A fost alături de ea când a făcut testul de sarcină. A fost alături de ea când a mers să facă ecografiile. Tot ea a fost cea care, la naștere, și-a oferit antebrațul pentru a fi strivit. Apoi i-a alinat tristețea de după naștere și chiar tristețea căreia Julie îi cădea pradă uneori și după acea perioadă.

Ea e mereu alături de ea, atunci când Julie simte că vrea să plângă. Ea e alături de ea și atunci când vine vorba de distracție. Ea e alături de ea, orice-ar fi.

Manon este o fată drăguță. E zveltă, înaltă, cu părul castaniu, ondulat, care se revarsă peste ochii căprui, de nuanța alunelor. Are o față delicată, presărată cu pistrii și un aspect simplu, dar feminin. De cele mai multe ori, frumusețea ei naturală are asupra băieților același efect pe care-l are un borcan de dulceață deschis, așezat pe masa din grădină în mijlocul verii: în jur se formează imediat un roi zumzăitor. Manon se distra mereu, văzând cât de norocoasă era, cu atâtea opțiuni la dispoziție... Asta deși cantitatea nu era și o garanție a calității.

După bac, Manon s-a îndreptat către o formație artistică. Desenează de când a fost suficient de mare ca să poată ține un creion în mână pentru prima oară. Talentul îi este egalat doar de pasiunea ei, pasiune pe care familia, prea mândră pentru a suporta să aibă o fată „artistă”, a vrut să o înăbușe din fașă. Încercările lor au fost total ratate. Cu cât încercau să o întoarcă din calea acestei meserii fără viitor, cu atât mai mult Manon se înverșuna să facă față provocării și să se zbată pentru a-și îndeplini visul. În cele din urmă, ea a intrat la școala locală de arte și înflorește în acest mediu precum o floare care se bucură de razele soarelui de primăvară.

Manon e sinceră și directă. Dar e corectă. Julie are încredere totală în ea. Ea este cea pe care o sună atunci când are nevoie de un sfat, atunci când nu mai are repere, când totul merge pe dos sau, din contră, atunci când totul merge perfect. Când le împărtășești cu o astfel de prietenă, necazurile par mai mici și bucuriile, mai mari.

Câțiva puiuți în călătorie

Abia pe la ora douăzeci și trei, în ajunul plecării, și-a simțit stomacul mai ușor după prânzul luat în acea zi. Stomacul ei nu era obișnuit cu așa ceva. Dar ce bun a fost. Julie și-a petrecut seara strângând câteva lucruri pentru călătorie. A găsit o sacoșă de plastic rezistentă, numai bună pentru a înghesui în ea jucării și câteva cărți cu povești pentru copii. De când s-a trezit, a verificat de două ori bagajele pentru a se asigura că n-a uitat nimic. Mai că nici nu-i vine să creadă că acel bărbat va veni să o ia într-o oră și să o ducă în celălalt capăt al Franței. De când își dorește să vadă marea...! Și să i-o arate lui Ludovic.

Nu prea a reușit să doarmă. Aproape că este bucuroasă. Ca de fiecare dată când un tip îi face promisiuni frumoase, Julie își face speranțe, în ciuda faptului că există riscul de a fi dezamăgită. În definitiv, cine poate spune că va veni, cine poate spune că nu a fost decât praf în ochi, că nu au fost doar vorbe-n vânt pentru a face pe interesantul sau pentru a-i obține favorurile? Se prea poate, dar nu a obținut niciun favor și părea serios. Mai rămâne varianta cu „traficul de persoane către Asia” pe care o elimină fără remușcări, respingând mediocritatea unei vieți fără visări.

Micuțul încă doarme. Îl va trezi în ultima clipă. Cu puțin noroc, va adormi la loc în mașină. A pregătit scaunul auto pentru copii, un biberon și câțiva biscuiți. Totul este

acolo, la intrare. Se învârte în cerc în garsoniera ei mică. Mai sunt patruzeci și cinci de minute până la ora fatidică ce-i va confirma că toți bărbații sunt mojici.

Sau poate că nu.

„Sau poate că nu”, „sau poate că nu”, „sau poate că nu” își repetă întruna pentru a se convinge.

Jérôme a dormit foarte puțin. Stă pe gânduri. Oare ia decizia corectă lăsându-și cabinetul și pacienții pe mâinile unei debutante? Cum să facă altfel? Oare ei nu sunt mai degrabă în pericol cu el decât cu o tânără care are neuronii hiperactivi și care acordă importanță până și celor mai mici simptome, de teamă să nu dea chix? Neuronii ei nu sunt ca ai lui, adormiți de alcool și de oboseală. Și mai ales de tristețe.

Așadar, a făcut alegerea potrivită.

Toate bagajele lui de firmă, bine aranjate, tronează la intrare. Trusa lui medicală e și ea acolo. Nu pleacă niciodată fără ea. O urgență care a intervenit într-o zi în care nu o avea cu el i-a fost de-ajuns pentru a-l convinge să nu se despartă niciodată de ea. Probabil că tatăl lui va sosi la timp. De regulă, este punctual. I-a spus că va veni la șase și treizeci de minute.

Este șase și un sfert când Caroline iese din cameră, cu părul ciufulit și cu ochii umflați. Probabil că și-a petrecut o bună parte din noapte plângând în pernă, pentru a scăpa de ultimele sentimente de teamă înainte de a se apuca de treabă. Ea îi zâmbește vag și dispare în baie. Jérôme îi pregătește un mic dejun complet, cu tot cu Nutella. Nu există nimic mai bun atunci când vrei să ridici moralul unei femei. Asta funcționează chiar și în cazul lui, așa că... Și apoi,

fata nu este atât de durdulie încât să se scuze că ține regim.

Zece minute mai târziu, ea își face apariția îmbrăcată, cu părul ud căzându-i pe umeri. S-a machiat cât a putut de bine, dar stigmatetele nopții ce a trecut sunt încă vizibile. Își începe consultațiile peste două ore. Nu are cum să le facă să dispară până atunci. Nu-i nimic. Se va face că plouă. Celor care sunt mai curioși, le va spune că are conjunctivită.

Câteva minute mai târziu, jeepul gri intră în curte. Pe pietriș, cauciucurile mari nu sunt deloc discrete. Paul sună la ușă și apoi intră în cabinetul medical, fără să aștepte. Își cheamă fiul strigând din josul scării. Jérôme îl invită să urce. Intrând în bucătărie, Paul este surprins de prezența tinerei.

— Caroline, înlocuitoarea mea, îi explică fiul său. Ți-am zis că o să las casa pe mâna ei?

— Ah, da, așa e. Bună, Caroline. Nu pari prea în formă.

— Bună ziua, domnule. Vă pricepeți la complimente, spune ea, zâmbindu-i vag lui Jérôme. Am o conjunctivită.

— O conjunctivită? Cum să nu, iar eu sunt Fred Astaire, răspunde Paul zâmbind.

— E un pic neliniștită, este prima dată când înlocuiește pe cineva, precizează Jérôme. Avem semnal la mobil acolo?

— E la capătul lumii, dar totuși avem. În cel mai rău caz, avem telefonul fix. E conectat pe tot timpul anului. Nu aveai de gând să te rupi cu totul, nu?

— Când ești medic, nu te rupi niciodată cu totul...

— Bine, ești gata?

— Da. Vrei o cafea?

— Nu. Pornim la drum.

Jérôme îi dă ultimele recomandări înlocuitoarei sale, care începe subit să manifeste semnele unei recăderi emoționale. Așa că el preferă să scurteze momentul. Ca atunci când smulgi brusc plasturele pentru a evita suferința interminabilă.

Când cei doi bărbați se instalează în mașină, ea aproape că se lipește de geamul bucătăriei, ca și cum i-ar implora să rămână.

Îi imploră...

— Ce i-ai făcut fetei? Întreabă Paul trântind portiera.

— Am luat-o ca înlocuitoare.

— Asta-i tot?

— Este prima dată pentru ea...

— Ah, prima dată!!! reia Paul zâmbind.

— Sper că o să fie bine, spune Jérôme îngrijorat.

— De ce să nu fie? Doar nu e ca și cum și-ar fi câștigat diploma la vreo chermesă, nu?

— Tată, chermesele sunt din altă epocă! Se teme că nu se va descurca dacă se întâmplă ceva grav.

— În general, începătorii sunt tobă de carte, nu? E mai plauzibil să faci exces de zel decât să greșească. Când te întorci, o să ai de clasat doar vreo douăsprezece rezultate de scintigrafie, vreo trei RMN-uri și cincizeci și trei de analize de sânge...

— Cu siguranță.

— Relaxează-te, doar de asta mergem în Bretania.

Paul rămâne tăcut pentru o clipă. Se gândește. Oare ar trebui să-l anunțe că merg să o ia pe Julie și pe micuțul ei? Ar putea să facă măcar atât, să-l informeze, însă știe că fiul lui se va enerva, se va supăra, îl va face să se simtă vinovat. Dacă așteaptă să ajungă acasă la tânără, Jérôme, care este un băiat bine crescut, își va înăbuși furia și poate că, având

în vedere cât durează călătoria lor, ranchiuna lui se va evapora până ajung la destinație.

Alege această variantă, fiind conștient de faptul că ocolul pe care vor trebui să-l facă pentru a trece s-o ia pe Julie îi va stârni curiozitatea fiului său. Ceea ce se întâmplă nu maidecât. Abia au ieșit de pe autostradă, că Jérôme îl întreabă:

— Poți să-mi spui unde mergem?

— La un prezbiteriu.

— Ce să facem ?

— O confesiune de ultim moment.

— Îți bați joc de mine? se enervează Jérôme.

— Nu chiar, dar amân cât pot momentul în care trebuie să-ți spun că mergem să luăm pe cineva care ne însoțește.

— Pe cine? se răstește fiul.

— O femeie fermecătoare.

— Nu mi-ai spus că ai cunoscut pe cineva. Ai fi putut măcar să-mi ceri părerea.

— E ceva recent, aproape că se scuză Paul.

— Adică?

— De-o săptămână.

— O cunoști de-o săptămână și o inviți să vină să-și petreacă vacanța cu noi în celălalt capăt al Franței?! izbucnește Jérôme.

— De ce nu?

— Eu n-am chef să vă fiu complice! Am venit pentru altceva.

— Nu-ți face griji. Nu e vorba despre asta. Ar putea să-mi fie fiică...

— Și de ce trăiește în prezbiteriu?

— Pentru că acolo a amenajat administrația locuințele sociale.

— Ah... pentru că, în plus, mai este și un caz social? La naiba, dar ce-ai de gând? Asta s-a întâmplat de când te-a părăsit Marlène? Îți răscumperi conștiința ajutând săracii?

— Nu am de ce să-mi răscumpăr conștiința, iar fata asta m-a înduioșat, asta-i tot.

— Unde ai găsit-o?

— La supermarket.

— Nu se poate, cred că visez...

— Am ajuns. Rămâi în mașină dacă vrei, eu mă duc să o iau.

După ce sună, Paul așteaptă câteva clipe pe treptele din fața casei. Julie rămâne de partea cealaltă a ușii, fără să facă zgomot. Așteaptă câteva secunde pentru a nu da impresia că era deja gata.

După ce numără până la zece, deschide în cele din urmă.

— Ah, dumneavoastră sunteți? spune ea, mimând surpriza.

— Julie, nu încercați să vă prefaceți surprinsă, nu sunteți foarte credibilă. Sunteți gata?

— Nu știu, încă mai ezit.

Se întinde încercând să vadă peste umărul lui Paul.

Jérôme observă scena, ca și cum nu ar fi nimic ieșit din comun. Se gândește că reflexia parbrizului va face să nu fie ușor de observat. Asta, o femeie fermecătoare? E o puștoaică cu o înfățișare deplorabilă, cu blugi uzați și cu un tricou mulat, care-i pune în valoare sânii rotunzi și aroganți. Desigur, aroganța unei perechi de sâni nu este neapărat un defect în sine. Dar fata asta nu făcea parte din plan. Urmează să-i creeze probleme, știe asta, o simte.

— Fiul dumneavoastră este aici? continuă Julie. Nu a spus nimic?

— E pe gânduri, stă în mașină. Nu vă faceți griji, are rumenul mare, o să digere repede.

— Nu, nu, dacă deranjez, nu vin. Oricum ezitam.

— De ce?

— Pentru că nu se cade să faci una ca asta, să pleci cu un necunoscut în celălalt capăt al Franței.

— OK! Cum doriți, răspunde Paul, întorcându-i spatele.

— Așteptați! țipă Julie în secunda următoare.

— Deja?

— Deja ce?

— Ați fi putut cel puțin să mă lăsați să demarez pentru a-mi satisface plăcerea de a vă vedea în oglinda retrovizoare, făcând semne disperate și fugind după mașină. Mi-ar fi gădilat orgoliul.

— Da, bine, în regulă. Merg.

— Mișto!

— Nu sunteți genul de bărbat care să zică „mișto”. Nu vi se potrivește.

— Ca și ieri, la restaurant, cu hainele. Nu mai țineți mortîș să faceți ceea ce se cuvine, e ridicol. Dacă am chef să spun „mișto”, spun „mișto”. Și fiul dumneavoastră?

— Știe și el să zică „mișto”.

— Nu mă refeream la asta. E gata?

— Încă doarme. Mă gândeam să-l trezesc în ultima clipă. Cu puțin noroc, va adormi la loc.

— Unde vă sunt valizele?

— Acolo, răspunde Julie, arătând spre un colț de lângă ușă. N-am mare lucru de luat.

— Asta cam așa-i, se miră Paul. (Își dă repede seama de condițiile precare în care trăiește Julie). Scaunul auto corespunde încă normelor?

— Bineînțeles că nu. Dar un scaun auto este scump. Oricum, nu-l am decât pe asta.

— În regulă! Le pun în mașină. Puteți să închideți obloanele și să mergeți să-l luați pe cel mic. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai puțin va rumina fiul meu bovin.

Paul apucă sacoșa mare din plastic, o pune în scaunul auto, le ridică, apoi se îndreaptă către mașină, făcând un semn din bărbie către Jérôme să-i deschidă portiera din spate.

— Ce mai e și cu scaunul ăsta? Ce vârstă are tipa?! Întrebă tânărul.

— E pentru fiul ei.

— Ha! Adică, pe deasupra, o să mai fie și un puști cu noi? Dacă aveai nevoie de o puicuță, ai fi putut măcar s-o iei fără pui...

— Nu am nevoie de o puicuță, și mai degrabă eu sunt puicuța în cazul de față, pentru că iau sub aripa mea câțiva puiști firavi ca să le arăt marea, iar tu ești unul dintre ei, așa că ciocu' mic. Cu toții avem dreptul să fim fericiți pe acest pământ, iar eu am dreptul să-i fac fericiți pentru scurt timp pe puștoaică și pe țâncul ei.

Jérôme se întoarce în față și trânteste zgomotos portiera. Nu așa își imaginase sejurul în Bretania, însoțit de o fată de douăzeci de ani cu un aer respingător și de plodul ei de trei ani care nu poate fi decât insuportabil și care o să urle cât e ziua de lungă, de-o să le facă la toți capul țândări, ca mai toți țâncii iritați pe care-i întâlnește în cabinetul său de la țară, pe durata epidemiilor.

Fiind prins la mijloc între o înlocuitoare nesigură și o expediție care se anunță mai mult decât dubioasă în ceea ce privește liniștea, Jérôme nu este cu siguranță pregătit să renunțe la whisky ca să poată dormi.

Portiera din spate a rămas deschisă și Julie îl așază pe Ludovic, care se agățase de gâtul ei cu brațele lui moi, pe

jumătate adormit. Îl fixează în scaunul pentru copii în timp ce Paul încuie apartamentul cu cheia. Văzând că se înverșunează să încuie, ea merge să-i împărtășească secretele acelei uși cu o clanță năzuroasă.

Jérôme, care până acum nu s-a sinchisit să se întoarcă, se uită la copil care tocmai îl fixează cu o privire deopotrivă curioasă și absentă, încărcată încă de somn. Copilul e înduioșător în fragilitatea sa de făptură micuță, abia ieșită din tenebrele nopții. Apoi își strânge la piept colțul de cârpă care ține loc de jucărie preferată și-și bagă în gură degetul mare, întorcându-și capul către geam, cu pleapele grele de somn.

Paul se așază la volan, și Julie în spate, lângă micuț.

— Jérôme, ți-o prezint pe Julie. Julie, fiul meu, Jérôme.

— ...

— De obicei, oamenii politicoși își spun „Bună ziua”, amintește Paul fără să pară că e afectat.

Salutul pe care l-au schimbat cele două părți adverse nu prevestește deloc o călătorie foarte plăcută. Cel al tinerii este ezitant și distant. Cel al medicului este glacial și ursuz.

Pare promițător!

Au trecut doar câteva minute de când au pornit și Julie se și întreabă dacă a făcut bine că a acceptat invitația. Dacă atmosfera va fi groaznică în continuare, ce-ar putea avea de câștigat de pe urma vacanței? Se agață de gândul că-i va arăta marea fiului ei, care nu a cerut să trăiască într-o locuință de douăzeci și cinci de metri pătrați, cu jucării primite de la Emmaüs* și cu o mamă care se zbate zi de zi pentru

* Emmaüs este o comunitate fondată în 1954 de abatele Pierre, preot catolic, care regroupează un ansamblu de asociații de întraajutorare a săracilor și a oamenilor fără adăpost, cu ramificații în 40 de țări. (n.tr.)

a-i asigura măcar cele de necesare supraviețuirii. În cazul ăsta, ar fi fost o greșeală să nu profite de ocazie.

Cât despre celălalt, o să accepte, în cele din urmă.

Sau poate că nu.

Dar asta nu o privește.

Julie a învățat că nu trebuie să se ocupe de problemele celorlalți. Are destule pe capul ei. Își ia puloverul, îl încolăcește și-l reazemă de scaunul auto învechit în care fiul ei adoarme iar, liniștit.

S-a săturat până peste cap de zgomotul din supermarket, de care are parte cât e ziua de lungă și este epuizată după multele nopți nedormite, în care o bântuie temerile și constrângerile de zi cu zi. Așa că Julie se relaxează și adoarme de îndată.

Paul se uită din când în când în oglinda retrovizoare. Deodată, își dă seama cât de nepotrivită este situația și înțelege de ce fiul său e pe gânduri. Paul simte totuși că prezența acestei fete îi va face bine și că probabil va fi reciproc. S-a săturat să se tot gândească timp de zile, săptămâni și luni în șir înainte să acționeze. Deciziile fulgerătoare au avantajul că sunt spontane și sincere. Atunci când ajuți să traverseze strada o persoană aflată în dificultate, acest lucru te unge pe suflet și te simți bine și mai târziu. În mod ciudat... intuiția lui Paul îi spune că Julie va rămâne în viața lui pentru o bună bucată de timp. Uneori avem senzații care nu pot fi explicate. Poate că în acest moment el se simte mai liber și mai fericit că este așa. Julie are de câștigat de pe urma faptului că s-au întâlnit în locul potrivit și la momentul potrivit.

Ea, cea care toată viața ei s-a aflat mereu în locul nepotrivit și la momentul nepotrivit.

Când traversează munții Vosgi prin tunelul de la Saintes-Marie-aux-Mines, Paul își dă seama că cercetează în oglinda retrovizoare chipul lui Julie și pe cel al copilului ei, peste care se reflectă jocul de lumini și umbre al neaanelor. La ieșirea din tunel, el o ia pe un drum care duce către un supermarket mare din zona industrială Saint-Dié. Când fiul lui îl întreabă de ce fac o oprire atât de repede, el îi explică faptul că nu suportă ideea de a conduce știind că are în mașină un copil de trei ani așezat într-un scaun care nu respectă normele de siguranță. S-ar simți vinovat dacă s-ar întâmpla ceva.

— Rămâi să ai grijă de ei sau vii să-ți dezmoțești un pic picioarele? îl întreabă pe fiul său.

— Vin, răspunde Jérôme, ca și cum era clar că asta avea de gând.

— Poți să mergi să cauți un cărucior? Scaunul auto mă va incomoda.

— Ești sigur de ceea ce faci?

— De ce, pentru că tu ești mereu sigur de ceea ce faci în viața ta?

— Nu, evident că nu, dar sunt precaut...

— Ce risc dacă-i cumpăr un scaun auto unei fete care nu-și permite să cumpere unul pentru puștiul ei?

— Ca ea să fi tras lozul câștigător și să te jumulească fără ca măcar să-ți dai seama, asta riști.

— Hai, hai! Am destui bani, iar ea nu mă va face să-mi pierd mințile, dacă asta e ceea ce te neliniștește. Poate că mă va face să-mi schimb ideile, dar nu să-mi pierd mințile. Știu foarte bine ce fac. Nu simt vreo iubire pasională pentru fata asta. Doar când iubești cu pasiune, nu mai ții cont de nimic.

— Atunci, ce simți pentru ea?

— Tandrețe. Tandrețea este un sentiment frumos, pe care ar trebui să-l ai și tu, Jérôme.

— De când știi tu ce-i asta?

— De când am întâlnit-o pe fata asta. E o adevărată revelație, e ca flacăra mistică a apostolilor care se pogoară deodată asupra ta.

— O cunoști de o săptămână!!!

— Și ce? Nu îți ia mult timp să îți dai seama de ceva ce e evident. În general, se întâmplă în mod fulgerător.

— Și zici că nu ești îndrăgostit?

— Nu, cred că nu aș îndrăzni nici măcar să o ating. Mi-ar fi teamă să nu-i fac rău.

— Ea nu pare totuși atât de firavă. Seamănă mai degrabă cu acele „Marie, pun-te capră” care, odată ajunse la vârsta când colegile lor încă sar coarda, sunt gata să aibă relații sexuale. Iată rezultatul. A rămas însărcinată la șaisprezece ani!

— Uneori, aparențele sunt înșelătoare. Sunt convins că fata asta are nevoie de o plapumă moale în care să se refugieze ca într-un cocon. Să aibă parte de gingășie și să uite de griji.

— Vezi, până și tu vorbești de plapumă. Ți-am zis că o să te jumulească.

— Viața e ușoară ca un fulg atunci când adierea care o poartă este însuflețită de dragoste și de tandrețe, așadar, chiar vreau să mai renunț la câțiva fulgi...

— Cine a zis asta? Întreabă Jérôme.

— Eu.

— Tu? răspunde el râzând.

— Cât de nerușinat poți fi!

— Cel puțin, fata asta te inspiră. Deja e ceva. Și dacă lucrurile nu merg bine în Bretania? Casa nu e foarte mare, o să ne ciocnim unii de alții.

— Și dacă vor merge bine? Dacă reușim să trăim unii „alături” de ceilalți?

— Nu prea-mi dau seama ce-ar putea ieși cu o puștoaică pe care nu o cunosc, care abia a depășit vârsta adolescenței, asta dacă a depășit-o, și care are pe cap un puști care ar putea, la fel de bine, să fie fratele ei mai mic.

— Nu cataloga oamenii. Doar pentru că e săracă și pentru că e o mamă foarte tânără, asta nu înseamnă că e imatură și neinteresantă.

— Mai vorbim noi despre asta la întoarcere, propune Jérôme, plin de cinism.

— Exact! Pâna una, alta, ea petrece mult timp citind cărți. Și tu, de cât timp n-ai mai deschis o carte?

— De alaltăieri. Era o carte mare, stufoasă și grea, cu coperta roșie.

— Da, știu, dicționarul de medicină Vidal. Dar mă refer la romane, la eseuri, la lucruri care te fac să evadezi și să te deschizi?

— Nu am timp.

— Ba sigur că ai timp. Doar că nu-ți faci, asta-i tot. Pentru că tu crezi că nu ai nevoie nici să evadezi, nici să te deschizi către lume.

— Am nevoie de Irène.

— Irène a murit, îi spune tatăl său pe un ton sec.

Jérôme tace. Aceste trei cuvinte sunt la fel de dureroase, chiar și la câteva luni de când s-a întâmplat nenorocirea. Tatăl său le-a rostit cu răceală și Jérôme știe de ce. Își dă seama că are nevoie să se obișnuiască cu vestea, să o înțelegreze în sistemul lui și că, dacă cineva îi plânge de milă, asta nu-l va ajuta. Paul a fost foarte bine intenționat, l-a luat deseori în brațe în zilele de după nenorocire, l-a ținut de mână la cimitir atunci când toți ceilalți plecaseră și când Jérôme se afunda în pietrișul fin de pe alee, rămânând

nemișcat în fața gropii. Dar de câteva săptămâni, și-a schimbat strategia. Dacă va primi prea multă compasiune, fiul lui va rămâne în acea stare nocivă. Oare nu e mai bine ca uneori să aibă parte de un electroșoc, dacă asta îl poate ajuta să înfrunte crunta realitate?

„A murit.”

Doar tatăl lui are curajul să spună că „a murit”.

Ceilalți preferă să evite acest cuvânt brutal. Ei își imaginează că, dacă utilizează eufemisme, dacă nu spun lucrurilor pe nume, acestea nu sunt chiar atât de evidente, că realitatea pe care o descriu poate fi atenuată.

Ne-a părăsit.

Și unde s-a dus?

A decedat.

E un cuvânt elegant, dar lung. Un pic pompos. Prea oficial.

E în ceruri.

Și-au găsit prostul!

E moartă.

Păi da, e moartă!

E opusul cuvântului *vie*. E asemenea unui tablou care a fost pictat de un maestru, din a cărui natură florile au fost rupte, fructele au fost culese și ele nu-și vor păstra culoarea și frumusețea decât datorită pânzei pictorului. E asemenea acelor câteva poze cu ea pe care le-a aranjat într-un album așezat printre cărțile din bibliotecă. E asemenea unei naturi moarte, agățate de un perete al vieții sale de medic de provincie. Și suferă ca un martir pentru că trebuie să bată cuiul de care va atârna acest tablou. Trebuie să-l bată adânc, în carne. E o fisură care va deveni o cicatrice tare, un cheloid, genul de cicatrici care te schingiuiesc pe viață.

Paul a găsit un scaun auto. L-a luat pe cel mai scump, desigur. E cel care oferă o protecție maximă. Sau poate că e doar o înșelătorie bine pusă la punct de către producător.

Când ajunge la mașină, Julie deschide portiera și i se adresează :

— Ludovic încă doarme și eu vreau să merg să urinez. Îl las cu dumneata.

Privind-o cum se îndepărtează, Jérôme mormăie în barba lui lungă de trei zile că rar i-a fost dat să vadă o față care să se comporte atât de vulgar.

— Exagerezi, chiar tu mi-ai spus că „a urina” este un termen medical, spune Paul indignat.

— Asta nu înseamnă că nu este vulgar în limbajul curent.

— Aaa, atunci trebuie să fii medic ca să ai dreptul să-l utilizezi în limbajul curent, fără a fi vulgar? Poate că Julie știe că e termenul științific pentru a spune că-ți golești vezica.

— Cunoști multe fete de douăzeci de ani care vorbesc așa?

— Nu cunosc multe fete de douăzeci de ani. Și nu-mi pasă de limbajul lor, contează doar să fie pline de viață. Și să fie pozitive, dacă se poate.

— Spui asta din cauza lui Irène?

— Da, poate că da. Ar fi fost mai bine dacă era vulgară, dar fericită. Mă duc și eu să urinez. Eu am voie să spun așa?

— Las-o baltă.

— Ai tu grijă de micuț?

— Am de ales?

— Ție îți vine să urinezi?

— Nu.

— Atunci nu ai de ales. Revin imediat.

Paul se oprește în fața toaletei pentru femei și o așteaptă pe Julie pentru a-i face o propunere decentă.

Aceasta iese câteva minute mai târziu, trecându-și rapid mâna prin păr, probabil ca urmare a faptului că s-a uitat pe fugă în oglinda de deasupra chiuvetelor și a văzut că avea părul răvășit după somn.

— Dați o raită pe la raionul de cărți; dacă găsiți vreuna care vă place, luați-o și căutați ceva și pentru Ludovic. Drumul va fi lung, spune Paul întinzându-i portofelul. Ne vedem la mașină.

— Și Ludovic?

— E pe mâini bune, nu vă faceți griji.

— Tocmai.

— Tocmai ce?

— Tocmai, îmi fac griji în privința mâinilor bune despre care vorbiți.

— Nu vă faceți griji. Aparențele sunt înșelătoare în ambele cazuri.

— Care ambele cazuri?

— Știu eu ce vreau să spun. Și acum, mergeți, drumul e lung și zilele sunt din ce în ce mai scurte. Mi-aș dori să ajung în Bretania înainte de căderea nopții. Cred că deja ne putem lua gândul de la asta, dar, mă rog...

Julie nu pierde mult timp în fața cărților. Știe ce va lua pentru ea. Ultima apariție semnată Fred Vargas pe care o urmărea ca să o împrumute de la bibliotecă, imediat ce ar fi fost introdusă în baza de date. Pentru Ludovic va alege o poveste cu zâne și spiriduși. Asemenea celor care i-au legănat ei copilăria – prea mult, probabil. Este greu să ieși din labirintul poveștilor frumoase, atunci când crezi cu tărie în ele. Într-o bună zi, te trezești și-ți dai seama că viața nu este atât de idilică, precum te fac să crezi aceste povești.

„Și-au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.”

Ți-ai găsit!

Înainte de toate, ar trebui să reușești să-l găsești pe Făt-Frumos. În basmele astea, femeile nu-și cresc singure copiii, nu se spetesc cât e ziua de lungă pentru a supraviețui. În basmele astea, femeile sunt frumoase, bărbații sunt puternici, între ei există iubire și duc o viață care e numai lapte și miere.

Basmele sunt niște porcării.

Când Julie se întoarce în parcare și vede că locul în care au parcat cu o jumătate de oră mai devreme este gol, sto-macul i se întoarce pe dos numaidecât. Pentru că este sigură că mașina era pe acea alee, chiar după adăpostul de cărucioare, în fața intrării B. Probabil că gândurile care îi străbat mintea au aceeași viteză ca cele ale unui muribund care-și vede viața perindându-i-se prin fața ochilor. Au plecat, l-au luat pe Lulu cu ei. Mama ei ar fi avut dreptate dacă i-ar fi spus că e o nebunie curată. Dar de ce? Pentru traficul ăsta de copii către Asia, atât de răspândit? Nu Lulu! Nu Lulu al ei! Cum a putut să se încreadă în primul om care i-a ieșit în cale, fără să ia în calcul altceva în afară de mica ei plăcere egoistă? După acea clipă în care parcă ar fi fost lovită cu măciuca drept în moalele capului, Julie începe să alerge prin parcare, în căutarea jeepului. Nu e posibil, nu e posibil, așa ceva e de necrezut!

Nemernicii!

Julie nu mai respiră. Nici măcar nu mai vede oamenii din jur, nu aude vociferările femeii pe care tocmai a îmbrâncit-o și care era cât pe ce să cadă. Îl caută pe Lulu. Se uită în josul străzii căutând din priviri un autovehicul în viteză. S-au organizat bine, dacă stai să te gândești. Și-au

jucat bine rolul. S-a lăsat prinsă în capcană, fiind prea nai-vă. Ce-i de făcut acum? Ce-i de făcut? Julie simte cum lacrimile o năpădesc. Trebuie să găsească un telefon ca să o sune pe Manon. Ea va ști ce-i de făcut. Ea știe întotdeauna ce să facă. Julie s-a întors și privește către centrul comercial, în direcția aceluși loc al naibii de gol, pe care tocmai îl ocupă o altă mașină. Tresare când se aude un claxon în spatele ei și se întoarce de îndată. Aflat la volan, Paul îi surâde, tulburându-se dintr-odată când citește în ochii ei faptul că este îngrozită. Julie îl zărește pe fiul ei în scaunul auto. Închide ochii și aproape că leșină. Furia ia instantaneu locul sentimentului de ușurare, și ea se urcă în mașină, trântind portiera cu agresivitate.

— Unde ați fost? urlă ea.

— Liniștiți-vă, Julie. Am fost la service să verificăm presiunea din pneuri, nu eram sigur de unul dintre ele.

— Să nu mai faceți asta niciodată. M-am speriat!

— De ce v-ați speriat?

— Am crezut că ați plecat!

— Și unde să plecăm fără dumneavoastră?

— Nu știu, dar nu mai faceți asta niciodată, repetă Julie îmbrățișându-l pe Lulu, care îi surâde calm.

— De țe țipi, mama?

Câteva minute mai târziu, mașina intră din nou pe autostradă. Ludovic bea din biberon. Julie a început deja să citească romanul pe care tocmai l-a cumpărat ca să mai uite de spaima groaznică ce încă-i face inima să bată prea repede. Jérôme privește nepăsător peisajul și Paul se gândește.

Se gândește la trecut, la viitor, la ce se întâmplă acum. Se gândește la viața pe care a dus-o și la ce mai așteaptă.

Are nevoie de tinerețe și de fantezie, de veselie și de tandrețe. Mai ales de tandrețe.

Deși era dezamăgit de a doua lui căsnicie, a rămas împreună cu soția lui de dragul aparențelor. În definitiv, ea avea puține lucruri în comun cu el. Principalele ei îndeletniciri erau legate de aspectul ei fizic, mergea la cosmetică și la clubul sportiv, după-amiaza obișnuia să meargă la shopping și seara ieșea cu prietenele. Fiind casnică și ținând cont că soțul ei avea un salariu destul de măricel pentru a întreține toată familia, ea s-a deprins cu această viață ușoară, fără a fi prea recunoscătoare față de partenerul ei de viață și fără a-i acorda prea multă atenție. Conversațiile lor erau la fel de banale și de neinteresante ca paginile revistelor pentru femei pe care le citea cât e ziua de lungă, în timp ce Paul nu visa decât să vorbească despre autorii literaturii clasice și contemporane cu care se delecta în puținele momente libere pe care le avea. Singurele preocupări ale soției sale erau de ordin material, iar soțul ei considera că erau cu adevărat neînsemnate.

Astăzi, el își dă seama că, timp de câțiva ani la rând, s-a dedicat muncii sale pentru a petrece cât mai puțin timp acasă. Mai ales de când Jérôme a plecat la casa lui.

Așadar, Paul se simte ușurat în urma plecării lui Marlène; până la urmă, este și un nou început. Vrea să se bucure de moment, fără să-și facă planuri legate de cometa.

Ce cometă?

Pauline, ea era cometa lui.

Ea și-a schimbat traiectoria cu mai bine de treizeci de ani în urmă. Cometa lui e la ani-lumină distanță...

Poate că Julie este doar un mic asteroid cu care el a intrat în coliziune. Dar uneori, când șocul este îndeajuns de puternic, traiectoria este deviată.

Cine știe...?

În orice caz, e sigur de un lucru pe ziua de azi: va fi un drum lung...

Pauzele sunt rare. Copilul este cuminte și mama lui e des-tul de inventivă pentru a-i găsi ocupații. Se joacă uitându-se după castelele de apă din vârful colinelor sau numărând camioanele de pe banda din dreapta, pe care le depășesc din mers. Julie spune povești pe care le inventează după cum se schimbă peisajul. Uneori, peisajul este mohorât, mai ales atunci când câmpurile se întind cât vezi cu ochii și copacii sunt singuratici; atunci fiecare dintre ei se cufundă în citit. De când au plecat de la supermarket, Jérôme nu a scos aproape niciun cuvânt. Paul rezistă. Nu a avut niciodată probleme de concentrare și îi place să conducă. Însă se apropie ora mesei. Micuțul cere de mâncare. La fel și stomacul lui Paul. E mai bine să eviți o hipoglicemie atunci când ești pe autostradă.

La vreo douăzeci de kilometri mai încolo, semnalizează și se îndreaptă către un spațiu de servicii pe autostradă, ce indică prezența unui restaurant. Este aproape ora paisprezece, nu ar trebui să fie aglomerat.

Jérôme a ieșit primul din mașină și s-a îndreptat către peluza de lângă parcare. Privește în zare, își întinde brațele și rămâne așa câteva clipe. Să se poată gândi în liniște.

Julie a ocolit mașina ca să-l scoată din scaun pe fiul ei. Se enervează din cauza sistemului de închidere al scaunului auto, pe care încă nu îl mânuiește cu ușurință. Cel vechi era mai puțin sigur, dar era mai simplu. Paul o ia de umeri și o roagă să-l lase pe el să se ocupe de asta. El reușește să

desfacă rapid centura de siguranță și privește către Ludovic. Acesta se uită la el, apoi îi zâmbește complice. Zâmbet pe care Paul îl primește ca pe un cadou. Iată începutul îmblânzirii. Faptul că Micul prinț a reușit să îmblânzească vulpea. Doar că aici, bătrânul vulpoi este cel care încearcă să-l îmblânzească pe Micul prinț. Nu prea contează, îmblânzirea este mereu reciprocă.

Cel mai mult i-ar plăcea să o îmblânzească pe mama lui, prințesa.

— Ce-ați zice să ne tutuim? îi propune el.

— Dacă doriți...

— Nu e un început bun!

— O să-mi ia puțin timp...

— De ce? întreabă Paul mirat.

— Din cauza diferenței de vârstă.

— Mai îmi scoateți mult timp ochii cu diferența asta de vârstă?

— Îmi vorbiți din nou cu *dumneavoastră*?

— E din cauză că ne-am contrazis, bineînțeles.

— Îmi cer scuze.

— Nu-ți face griji. O să mă obișnuiesc.

— Și eu...

Atunci Paul îi cuprinde fața cu mâinile, zâmbind, și o sărută pe frunte. Julie înlemnește la contactul cu el și îi vine greu să se destindă. Nu este obișnuită cu astfel de elanuri de tandrețe. În afară de Ludovic, care stă lipit de gâtul ei, rareori i se întâmplă să fie abordată cu sinceritate și cu blândețe.

— Mergem să mâncăm mai întâi și apoi ne dezmoțim picioarele? sugerează Paul.

— Da, îmi convine. Mă duc să iau un sendviș dinăuntru.

— Nu cumperi nimic. Mergem la restaurant, mâncăm ceva cald și stăm și noi mai comod.

— Nu îmi permit să merg la restaurant.

— Ai devenit feministă de ieri până azi?

— Nu vreau să fiu întreținută.

— Nu te întrețin, vă invit, pe tine și pe cel mic. Și pe fiul meu.

— Mă simt stânjenită.

— Nu ai niciun motiv să te simți așa. Am mai mulți bani decât îmi trebuie pentru a fi fericit. Așadar, consideră că vacanța asta este un cadou *all inclusive*.

— Ce părere are fiul dumneavoastră despre asta? întrebă Julie.

— Fiul tău.

— Fiul meu?

— Ce spune fiul „tău”? rectifică Paul.

— La trei ani, puțin îi pasă de bani.

— Nu vorbesc despre fiul tău, ci despre al meu.

— Nu mai înțeleg nimic.

— Să ne tutuim...: ce spune fiul „tău”?

— Oh... păi, ce spune fiul t... Jérôme?

— Despre ce?

— Despre cadoul *all inclusive* pe care mi-l oferiți.

— Nu-mi pasă de ce spune el.

— Ar putea fi invidios.

— Nici el nu are probleme cu banii. Și încetează să-ți mai faci griji legate de el, conchide Paul.

— Nu e prea vorbăreț și, sincer, mă face să cred că mă desconsideră.

— Acordă-i timp.

Paul își cheamă fiul ca să-i spună că ei sunt gata. Julie îi dă mâna lui Ludovic, iar acesta îi întinde cealaltă mână lui

Paul, începând să numere „unu, doi, tleeeeeeeeei”. Paul nu are nevoie de explicații: îl ridică pe micuț în același timp cu mama lui, spre marea bucurie a copilului. Jérôme merge la o distanță de zece metri în urma lor, neștiind ce să creadă despre acest trio dubios. Uneori, i-ar plăcea să nu se mai gândească. Ca să nu-și mai amintească de Irène. Însă nu reușește să se deconecteze, e peste puterile lui și, cu cât încearcă mai mult, cu atât reușește mai puțin. Speră că ritmul valurilor îi va hipnotiza spiritul, obsedat acum de absența ei.

După ce au trecut de etapa de autoservire, purtând tăvile și ocupându-se în același timp de Ludovic, care voia să vadă ce era în farfurii, s-au așezat la masă. Jérôme se încapățânează să păstreze tăcerea. Îl privește pe cel mic, așezat în fața lui. Aproape că se lasă înduioșat, observându-l cum își înmoaie în ketchup cartoful prăjit și cum își face apoi o afurisită de pată pe tricou. „*Nu-i glav*”, îi spune el calm mamei sale, pe un ton aproape liniștitor, înainte ca ea să apuce să zică ceva. Alți părinți s-ar fi supărat, l-ar fi dojenit pentru că nu fusese îndeajuns de atent, dar Julie nu spune nimic. Ea se mulțumește să-i șteargă pata cu șervețelul, răspunzându-i că nu, nu-i grav.

Când Jérôme era mic, Marlène, cea de-a doua soție a tatălui său, avea obiceiul de a-l muștra atunci când se murdărea la masă, în iarbă sau în noroi. Copilăria lui era plină de restricții, lipsită de surprize și tristă. Nu avea dreptul să facă nimic ce ar fi riscat să-i păteze hainele lui frumoase, fapt care, în cele din urmă, i-a afectat simțul creativ. Dintr-odată, observând-o pe Julie, își dă seama că tatăl lui nu i-a vorbit niciodată despre mama lui biologică, despre primii trei ani din viață în care ea a avut grijă de el. Poate că era blândă și înțelegătoare, atentă la nevoile lui, complice și veselă, așa

cum este această tânără cu micuțul ei. Deoarece, deși lasă impresia că este în etapa adolescenței târzii, Julie demonstrează în mod incontestabil că știe să aibă grijă de fiul ei, și face asta cu multă tandrețe și naturalețe. Poate e din cauză că, până nu de mult, a fost ea însăși un copil. Sau poate pentru că, pur și simplu, așa e ea. Și pentru că puțin îi pasă de o pată de ketchup pe un tricou. Și, la urma urmei, lumea nu stă în loc doar pentru atâta lucru.

E tot ce-ar mai lipsi!

— Nu-l pronunță niciodată pe „r”? întrebă Paul între două înghițituri.

— Ba da, în unele cuvinte. Dar nu în toate. Spune „bar-dar” în loc de ”murdar”, dar spune „flig” în loc de „frig”.

— Cum spui „fa”? începe atunci Paul adresându-se micuțului.

— Fa! răspunde Ludovic, cu mândrie.

— Cum spui „fe”?

— Fe!

— Cum spui „fi”?

— Fi!

— Cum spui „frig”?

— Ffff... cald!

Jérôme e tentat să zâmbească, observând un asemenea discernământ, chiar umor, la un copil de trei ani, dar asta ar însemna să iasă din starea lui de ruminație și pentru moment încă nu e pregătit. Ar fi mult prea devreme. Trebuie să mențină aparențele, să arate că există, că are o părere și că e una bine conturată: prezența lor nu e o idee bună. Așa că își înfrânează zâmbetul și încearcă să nu se lase influențat de râsetele celorlalți doi adulți care îl molipsesc repede și pe copil. Jérôme, simțind că e pe punctul de a fi copleșit de un pic de bucurie, își mușcă buza și

părăsește masa în grabă, luând cu el tava, pe care o lasă pe căruciorul de lângă bucătărie.

— Sunteți sigur că nu ar trebui să fac cale-ntoarsă, înainte să vă stric vacanța? Întreabă atunci Julie, redevenind serioasă.

— Sunt sigur că aș prefera să mă tutuiești. Cât despre Jérôme, acordă-i timp, a suferit destul de mult în ultimele săptămâni.

— Tocmai! Râsul i-ar face bine, sugerează Julie.

— Pentru moment, mi-aș dori să poată plânge. Măcar de și-ar îngădui asta un pic.

— De ce a suferit?

— O să-ți explic. Dar acum, trebuie să pornim iar la drum. Mi-ar plăcea ca atunci când ajungem, să vedeți măcar apusul soarelui.

— Soarele apune în fiecare seară, nu?

— Nu. În prima seară este cel mai frumos. Mai ales dacă nu ai văzut niciodată marea.

Câteva clipe mai târziu, jeepul și-a reluat drumul, cu fiecare dintre ei așezat la locul lui. Ludovic e aproape adormit în scaunul său nou-nouț, Julie e lângă el, cu cartea ei la fel de nouă, Jérôme privește în gol pe fereastră. Pentru el, nimic nu e cu totul nou, în afară de o tristețe copleșitoare și de un sentiment insuportabil de singurătate. Apoi mai este și Paul, cu gândurile lui vesele. E încântat de această călătorie. E încântat că se aventurează în Bretania și că nu e cu nimic mai prejos față de marii aventurieri ai lumii. Nu e o călătorie geografică. E mai degrabă o incursiune în profunzimile sufletului omenesc și în hățișurile lui de nepătruns.

Către ora șaisprezece și treizeci, Paul semnalizează din nou. Au ajuns la un spațiu de servicii pe autostradă, în

apropiere de Angers. E momentul lui preferat. Mai rămân doar trei ore de drum până ce va putea să vadă întinderea măreață și liniștitoare. Doar trei ore până va ajunge la căsuța pe care a cumpărat-o cu treizeci de ani în urmă, pe când avea mulți bani pe care voia să-i investească. E o casă micuță, foarte simplă, care rezistă peste timp, în fața vântului și a mării, izolată de restul satului, așezată un pic mai sus decât celelalte și de unde poți admira valurile în lumina primelor scânteieri ale zilei, privind prin ușa de sticlă a dormitorului.

Dacă ar fi fost singur, Paul ar fi parcurs drumul fără să se oprească, dar copilul, care până acum a stat liniștit, își exprimă nevoia de a-și dezmoți picioarele. Și Julie, pe cea de a merge „să urineze” încă o dată. Îl ia cu ea și pe cel mic. Ca să-i schimbe scutecul pe care i l-a pus pentru călătorie, temându-se ca nu cumva să păteze un scaun auto pe care ea nu și l-ar fi permis niciodată.

Revine la mașină, cu un pachet de biscuiți pe care l-a cumpărat de la magazinul din benzinărie cu mărunțișul rămas de la bancnota pe care Paul i-o dăduse ca să-și cumpere cărți și pe care el a insistat să-l păstreze. Jérôme este deja așezat în față. Paul îi așteaptă zâmbind. Vor porni din nou și asta e ultima parte a drumului, până la destinație. Până acum, copilul a fost liniștit, ceea ce îi face să creadă că finalul călătoriei va fi unul destul de tihnit.

— Vreți un biscuit? întrebă Julie întinzând pachetul către Paul.

— Dacă-mi vorbești la per tu, o să iau unul.

— Vrei un biscuit?

— Vezi, se poate, nu-i așa de complicat.

— Dacă spuneți dumneavoastră!... Deci, biscuitul?

Paul ia un biscuit din pachet, strâmbându-se la ea. Lucrurile nu se opresc aici. Așadar, se instalează la volan și așteaptă ca cel mic să fie înhămat în scaunul său înainte de a porni motorul.

Julie ia loc în spate și întinde pachetul în direcția lui Jérôme.

— Doriți un biscuit?

— Nu, mulțumesc, răspunde Jérôme fără să o privească. Încerc să am grijă ce mănânc.

— Eu nu, spune tânăra, cu gura plină. Avem doar o viață de trăit. Dacă nu ne putem bucura din când în când...

— Are dreptate, adaugă Paul. Nu îți scade speranța de viață de la un biscuit cu cremă.

— Mai lasă-mă-n pace. Nu vreau și cu asta, basta.

— Pot să-l iau eu pe al lui? o întreabă Paul pe proprietara pachetului.

— Eu, vreau! spune Ludovic pe un ton impunător.

— Dacă ceri politicos, reia mama lui.

— Eu, vreau politicos!

— Trebuie să spui „te rog”, adaugă ea.

— Ia unul cu cereale, îi spune Paul fiului său.

— Mda, bine, de acord, răspunde tânărul, pe un ton aspru.

— Relaxează-te, Jérôme, glumesc. Vacanța asta chiar o să-ți priască.

— Încep să mă îndoiesc.

În acel moment, îi sună telefonul.

— Alo? spune Jérôme pe un ton arțăgos.

— Da, bună ziua, mă rog, bună ziua din nou, sunt Caroline.

— Deja? continuă el, cu o voce mai blândă.

La urma urmei, ea nu are nicio vină.

— Vă rog să mă iertați, îmi pare rău.

— Glumesc. Ce se întâmplă?

— Am spart tensiometrul. Nu vă faceți griji, o să-l înlocuiesc. Dar nu o să am timp să merg mâine să cumpăr altul înainte să reiau consultațiile.

— Este unul în remiză. Sunteți la cabinet?

— Da.

— Vă fac un radioghidaj! Cum intrați în cameră, în spate este un mobilier mare cu trei rânduri de sertare. Trebuie să fie în ultimul sertar de jos, în rândul din stânga.

— Mă uit acum, spune ea deschizând sertarul. Am găsit doar niște măști chirurgicale.

— Încercați în celălalt sertar, la stânga.

— ...

— Ca să fiu sigur... când aveți pacienți, sigur le examinați ficatul în dreapta și le ascultați inima în partea stângă?

— Da. De ce?

— Așa. L-ați găsit?

— Da. Era în celălalt sertar.

— Și altfel, prima zi a decurs bine?

— Da. Ați avut dreptate! Au fost câteva cazuri de răceli, câțiva negi, câteva otite sau dureri în gât. Nimic foarte grav.

— Ah, vedeți? Ați fi putut să vă odihniți peste noapte. Un caz de embolie pulmonară fulgerătoare nu apare niciodată în prima zi.

— Asta trebuia să mă liniștească?

— Trebuia să fie amuzant.

— Nu a fost.

— Scuze. Nu-și avea rostul. Sunteți mai liniștită dacă vă spun că nu am avut niciun astfel de caz și că nici

predecesorul meu, după treizeci și cinci de ani de meserie, nu a avut nici el?

— Puțin.

— În orice caz, fiți convinsă că faceți tot ce vă stă în putință, dar că nu veți putea împiedica inevitabilul. Știu despre ce vorbesc.

— O să încerc. Nu vă mai deranjez. Vacanță plăcută! spune tânăra.

— Pe mâine, răspunde Jérôme.

— Nu, nu, vă promit că nu o să vă deranjez în fiecare zi.

— De obicei, un caz de embolie pulmonară fulgerătoare apare în cea de-a doua zi.

— Tot nu sunteți amuzant.

— O seară frumoasă, Caroline.

Drumul se încheie într-o atmosferă mai degrabă tăcută. Cei doi bărbați din față vorbesc puțin. Pasagerii din spate sunt studioși, cu nasul băgat în cărți sau în ghicitori, în funcție de peisajul care defilează prin fața ochilor lor. Ziua a fost frumoasă, însă lumina începe să se stingă puțin câte puțin când sosesc la Vannes. Le rămâne mai puțin de o oră până vor parca în fața casei. Vor ajunge la timp ca să vadă apusul soarelui. Exact ce trebuie ca să încheie călătoria într-o atmosferă frumoasă, pentru a face să dispară tensiunea.

Când o iau pe drumul care se întinde de-a lungul oceanului, în spate nu mai e un singur copil, ci doi, fermați de peisaj, emoționați de această primă întâlnire magică, cu ochii inundați de reflexii portocalii. Asemenea luminilor din tunelul de dimineață, doar că neîntrerupte. E din ce în ce mai bine. Nici vorbă de tunel, acum au acces la ocean. Când Paul parchează în fața casei, Julie are impresia că visează. Descoperă plaja chiar în spatele ei și aude deja

zgomotul valurilor. Îl scoate pe Ludovic din scaunul lui și, înainte să dispară în spatele casei, îi zâmbeste lui Paul.

— Vii cu noi pe plajă? îl întreabă el pe fiul său.

— Nu, dă-mi cheile, o să mă ocup de bagaje.

— Cum vrei. Cheile sunt în ascunzătoare, ca de obicei. Hei, așteptați-mă, strigă el către tânăra care a început deja să meargă prin nisip, ținându-și copilul în brațe.

— Nu pot, răspunde ea râzând. Nu pot să rezist...

Când Paul ajunge în dreptul lor, ea rămâne nemișcată. Privește orizontul, ținându-și fiul în brațe. Ultimele raze ale soarelui luminează cele două chipuri care se aseamănă mai mult ca niciodată și pe care se desenează un zâmbet plin de încântare. Un al treilea chip, cel al lui Paul, li se alătură îngerilor pentru a împărtăși această bucurie simplă, la care a contribuit și el puțin. Lacrima vărsată la supermarket este hăt, departe. Se plimbă pe plajă pentru câteva clipe, în pofida luminii care scade treptat. Zgomotul valurilor e ca o melodie în mintea lui Julie, care îi mulțumește pentru acest cadou frumos. Aproape că e tentată să-l roage să o ciupească. Astfel de momente sunt atât de rare în viața ei încât, atunci când totuși se întâmplă, îi vine greu să creadă. Apoi intră cu toții în această căsuță mică de la malul mării, la care Julie nici nu ar fi îndrăznit să viseze. Nici măcar în visurile ei cele mai trăsnite.

Jérôme s-a dus la culcare fără să scoată o vorbă. Și-a ales camera mică de la mansardă. Pentru a avea parte de liniște. Mai rămâne camera mare, cu un pat dublu, și camera cea mică de oaspeți, cu un pat îngust. Julie începe să-și aranjeze bagajele în aceasta din urmă. Pentru că e obișnuită cu spațiile mici. Însă Paul le ia fără să spună un cuvânt și le duce în camera cea mare.

— O să stau eu în cea mică, spune el, pentru a da o explicație.

— Nu, pot să mă înghesuiesc cu Lulu, știi cum.

— Glumești sau cum? Simțiți-vă confortabil. Eu o să-mi aduc aminte de anii de studenție în care rămâneam peste noapte pe la prieteni și de faptul că puteam să dorm pe oriunde apucam.

— Cum vreți.

— Îmi doresc, mai ales, să încetezi să-mi vorbești cu „dumneavoastră” ; asta îmi alungă instantaneu amintirile din tinerețe și îmi amintește din nou de faimoasa noastră diferență de vârstă. Vrei să mănânci ceva?

— Nu, mulțumesc. Lulu e obosit, o să-l pun la culcare.

— Fac un foc în șemineu, dacă vrei să vii să te încălzești un pic. E cam răcoare în casă, totuși.

— Îl adorm și vin.

Ludovic s-a agățat de gâtul mamei sale. Îi spune în șoaptă la ureche cât de frumoasă este marea. O întreabă dacă se vor întoarce mâine. Desigur că se vor întoarce. Nu va putea să se scalde, dar cel puțin se vor juca în nisip...

Adoarme cu ușurință, în ciuda faptului că a dormit câteva ore bune și în mașină. Călătoria l-a dat gata. Chipul său a păstrat același zâmbet ca pe plajă. Julie are parte de un moment de fericire destul de rar, în această seară, în această casă, în timp ce-și privește fiul cum doarme sub plapuma din acel pat mare. Cu valurile care țin locul cântecului de leagăn și cu plaja care ține locul candeliei cu uleiuri esențiale. Acest moment aproape că o face să le uite pe toate celelalte, în care regretă că-i impune unui copil de trei ani să îndure viața asta de rahat. Degeaba îi tot spune doica că lucrurile materiale nu contează și că Lulu pare

mult mai fericit decât ceilalți copii care obțin tot ceea ce vor; Julie se simte vinovată că-l supune acestor condiții de viață.

Apoi, i se alătură lui Paul, în sufragerie. El s-a așezat pe canapea, cu un pahar în mână. Privește cum flăcările dansează în șemineu.

— Vrei să bei un pahar?

— Ce este?

— Un rachiu de holtei bătrân.

— E recomandat și femeilor tinere?

— Ai un temperament băiețos, ar trebui să-ți placă. E de casă, de anul trecut.

— Atunci vreau și eu. Jérôme nu vrea?

— Nu cred. Cred că doarme deja. Doarme mult în ultima vreme.

— Păi, ce-i cu el?

— Soția lui s-a sinucis acum mai bine de trei luni.

— Aaa..., spune ea, păstrând un moment lung de tăcere.

De ce?

— Din cauza unei depresii grave. Irène a fost dintotdeauna depresivă. Corpul și mintea ei erau fragile. Ar fi putut fi luată pe sus de o rafală de vânt și aruncată un pic mai încolo fără ca ea să poată riposta. Iar curenții de aer afectivi aveau același efect asupra sufletului ei. Era de-ajuns un cuvânt nelalocul lui, o căutătură ușor piezișă, și ea-și pironea privirea-n pantofi, ca să nu se vadă că era purtată de vijelie, ca o frunză de toamnă. Uite, acum că îți vorbesc despre ea, știu exact ce impresie lăsa. Era ca o frunză moartă, desprinsă de ramură – izvorul său de energie – și care nu-și mai primește seva. De ce n-o fi cunoscut niciodată un alt anotimp în afară de toamnă, asta nu mai știu. Fiind lăsată în voia vântului, a nimerit în grădina lui Jérôme. Bănuiesc

că el s-a îndrăgostit de ea având în mod inconștient impresia că ar putea să o salveze. Datorită sufletului lui de medic! Însă în acea zi, a ajuns prea târziu. Dacă ar fi ajuns cu câteva minute mai devreme, ea ar fi fost încă în viață. El se simte vinovat. Stătea de vorbă cu un pacient pe treptele din fața clădirii. Și, dintr-odată, aude o împușcătură.

— S-a împușcat? E îngrozitor.

— Nu-ți mai spun cât de îngrozitor.

— De unde era arma asta?

— Era un pistol vechi, pe care îl moștenise de la bunicii ei. Din al Doilea Război Mondial. Jérôme nu bănuia că ea știa să-l folosească. Cam asta e. Așadar, are nevoie de puțin timp ca să se obișnuiască cu tine, cu ceilalți, în general. L-am invitat aici ca să se destindă puțin înainte să se cufunde din nou în muncă. Nu-și revine din marasmul său și o duce din ce în ce mai rău. Asta mă neliniștește.

— Înțeleg. N-o să-l bat la cap. O să mă accepte, în cele din urmă.

— Da, în cele din urmă... Știi, nu-i un băiat rău. Doar că are nevoie de puțin timp. Să mai scape de povară. Și o să-și revină. E drept că nu a fost niciodată un om foarte vesel la viața lui, dar totuși știe să se facă plăcut.

— Nu are copii?

— Nu, nu au avut timp să facă copii. Poate că e mai bine, adaugă Paul. Să fi avut un copil care să rămână orfan la o vârstă atât de fragedă...

— Pe de altă parte, l-ar fi ajutat să-și revină.

— Împrumută-i-l pe Ludovic ca să-și revină. Sunt sigur că micuțul ăsta îl poate ajuta foarte mult.

— Dar nici nu poate să-i ajute pe toți, la cei trei ani ai săi.

— De ce, pe cine altcineva mai ajută să-și revină?

— Pe mine. Mă ajută să mă trezesc dimineața, să fac față la serviciu, să sper că vor veni vremuri mai bune.

— Nu ești fericită?

— Nu sunt nici nefericită. Sunt mai ales obosită. Mă duc la culcare, îl informează Julie.

— Asta pentru că nu vrei să-mi vorbești despre cum te simți?

— Pe mâine...

— Totuși, explică-mi ceva. Ce este mai exact jucărioara preferată a fiului tău?

— Este un vechi țâțar, răspunde Julie zâmbind.

— Un țâțar?

— Da, un sutien. Pentru alăptat. L-a șterpelit într-o seară dintre rufele de lângă mașina de spălat, pe când abia se târa și a vrut să doarmă cu el. Mirosea a lapte. De-atunci, nu s-a mai desprins de el. Totuși i-am tăiat bretelele pentru că se agățau în toate lucrurile și pentru că, așa, aducea ceva mai puțin cu un sutien. Acum o lună, la grădiniță, m-au luat drept o țcănită, și directoarea, care ține mult la ideile și la convingerile ei, m-a convocat ca să-mi țină o pledoarie interminabilă despre jucăria asta mai neconvențională. „În viața mea n-am văzut așa ceva! De ce nu și o pereche de chiloți?” mi-a spus ea.

— Avea și ea dreptate în felul ei. Ce i-ai răspuns?

— Că lui îi place mirosul laptelui meu și că aș începe să-mi fac griji dacă ar șterpeli sutienul asistentei maternale, dar că, deocamdată, nu era cazul să facă atâta caz. Mai ales că de la atâta peticire, își pierde treptat forma lui inițială. Așa că, în cutia cu jucărioare preferate de la intrarea în clasă, sunt fel de fel de jucării de pluș și un sutien pentru alăptat care, de altfel, și-a cam pierdut forma.

— Când era mic, Jérôme avea motănașii.

— Ce?

— Motănașii. Așa le zicea. Erau bucăți de spumă galbenă pentru umplut pernele. Avea mereu cu el câteva bucăți pe care le frământa în mână, sugându-și degetul mare.

— Sună la fel de ciudat ca un țâțar.

— Totuși, nu te face să te gândești chiar la același lucru. Într-o zi, pe când avea vreo șase ani, am închiriat o cabană la munte și, într-una din camere se afla o saltea din spumă rezemată de perete, fără husă. Conținea tot același material – motănei mici de umplut. A rămas uluit de admirație, exclamând „Vai, un motănoi gigantic!”. Marlène mai găsea la spălat mici motănei în buzunarele blugilor lui, când avea cincisprezece ani. E o poveste lungă cu motăneii ăștia...

— Fiecare caută să se liniștească cum poate, spune Julie mergând la culcare.

Paul își mai toarnă rachiu pe fundul paharului. Rachiul lui de holtei bătrân este într-adevăr delicios. Este cu atât mai savuros cu cât acum el este cu adevărat un holtei bătrân, ținând cont de anii care au trecut și de celibatul recent. Cel puțin, Marlène nu o să mai vină să-i spună peste umăr să nu mai bea. Ea nu ar fi stat așa, în fața focului, la un pahar, ca să savureze clipa.

Puștoaica asta are o atitudine zglobie care a lipsit mai bine de treizeci de ani din viața lui mohorâtă, de om serios. Ea pare să aibă un trecut îndoielnic, dar încă este capabilă să se minuneze în fața unui apus de soare pe plajă. E un semn bun. E diferită de regretata lui Pauline. Complet diferită. Pauline era elegantă, grațioasă și discretă. Julie este aproape vulgară, un pic băiețoasă și tranșantă. Dar are acel ceva pe care numai câteva persoane îl au. Incandescența. Lucrul ăsta care te animă și care te face să vibrezi deopotrivă.

Irène se stinsese deja înainte de a muri. Oare a cunoscut măcar o dată înflăcărea?

Din punct de vedere emoțional, Marlène era rece ca gheața. Nu te puteai aștepta la căldură sufletească din partea ei, oricâte eforturi ai fi făcut.

Julie, în schimb...

Un psiholog obișnuit ar spune că Paul face un transfer, că regăsește în Julie ceea ce a pierdut odinioară cu Pauline. Că probabil este o idee proastă, așa cum, de altfel, ar spune și fiul său. Însă astăzi, după atâția ani în care a muncit ca un sclav fără să-și dea seama cum trece viața, Paul are chef de un singur lucru – să se oprească la marginea drumului și să facă un foc zdravăn ca să se încălzească.

Ciupiți-mă. Visez.

E un vis de prințesă, ca cele pe care le aveam atunci când eram mică și când încă mai credeam în Făt-Frumos. Astăzi a venit un rege bătrân, dar îmi oferă acest basm din care face parte și el. Și rachieu de holtei bătrân de la care mi se-nvârte capul. De-abia aștept să vină ziua de mâine ca să mă întorc cu Lulu să văd marea. Și nu doar pentru el. Și picioarele mele au îndrăgit textura nisipului, ochii mei, orizontul în depărtări, urechile mele, cântecul valurilor.

Ce sunt eu? Prințesa și bobul de mazăre, cu un bărbat care ar putea să-mi fie tată?

Cenușăreasa? Aș părea caraghioasă mâine, dacă aș umbla pe nisip purtând pantofi de sticlă.

O să încerc să nu fiu Scufița Roșie și să nu mă las mâncată de lup.

M-am întâlnit de prea multe ori cu lupul. Acum, tot ce-mi doresc este să văd marea.

Sper că lui Lulu n-o să-i fie frig la noapte. L-am mai învelit cu o pătură, dar vreau ca fereastra să rămână deschisă. Zgomotul valurilor îmi provoacă o plăcere nebună. E un ritm lent și constant care te face să uiți de forfota oamenilor. Ce sunt eu în fața acestui ocean? Ce sunt eu pe acest pământ?

Un fir de nisip, ca toate celelalte care le strivesc pe cele de sub ele și le împiedică să respire.

Dacă o să-i fie frig, Lulu se va lipi de mine fără să-și dea seama. O să-i simt pielea delicată și o să adorm simțindu-i respirația. Sunt sigură că ea se va contopi cu zgomotul valurilor pentru că așa e viața. Suntem mereu în căutarea armoniei, ca să ne fie bine. Și pentru a ne împăca cu gândul că suntem firele de nisip care pier acoperite de celelalte.

Îmblânzirea

Când Paul se trezește din somn, aude mai întâi zgomotul valurilor prin ușa întredeschisă. Apoi aude alte zgomote, de vase, dinspre bucătărie. Își trage o pereche de pantaloni, își lasă tricoul în care a dormit și se îndreaptă într-acolo în tăcere. Ludovic stă așezat la masă, cu o bavetă în jurul gâtului, ronțăind dintr-o felie de pâine prăjită. Julie se întoarce și un zâmbet cald îi inundă fața cârpită de somn.

— Ai dormit bine? o întreabă Paul.

— Da, foarte bine. Prezența mării are un efect ciudat. Nu e nevoie să numeri oile. Adormi imediat.

— Ai găsit cu ce să încropești un mic dejun?

— Nu, n-am găsit mare lucru. Am găsit câteva felii de pâine pentru Lulu, îi era foame. Dar asta e cam tot ce am putut găsi în dulap.

— Să mergem la brutărie, acolo au de toate. Îmbracă-l pe Ludovic, nu-i chiar atât de cald.

— Cum mergem?

— Pe jos. E la vreo cincizeci de metri.

La intrarea lor în magazin, brutăreasa devine toată numai un zâmbet, înainte de a înconjura teigheaua ca să vină să-l îmbrățișeze pe Paul și să-l sărute călduros.

— Bună, Paul. Ai revenit?

— Bună, Annette. Ți-o prezint pe Julie.

În acel moment, brutăreasa o îmbrățișează pe tânără și o sărută la fel de sincer.

— Nu ne-ai spus nimic de tânăra asta drăguță!

— În niciun caz să nu-i spui că ar putea să-mi fie fiică; nu vrea să mă dau drept tatăl ei.

— Domnișoară, greșiți. Paul este un bărbat fermecător și un tată perfect.

Julie îi zâmbește politicoș, privind stânjenită către Paul.

— Ar putea fi chiar și un bunic fericit, adaugă ea aplecându-se către Ludovic care se ascunde în spatele mamei lui în timp ce o privește pe femeie cu coada ochiului.

În acel moment, ea se întoarce în spatele tejghelei, ia un cozonac din vitrină și rupe o bucată pe care i-o întinde copilului.

— Poftim, iepuraș! O să profităm de faptul că ești în vacanță în Bretania ca să mai pui ceva pe tine. Rămâneți mult timp?

— Două sau trei săptămâni. Jérôme este și el aici. Încă doarme.

— Vai, bietul nostru Jérôme. Spune-i să treacă să ne vadă. Ne-am întristat foarte tare când am primit scrisoarea ta.

Annette nu este deloc ca vânzătoarele pe care le întâlnești de obicei la brutărie, la fel de rotunde ca aluatul de pâine lăsat la dospit pe marginea vetrei. La o vârstă destul de înaintată, pare mărunțică și subțire, înfășurată în șorțul ei simplu. Poate că soțul ei nu a cucerit-o cu specialitățile lui. Sau poate că face parte dintre acele femei care au un metabolism demn de un reactor nuclear și care pot să mănânce cu nerușinare fără să pună pe ea un gram, pe când altele fac celulită doar privind la vitrinele cofetărilor. Are

o fire glumeață și-și recapătă de îndată buna dispoziție, după ce a menționat tragedia. Râsul ei ascuțit și din tot sufletul răsună în brutărie, marcându-i aproape fiecare frază.

— Marlène nu e aici?

— Marlène nu mai face parte din viața mea.

— Serios? răspunde femeia zâmbind. Mă rog!

— *No comment*, Annette. Știu că aveai dreptate. Nu era de mine.

— Nu-mi stă în fire să mă laud că aveam dreptate, știi prea bine!

— Tocmai!

Pe drumul de întoarcere, Ludovic merge înaintea celor doi, cu bucata mare de cozonac în mână. Se oprește în repetate rânduri, se apleacă, ia câte o pietricică de pe jos și o bagă în buzunar. Satul este pustiu. N-au întâlnit încă nicio mașină.

— E liniște aici, constată tânăra.

— Suntem în extrasezon. La jumătatea lui octombrie, nu mai rămân decât sătenii care sunt aici în tot restul anului și câțiva zănatici care mai vin să audă zgomotul valurilor. Bărcile sunt întoarse cu fundul în sus, obloanele camerelor cu vedere spre mare sunt trase, dar ambianța este și mai călduroasă.

— Aici, toată lumea vă știe.

— Vin în fiecare vară de mai bine de treizeci de ani.

— Nu vi se acrește?

— Niciodată. Iubesc locul ăsta. Iubesc faptul că sunt pe plajă și am sentimentul că mă aflu aproape de infinit. Și mai ales, oamenii sunt adorabili.

— Asta-i sigur. Brutăreasa la care mă duc eu n-ar fi tăiat din cozonac ca să-i dea lui Lulu o bucată atât de mare.

Dacă o ține tot așa, o să pună pe el trei kilograme într-o săptămână.

— N-are ce să-i facă rău. E slab de-l suflă vântul. Ar fi bine dacă ai încerca să faci și tu asta. Nu o să mai fii ca o vrăbiuță.

— Blugii încep deja să mă strângă. Asta-i de la masa luată la restaurant, alaltăieri.

— E bine. Mi se face un pic milă când mă uit la tine.

— Credeam că nu vă este milă de mine. Prefer să provoc milă, decât să nu mai încap în pantaloni.

— O să cumpărăm o pereche cu un număr mai mare.

— N-am bani.

— Încetează să vorbești tot timpul despre bani.

— Totuși, sunt elementul-cheie. Dacă nu ai bani, în ziua de azi nu mai faci nimic.

— Lucrurile esențiale nu pot fi cumpărate.

— Acum chiar că vorbești ca un bogătaş. Ce este esențial? Dragostea, sentimentele frumoase, fericirea? spune Julie enervată. Îmi dau seama unde bateți. Doar oamenii care nu duc lipsa banilor spun că banii nu sunt importanți. Totuși, de stricat, nu strică. Îți permiți să ai un abonament telefonic ca să-ți poți suna prietenele când ți s-au înecat corăbiile. Îți permiți să mănânci din când în când lucruri bune și să nu mai cobori la rafturile unde nu găsești decât mărcile cele mai ieftine, așezate cât mai jos, la nivelul podelei, pe-acolo pe unde, noaptea, bântuie gândacii. Îți permiți să fii un pic pasul cu moda când ai chef și să nu fii mereu în urmă cu doi ani pentru că doamnele drăguțe, doldora de bani, au avut amabilitatea să-și dea țoalele de care s-au plictisit la magazinul de vechituri din colțul străzii. Îți permiți să economisești o mică parte din ei, ca să poți spune

că nu va fi așa de grav în cazul în care cureaua de distribuție va ceda. Îți permiți să...

— Gata, am înțeles. Îmi pare rău. Dar îți amintesc că ți-am spus că acopăr toate cheltuielile din acest sejur. E *all inclusive*. Vom cumpăra chiar și pantalonii, în cazul în care coapsele tale au nevoie de asta.

— Iar eu vă amintesc că asta mă face să mă simt jenată.

— Ah, da, corect, tu ești o feministă.

— Nu. Doar că nu sunt obișnuită să fiu cumpărată.

— Nu ești de vânzare. Scoate-ți ideea asta din cap. Eu doar îți cumpăr niște lucruri ție și fiului tău. E cu totul altceva.

— Încă n-am înțeles de ce mi-ați propus să vin.

— Nici nu trebuie să înțelegi. Nici măcar nu sunt sigur că este ceva de înțeles aici. Stăteai acolo, în drumul meu, ca o cremene. Iar eu sunt Omul de Cro-Magnon care avea nevoie de ea ca să-și aprindă focul, la marginea drumului.

— Nu înțeleg nimic din ce-mi spuneți.

— Îmi încălzești inima.

— Nu prea văd cum.

— Nici eu. Doar constat, asta-i tot. Oare chiar trebuie să înțelegem totul?

— Sunteți îndrăgostit sau ce?

— Fii liniștită, nu sunt genul de bărbat care vrea să te ducă într-o cameră de hotel ca să se asigure cu mândrie că poate încă să sucească mințile fetișcanelor. Ai acel ceva în tine care te face să radiezi. Asta-i tot. Și eu aveam chef să aduc puțină lumină în viața mea cenușie de zi cu zi.

Atunci Julie se întreabă unde ar putea să vadă el această rază de lumină. Ea, cea care are senzația că, în afară de fiul ei, are o viață cu totul și cu totul cenușie.

— Dar unde vedeți această lumină?

— În ochii tăi.

— Hai-hai, nu mă luați cu din astea! Asta-i cea mai mare minciună pe care o știu și pe care o folosesc bărbații ademenitori: să-i spună unei fete că are ochi frumoși.

— Nu am spus că ai ochi frumoși, am spus că sunt luminoși.

— Hm...

— Ceea ce nu înseamnă că nu sunt frumoși.

— Aha! Vedeți?!...

— Pauline semăna puțin cu tine.

— Pauline?

— Prima mea soție. Mama lui Jérôme.

— Semăna?

— A murit când el avea trei ani.

— Credeam că v-a lăsat cu buza umflată.

— Știu.

— De ce a murit?

— Cancer vulvar. Ceva ce nu apare niciodată la femeile atât de tinere. Și în trei luni de zile s-a curățat. Nu s-a putut face nimic. În afară de faptul că au mutilat-o. Degeaba. Ea era mica mea rază de soare. După ce s-a stins, n-am mai reușit niciodată să mă reîncălzesc. Și iată că, de o săptămână încoace, încep din nou să simt furnicături pe șira spinării și poate chiar și în piept și, de asemenea, în stomac. Și în buricele degetelor. Sunt mici scânteii care se aprind pe ici, pe colo, și care mă fac să cred că încă se mai poate să-mi fie cald pe dinăuntru.

— Și cea de-a doua soție?

— Era o lumină rece. Cu Marlène, am trăit timp de treizeci de ani ca și cum aș fi fost în fața unui frigider, cu ușa larg deschisă.

— Măcar era luminos.

— Dimpotrivă, era sumbru. Am impresia că mi-am ratat treizeci de ani din viață și că m-am trezit dintr-un vis urât.

— Doar nu v-a forțat nimeni să vă căsătoriți, nu-i așa?

— Nu, dar eram disperat și aveam un puști de trei ani. Ne-am întâlnit la niște prieteni comuni, mi-am zis că am putea să fim împreună o bună bucată de timp și că lui Jérôme îi va prinde bine.

— Și i-a prins bine?

— Habar n-am. Nu cred să-i fi prins rău.

— E și asta ceva.

Odată ajunși acasă, despachetează cumpărăturile și le așază pe masă. Ludovic își termină cozonacul în liniște și cere un castron cu lapte. Paul pune de cafea, iar Julie scoate ceștile și lingurițele. Atunci, copilul o cheamă pe mama lui și îi spune că-l vrea pe Baloo.

— Ce-ți cere? se miră Paul.

— Pe Baloo. Îi place să ne jucăm dimineața, ca să ne binedispunem.

— Ce e Baloo? întreabă Paul, și mai intrigat.

— Lulu, îi arătăm ce e? îl întreabă Julie pe fiul ei, care încuviințează din cap.

— Mi-e frică, spune Paul zâmbind.

— Dar nu trebuie! De ce? Întoarceți-vă, sunteți copacul. Măine o să fiți Baloo.

— Cine e Baloo?

— *Cartea junglei*. Baloo. Zău așa, Paul, mai recitiți clasicii. Întoarceți-vă! spune ea pe un ton categoric.

Paul se conformează și se întoarce către chiuvetă. În acel moment simte cum Julie se lipește de el, spate în

spate, și începe să cânte „*N-ai nevoie de prea multe pentru a fi fericit, n-ai nevoie de prea multe*” legănându-și corpul pe lângă al lui, ceea ce-l surprinde oarecum, dar îl face să se relaxeze de-a binelea. „*Mai uită de probleme și dispar, privește partea plină a paharului*”, continuă ea, fâțâindu-se în jurul lui. În acel moment intră Jérôme și îi privește o clipă cu o expresie tristă. Julie îl observă, dar continuă să cânte. Paul râde. Apoi, când se întoarce, observă că Jérôme este în cameră.

— A, ești aici? constată el, încercând să fie mai reținut.

— Da, sunt aici. Gata cu cercul?

— Ar trebui să încerci și tu, te face să te simți bine.

— Mda... sigur, adaugă el, plin de cinism.

— Ai dormit bine?

— Destul de bine, răspunde tânărul în șoaptă, fără să privească pe nimeni.

După micul dejun, atmosfera este animată de rugămintele interminabile ale copilului, care vrea să meargă să vadă marea. Julie se grăbește să-și termine cafeaua pentru a le da curs, cu atât mai mult cu cât și ea se gândește doar la asta de când s-a trezit. Câteva clipe mai târziu, iese din casă purtându-l pe Ludovic în spate și se îndreaptă spre plajă.

Paul își termină cafeaua cu zâmbetul pe buze, privindu-i cum fug prin nisip.

— Ce ți-a făcut fata asta, de o privești atât de fericit? îl întreabă Jérôme pe tatăl său.

— Par a fi fericit?

— Vrei o oglindă?

— Și ce-i cu asta? răspunde Paul.

— Nimic. Îmi fac griji.

— Îți faci griji că-l vezi pe tatăl tău fericit?

— Îmi fac griji când văd ce-l face fericit.

— Eu, unul, îmi fac griji văzând că fiul meu e nefericit.

— Am motive întemeiate ca să fiu așa.

— Și eu am motive întemeiate. Și crede-mă atunci când îți spun că e mai bine să ai motive întemeiate pentru a fi fericit, decât să ai motive întemeiate pentru a fi nefericit.

— Fie cum zici tu. Ce planuri ai pentru astăzi?

— Merg cu ei la cumpărături, la Quiberon*, trebuie să facem provizii. Și tu?

— O să merg să mă plimb pe plajă. Poate o să citesc un pic. Am rămas în urmă cu revistele medicale.

— Lasă baltă toate astea. Fă o pauză în adevăratul sens al cuvântului, în viața ta. Cere-i lui Julie să-ți împrumute cartea ei de Fred Vargas. Ea zice că-i foarte bună.

Julie s-a oprit chiar la malul apei. Și-a scos încălțărilor și șosetele. Ludovic a vrut să facă la fel. Apa e rece ca gheața; și ce dacă se îmbolnăvesc. În plus, aerul este călduț, iar pofta de a merge prin apă e de nestăvilit. Se vor usca imediat după asta, chit că vor trebui să-și ia trei perechi de șosete și să se strecoare sub plapumă. Acum este momentul să meargă prin nisipul umed și să se joace cu valurile care vin spre ei. Ludovic adună scoici. Julie desenează pe nisip inimioare și scrie în toate formele și mărimile numele «Lulu», pe care valurile îl șterg instantaneu. Întinderea nesfârșită a mării care se întâlnește cu țărmul, cât vezi cu ochii, o fascinează. Mâine-dimineață va veni să alerge. A făcut bine că și-a luat bascheții. Terenul este perfect. Probabil că, la răsăritul soarelui, senzația este încântătoare.

Aproape că ar vrea să uite de planurile lui Paul de a merge să cumpere proviziile necesare pentru restul

* Quiberon este o comună în departamentul Morbihan, Franța. În 2009 avea o populație de 5027 de locuitori. (n.tr.)

sejurului. Îi propune lui Lulu să se întoarcă acum, promițându-i că-i va cumpăra o lopățică și o găletușă, poate chiar și o camionetă ca să se joace în nisip – bineînțeles cu condiția să mai găsească astfel de articole la supermarket, în octombrie.

Jeepul demarează, lăsându-l pe Jérôme așezat în bucătărie, privind în gol, ascultând valurile. O simte pe Irène acolo, lângă el. Ea își face apariția pe parcursul zilei, dar dispăre ori de câte ori el încearcă să se apropie de ea. Irène era tristă, dar era blândă. Irène era nefericită, dar era tandră. Îi plăcea să o ia în brațe și să simtă cum se încolăcea în jurul lui. Știa cum să o încurajeze și spera de fiecare dată că ea a început să urce panta și că va fi din ce în ce mai bine. Dar nu. Ea aluneca neconținut, ca și cum panta ar fi fost acoperită de polei. Degeaba se străduia el să o acopere cu sare...

Este deja ora unsprezece și treizeci de minute. Jérôme se pregătește să aranjeze masa când îi sună telefonul. Zâmbește ușor când vede afișându-se pe ecran numele persoanei care îl sună.

— Bună, Caroline. Embolia pulmonară a apărut mai devreme decât v-ați așteptat?

— Tot nu sunteți amuzant. Nu-mi mai vorbiți despre embolie pulmonară, o să-mi purtați ghinion.

— Eu, unul, atrag foarte tare ghinionul. Nu cred că alții pot avea mai mult ghinion.

— Nu fiți așa sigur, ghinionul e la fel ca prostia ome-nească – nu cunoaște limite.

— Aveți o fire al naibii de pozitivă.

— Și dumneavoastră cum sunteți? răspunde Caroline.

— Doar nu m-ați sunat doar ca să-mi spuneți astfel de lucruri drăguțe, nu-i așa?

— Nu. Vă sun în legătură cu doamna Paquin. Nu știu ce să mă fac cu ea. Spune că o doare stomacul. Am palpat-o și nu este nimic în neregulă, i-am prescris un set de analize de sânge și o radiografie abdominală, fără să fiu prea convinsă că are nevoie de ele.

— Instinctul dumneavoastră e corect în privința lipsei de convingere, nu aveți niciun motiv pentru care să-i prescrieți o radiografie și analizele de sânge. N-o să găsiți nimic.

— De ce nu mi-ați spus de ea?

— Ca să nu-i răpesc plăcerea de a o pune la încercare pe cea care mă înlocuiește.

— Asta e o glumă?

— Nu, e o biată femeie.

— Și ce să fac în cazul ei? Mi-a spus că în seara asta revine cu rezultatele.

— Ascultați-o.

— Asta-i tot?

— Și-așa e mult. Are dureri de stomac din cauza problemelor ei, așa că dacă vorbește măcar despre o parte din ele, e ca un analgezic bun. De asta îi face plăcere să fie consultată de cei care mă înlocuiesc. Eu știu deja totul și asta nu are același efect asupra ei ca niște urechi virgine, dispuse să-i asculte povestea vieții. În schimb, să nu vă lăsați afectată. Empatia înseamnă să întinzi mâna celui care se află în groapă, nu să sari în ea ca să-l ajuți să revină la suprafață.

— De ce îmi spuneți asta?

— Pentru că sunteți genul de persoană care sare în groapă.

— Nu o să mă apropii de margine.

— Ei, ba da, măcar un pic, altfel o ascultați degeaba. Dar țineți-vă bine de margine, ca să nu cădeți.

— Încep să-mi fac griji.

— O să vă descurcați. Lăsați lucrurile să mergă de la sine.

— O.K.! Nu vă mai deranjez mult. Cum e acolo? E frumos?

— Înăuntru sau afară?

— În amândouă.

— Afară e soare, înăuntru plouă.

— Atunci ieșiți să luați o gură de aer! spune ea închizând zgomotos, ca și cum ar fi fost evident că asta trebuia să facă.

Trioul acela ciudat se întoarce la începutul după-amiezii. Ludovic a adormit în mașină. Paul parchează la capătul aleii, în spatele casei, la marginea plajei, ca să se uite din când în când la copil, în timp ce se instalează pe terasă. În acest moment al zilei, este plăcut încălzită de razele soarelui. Vor descărca bagajele după ce micuțul își face siesta, pentru a evita să trântească portierele. Printre ierburile care dansează în bătaia vântului, Paul îl zărește pe fiul lui, așezat pe un șezlong, în mijlocul plajei pustii. Îi sugerează lui Julie să-i ducă romanul pe care ea tocmai l-a terminat, gândindu-se că poate asta va înlesni apropierea dintre cei doi. Ea face ce i se spune, gândindu-se, probabil, la același lucru.

Jérôme nu o aude venind. Moțăie, legănat de unduirile valurilor. Julie tușește, de teamă să nu îl sperie.

— Oh, sunteți aici, nu v-am auzit venind, spune el ridicându-se.

— V-am adus ceva de citit, se grăbește să explice Julie, întinzându-i în același timp cartea.

— V-a trimis tata?

— Ar fi greu să vă fac să credeți altceva.

— E O.K.? întrebă Jérôme.

— Tatăl dumneavoastră?

— Nu, cartea.

— Da, foarte.

— Și tata?

— La fel.

— Ce așteptări aveți? continuă Jérôme.

— De la carte?

— Nu, de la tata! spune el, vădit iritat.

— Eu? Niciuna. Dumnezeu m-a căutat pe mine. Pe dumnealui trebuie să-l întrebați ce așteaptă de la mine.

— Vă previn că nu o să vă las să-i suciți mințile. Nu este o vacă de mulș.

— Ar fi o vacă tare bună de mulș. Probabil că are cel puțin vreo optzeci de kile. Nu am verificat, dar nu pare să aibă uger pe piept. Pare mai degrabă să aibă păr pe piept.

— Ați terminat? se enervează Jérôme.

— V-am făcut ceva?

— Nu.

— Atunci de ce sunteți agresiv cu mine?

— Pentru că nu am încredere.

— În ce?

— În dumneavoastră.

— De ce?

— Pentru că păreți genul de fată care știe să profite de situațiile avantajoase.

— Ar trebui să nu aveți încredere în obiceiul de a încadra oamenii în tipare, acest lucru vă limitează și vă face să

aveți stereotipuri despre oameni. Ar fi mai bine să le priviți fața, spune ea întorcându-se pe călcâie.

— Când plecați așa, nu-mi arătați fața, strigă el. Ci spatele, adaugă el apoi în șoaptă, privind-o cum se îndepărtează.

Julie are privilegiul tinereții și al unui corp frumos sculptat. Jérôme are privilegiul de a se putea bucura pentru clipă, privind-o cum merge legănat, înfigându-și picioarele în nisip. Și pe cel de a constata că bărbatul are, fără îndoială, acea nevoie de nestăvilit de a se focaliza asupra acelei părți a corpului femeii, ca și cum creierul său primitiv i-ar ordona la fiecare întâlnire să verifice dacă poate asigura supraviețuirea speciei cu acea persoană. Sau nu. Bărbatul primitiv s-ar aventura. Cel care cugetă, aproape deloc. Ori, înainte de toate, Jérôme este un tip cerebral.

Întrucât nu are altceva de făcut și având în vedere că ea s-a deplasat până acolo doar ca să-i dea cartea, el o deschide și începe s-o citească.

Când Jérôme se întoarce de la plajă, la sfârșitul după-amiezii și intră în bucătărie, miroase delicios. Îl zărește pe tatăl său, așezat pe jos în sufragerie, în toiul unei partide de *Memory* cu băiețelul. Acesta pare că se descurcă mult mai bine să-și amintească perechile de animale decât rivalul său, care e mai mare decât el cu mai bine de jumătate de secol.

Lui Jérôme aproape că-i vine să se lase purtat de val și să spună că mirosul care iese din oale este plăcut, dar asta ar însemna să-i facă un compliment lui Julie. Se mulțumește să se așeze pe fotoliul de lângă șemineu, încercând să-și măsoare competențele neurologice cu cele ale copilului, însă fără a arăta acest lucru.

Resimte un fel de seninătate. Așa cum te simți când ești într-o familie, duminica, într-o după-amiază de toamnă. Asta îl aruncă în butoiul cu melancolie. Se gândește din nou la Irène și la toate acele duminici pe care nu le va mai petrece alături de ea. Se cufundă iarăși în lectură, preferând mai degrabă să fie acaparat de o poveste decât să se tot gândească la a lui.

Julie vine și se așază lângă fiul ei. Paul este epuizat de cele trei runde pe care tocmai le-a încheiat, luptându-se în van să-și salveze onoarea. Tânăra îi ia locul pentru a-i ține piept micuțului geniu. Jérôme privește discret pe deasupra cărții. O analizează pe Julie, care se joacă cu fiul ei. Din câte își amintește, nu ține minte să fi avut parte de astfel de jocuri. Julie se implică, e concentrată și eficace, iar Ludovic pierde partida. În loc să plângă, așa cum fac majoritatea copiilor răsfățați, copilul zâmbește și îi cere o nouă partidă. Dar mama lui îl anunță că merg să se așeze la masă.

Jérôme e cuprins pentru a doua oară de acel sentiment, însă nu scoate niciun cuvânt. Paul este cel care o întreabă:

— Unde ai învățat să gătești?

— Cu mama. Eram singură la părinți. Ea ținea foarte mult să păstrăm tradiția. Am moștenit de la ea valorile astea. Îmi place să gătesc. Atunci când pot să fac asta.

— Și de ce nu ai putea?

— Îți trebuie ingrediente bune ca să gătești bine.

— Ai destule ingrediente pentru restul vacanței?

— Doar n-o să mă țineți în fiecare zi în bucătărie?! se răzvrătește Julie. Sunt un pic feministă. Chiar dacă n-am card, sunt totuși feministă. Facem cu rândul?

— Mie îmi convine, spune Paul. Și ție, Jérôme?

— Când va fi rândul meu, o să vă invit la McDonald's.

— Prea ușor, răspunde Julie sfidându-l.

— O.K.! O să gătesc. Așa o să aveți chef să-mi luați locul după ce fac de mâncare.

— Paul, veniți să alergați cu mine mâine-dimineață? continuă Julie.

— Eu? Să alerg? Te-ai uitat la mine? Cu burdihanul meu și cu genunchii mei tremurânzi?

— Nu-i nimic, mă voi duce singură cuc. Nu sunt prea mulți vagabonzi prin zonă, la șase dimineața? întrebă tânăra.

— Jérôme, va trebui să mergi cu ea, o să-ți prindă bine. N-ai alergat de mult timp.

— Dacă trebuie să o aștept la fiecare două sute de metri..., mormăie Jérôme, disprețuitor.

— Mi-ar plăcea s-o văd și pe asta, ripostează Julie.

— Ne vedem mâine-dimineață, la șase și treizeci de minute, în fața casei. Dacă trebuie să vă aștept mai mult de două minute, vă pasez rândul meu la bucătărie.

— S-a făcut! Și dacă e invers, o să-mi luați dumnea-voastră rândul la bucătărie?

— Nu-mi fac nicio grijă în privința asta.

— Mama mea alealgă lepede, precizează Lulu.

— Cu siguranță, mama ta aleargă mai încet decât mine.

— De țe? întrebă copilul cu inocență.

— Pentru că...ei bine, pentru că...

— Cu siguranță pentru că sunt femeie, îi răspunde Julie. Vorbim noi mâine!

— Exact, vorbim noi mâine, conchide Jérôme și se ridică pentru a curăța masa, schițând un vag zâmbet sarcastic.

— Ești un blocoli! îi spune Ludovic tânărului.

— Un bloc oli...cum?

— Broccoli, îl corectează Julie.

— Zice că sunt un broccoli, pufnește în râs Jérôme.

— În locul dumneavoastră nu aş fi atât de răutăcios, continuă Julie. Pentru Lulu, asta-i cea mai gravă înjurătură!

— Broccoli, cea mai gravă înjurătură? se miră Jérôme, plin de cinism. Păi cum așa?

— Pentru că urăște broccoliul.

— Anunțați-ne și pe noi când ați terminat să vă ciondăniți ca niște țânci, le spune Paul calm, luându-l în brațe pe Ludovic. Hai, vino! Trebuie să-mi iau revanșa la *Memory*. Jérôme, ea a făcut de mâncare, tu speli vasele.

— Da, tată! zice el încruntându-se.

— Eu mă duc să fac un duș, le spune Julie, privindu-l pe Jérôme cu același zâmbet ironic.

Jérôme aproape că a terminat de spălat vasele când îi sună telefonul.

— Nu, Caroline, nu vă mai spun nimic legat de embolia pulmonară.

— Poate că tocmai asta o să-mi aducă ghinion. Vă deranjez?

— Nu, spălam vasele.

— Atunci puteți să-mi mulțumiți.

— Asta nu înseamnă că nu trebuie să le termin de spălat când o să închidem... Așadar?

— Așadar, voiam doar să vă spun că nu am căzut în groapă.

— E bine.

— Dar nu a fost simplu.

— Știu. Ați făcut-o să se simtă bine?

— Mi-a zâmbit larg când mi-a strâns mâna. Și stomacul nu o mai durea așa de tare.

— Atunci ați făcut-o să se simtă bine. Doamna Paquin a fost programată la consultații pentru a doua zi. Mâine ar trebui să-l consultați pe Alfred Maul. Nu vă lăsați păcălită de el. Vine doar atunci când îmi ține locul câte o domnișoară, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Mi se face frică.

— Oho! Știți, la vârsta lui nu mai e așa de vânjos.

— Mâine nu vă sun.

— S-ar putea să-mi fie dor.

— Nu cred.

— Așa-i, aveți dreptate. Dar nu e vina dumneavoastră. Doar că mi-ar plăcea să încerc să mă izolez cu adevărat.

— Înțeleg. Atunci să spunem că vă sun doar în cazul în care am de-a face cu o embolie pulmonară fulgerătoare.

— Caroline, oare începeți să fiți amuzantă?

Lulu tocmai a adormit și eu o să încerc să fac același lucru. Trebuie să fiu în formă pentru mâine-dimineată. Asta mi-ar mai trebui – să pierd pariul. Trebuie să-i dovedesc lui Lulu că dacă sunt femeie, asta nu înseamnă că sunt mai puțin competitivă decât un bărbat. Vreau să înțeleagă că femeia îi este egală bărbatului. Când va fi mare, nu-și va trimite ierea la cratiță, în timp ce el stă să citească ziarul pe canapea. Am văzut-o de prea multe ori pe mama spetindu-se prin casă fără să spună nimic.

Știu că Jérôme nu mă va aștepta.

Și chiar dacă o să sufăr, nu o să-i arăt asta.

Va fi prea mulțumit.

Chiar dacă ești trist, nu ești obligat să fii antipatic.

Dacă o să piardă întrecerea, o să facă el de mâncare în locul meu – și asta o să-i fie învățătură de minte.

Tărâmul copilăriei

Şase și douăzeci.

Julie umblă de colo până colo prin fața casei. Soarele se ridică dinspre intrarea în sat. La capătul oceanului, acolo unde orizontul se curbează simțitor, încă mai e întuneric.

Marea este liniștită.

Fata însă nu e.

Simte că debordează de energie. Oare de unde are această forță când trebuie să se ia la întrecere cu un bărbat care, pe deasupra, este și ușor misogin? Probabil că din adolescență i se trage. De atunci, rezistă așa cum poate. Când poate. Cu Chasson, nu poate. Nu poate, întrucât este vorba de bani. Însă în această dimineață, cu Jérôme, o să se bucure din plin. Nu știe ce abilități sportive are acest bărbat, dar are încredere în instinctul ei. Va fi mai puternică decât el. Cel puțin pentru Lulu. Un pic și pentru ea, bineînțeles.

El sosește câteva minute mai târziu și se așază pe verandă ca să-și lege șireturile la bascheți.

— Pe unde mergem? întreabă Julie.

— Pe plajă, spre sud. Apoi o s-o luăm pe drumurile care se întind de-a lungul coastei și o să ne întoarcem pe plajă. Sunteți în formă?

— Cu siguranță mai mult decât dumneavoastră. Eu n-am dat gata o jumătate de sticlă de whisky aseară.

- Asta nu o să mă împiedice să vă întrec.
- Vreți să vă încălziți un pic?
- Nu e nevoie.

Julie pornește fără ca măcar să-i lase timp lui Jérôme să se ridice. O ia pe drumeagul dintre dune, apoi străbate în pas alergător zona cu nisip umed. În clipa în care mărește viteza, își dă seama că Jérôme e în dreptul ei. Câteva minute mai târziu, o depășește. De-aici înainte, Julie rămâne puțin în urmă. E prea devreme ca să-l umilească – e de prost gust – și nu are nimic de câștigat de pe urma acestui lucru. După mai bine de un sfert de oră, ea vede că partenerul său este la capătul puterilor, pare să-și piardă suflul. Cât despre ea, își controlează perfect respirația.

— Alergați des? îl întreabă ea cu lejeritate.

— Eu... pfffu... obișnuiam... pfffu, a trecut ceva timp... pfffu, dar dumneavoastră?

— De două ori pe săptămână. Alerg de când mă știu. Scorpia, s-a ferit să-i zică!

Julie întreține conversația. El nu. Ea decide să tacă pentru a-și doza efortul. Pentru a nu risca să piardă. Acest risc e tot mai mic ținând cont de viteza cu care aleargă. Așadar, ea admiră peisajul splendid, oceanul ale cărui valuri lovesc stâncile, asemenea unor spectatori care bat din palme ca să o încurajeze pe puștoaica asta care, mișcându-și picioarele unul după altul, vrea să-i demonstreze lui Jérôme și lumii întregi că își are locul printre oameni. Oricât de neînsemnat ar fi acesta, este totuși un loc. Este locul ei.

O jumătate de oră mai târziu, ocolul făcut ia sfârșit și începe porțiunea de plajă. Julie accelerează un pic pentru a se asigura că adversarul ei este stors de vlagă. Și, într-adevăr, acesta mai are puțin și se prăbușește. Atunci ea mărește

pasul puțin câte puțin, alergând pe nisipul umed. Sentimentul acela încântător, la care se gândea cu o seară înainte, devine realitate. Aleargă pe plajă. Abia se ferește din calea valurilor care alunecă pe nisip, provocatoare. Casa se zărește, în depărtare. Julie se întoarce. Și Jérôme este departe. Ea aleargă cu zâmbetul pe buze. Hai, o să-l ajute să facă de mâncare. Pentru că așa e ea, Julie. Nu e nici înfumurată, nici disprețuitoare. E simplă. Dar acum, savurează totuși victoria. Când ajunge cam la o sută de metri de casă, îl zărește pe terasă pe Paul, care îl ține în brațe pe Ludovic, încă învelit în săculețul său de dormit. Băiețelul îi face semne largi, de încurajare.

Paul știe că nu trebuie să-l ațâțe prea tare pe Jérôme. Nu se cade să-l provoace. Va trebui să aștepte ca el să treacă peste înfrângere și să-i acorde timp să o accepte. Singurul lucru asupra căruia nu are îndoieli e că asta nu-i va face rău.

Toată stima, micuț!

— E nevoie de puțin pentru a fi fericit, așa-i? zice Paul.

— Foarte puțin... uf... pentru a fi fericit, îi răspunde Julie, pierzându-și și ea într-un sfârșit suflul, când sosește pe terasă.

— Punctul acela mic care se mișcă la capătul plajei este el?

— Mai mișcă?

— Răutate ce ești!

— Mă duc să cumpăr pâine proaspătă. O să aibă mare nevoie ca să-și revină, cu un pic de Nutella, adaugă Julie. Iau portofelul dumneavoastră.

— Ia niște cozonac pentru Lulu.

— După ce ne întoarcem, eu n-o să-mi permit să-i cumpăr cozonac în fiecare zi.

— Va ști să facă diferența între bucuriile vacanței și viața de zi cu zi!

Când Julie se întoarce cu pâinea, îl găsește pe Jérôme la masa din bucătărie. Are în față un pahar cu suc de portocale și nu se sinchisește să o privească. Stomacul lucrează din plin. Paul îi face subtil cu ochiul când ea îl chestionează din priviri.

O să-i treacă...

Jérôme iese brusc din cameră, fără să scoată o vorbă și se îndreaptă spre plajă. Au apărut primele raze de soare. Julie i-l încredințează pe Ludovic lui Paul și-i lasă cu feliile de cozonac și cu laptele cald. O forță pe care nu o înțelege o împinge să-l însoțească pe plajă pe acest bărbat. Își urmează intuiția. El s-a așezat pe nisip, la jumătatea distanței dintre ierburile înalte și marea joasă, cu genunchii strânși între brațe. Privește oceanul. Corpul îi este încordat. Julie își dă seama de asta chiar înainte să ajungă în dreptul lui. E ca și cum s-ar izola într-un perimetru invizibil, iar Julie încearcă să forțeze intrarea pentru a ajunge la el. Ea se așază lângă el fără să scoată o vorbă. Privește acel du-te-vino al valurilor, ca un balet nesfârșit. Trec minute în șir, întrerupte de unduirile apei și de țipetele pescărușilor din portul aflat un pic mai la nord.

În cele din urmă, Julie îl prinde de mână și-i șoptește:

— Uneori, viața e grea și, uneori, nu avem ce să facem.

Jérôme trage adânc aer în piept și se prăbușește în brațele tinerei, izbucnind în lacrimi. Plânge îndelung. Din spatele ferestrei de la bucătărie, Paul suspină zâmbind.

Iată că, în sfârșit, această tristețe care îl roade de luni de zile iese la suprafață. Îndrăznește în sfârșit să iasă din bârlogul ei, fără să se mândrească cu faptul că s-a ascuns dincolo de aparențe. Arată-te odată, suferință blestemată, să-ți punem pielea pe băț. Topește-te în apa sărată a lacrimilor pentru a merge să te pierzi în adâncurile mării. Julie își încolăcește picioarele în jurul lui pentru a putea să-l cuprindă mai bine cu brațele, să-l strângă la piept și să-l legene, așa cum face cu Ludovic atunci când e trist. Oare poți să compari tristețea unui puști de trei ani care și-a stricat jucăria preferată cu cea a unui bărbat care tocmai și-a pierdut soția? Cine știe?

Amestec de lacrimi și de sudoare. Își dau seama, dar puțin le pasă, că miros urât după efortul depus mai devreme. Tot ce contează acum e să găsească alinare. Așa că nu contează.

Julie reușește să-l facă să se întoarcă acasă după mai bine de jumătate de oră de plâns, în tăcere. El merge să facă un duș, să-și spele sudoarea și să-și mai dezumfle pleoapele. Revine câteva minute mai târziu, cu prosopul în jurul gâtului. Tânăra a pregătit o cafea și câteva felii de pâine pe care le-a uns cu un strat gros de Nuttela. Dacă gustul dulce îi face pe nou-născuți să se simtă bine, înseamnă că le face bine și celor care au avut parte de o soartă grea, indiferent de vârstă. De fapt, nu încetăm niciodată să fim copii.

Paul a plecat să se plimbe prin sat cu cel mic, pentru a-i da lui Jérôme timpul necesar să-și revină. La rândul său, Julie dispăre în baie, lăsându-l să se bucure în tihnă de întâlnirea cu tartinele cu cremă de ciocolată, dacă, din întâmplare, ar dori să termine borcanul fără să fie prins. Ea speră

totuși că va rămâne ceva și pentru mâine. De fapt, nici ea nu a încetat să fie un copil.

După-amiază, vremea este splendidă. Câțiva oameni înalță zmeie pe plajă, iar alții intră cu picioarele în apă. Se aud țipetele copiilor care se joacă, iar pe fundal, valurile. Este prima dată când Jérôme petrece un moment cu ei. Merge un pic înainte, după ce Paul și Julie s-au oprit ca să se uite cu Lulu la un pui de crab. Schimbându-și brusc centrul de interes, Lulu se îndreaptă clătindându-se către omul care se află cu zece metri mai în față. Odată ajuns în dreptul lui, îl ia de mână. Jérôme aproape că tresare, surprins de acest elan de gingășie, și, mai apoi, face loc acestor cinci degețele minuscule în mâna lui rece.

— Tu de țe nu lâzi niciodată? îl întreabă Lulu după câteva clipe.

— Fiindcă sunt trist.

— De țe esti tlist?

— Fiindcă soția mea a murit.

— De țe a mulit?

— Ah, pentru că era tristă.

— Atunți vei muli si tu?

— Eu... nu, nu neapărat!

— Atunți de țe nu zâmbesti nițiodată dacă nu o să moli?

Atunci Jérôme îl privește pe copil și îi zâmbește. Câteodată, viața e atât de simplă! Îl ia de subsuori, îl aruncă în aer, apoi îl așază pe umerii săi. Copilul nu îl mai poate vedea, dar zâmbetul este tot acolo, pe buzele lui Jérôme, ca și cum și-ar îngădui din nou să zâmbească, după plânsul de dimineată.

În acel moment, copilul începe să tușească de mai multe ori.

— Ești bolnav?

— Nu, doar am înghițit un muc...

Vremea este splendidă. Câțiva oameni înalță zmeie pe plajă, iar alții intră cu picioarele în apă. Se aud țipetele copiilor care se joacă, iar pe fundal, valurile. Și apoi apare alinarea, căci odată ce tristețea dispare, ea lasă un pic de loc pentru alte lucruri.

Pe vremea vrăjitoarelor, lacrimile unui bărbat trebuie să fi fost la mare căutare. Sunt la fel de scumpe la vedere ca un porc zburător. N-am idee ce ar fi putut face cu ele. Vreo poziune care să te facă mai amabil? Mai uman? Care să te facă să-ți exprimi mai mult emoțiile? Sau să fii mai puțin păsos?

Sub pretextul virilității, toți bărbații își înghit mereu lacrimile, chiar și în cele mai dificile momente din viață. Ca și cum asta ar schimba ceva. Totuși, e bine să plângi. Lacrimile spală sufletul, fac să dispară supărarea. Și-atunci de unde le vine ideea asta ciudată că nu trebuie să plângi pe motiv că ai boase?

În dimineața asta, nu știi dacă e din pricina oboselii, a alcoolului din seara trecută, a faptului că l-am întrecut la alergare sau dacă potopul s-a produs din cauza tuturor acestor lucruri adunate la un loc, dar știi că el zâmbea, câteva ore mai târziu. A fost unul dintre acele zâmbete simple și sincere care îți dau de înțeles că totul se va liniști în curând.

Noroc că știam că ducea cu sine greutatea unei suferințe crunte, altfel aș fi putut crede că plângea pentru că a fost înfrânt, asemenea unui copil care nu a primit niciun cadou

de Crăciun. Și cum mie nu-mi stă în fire să trișez doar ca să-i las pe alții să câștige...

Acum zece zile, eu eram cea care a vărsat o lacrimă, așezată în spatele casei mele de marcat, și după aceea un tip și-a pus cumpărăturile pe banda mea, m-a invitat la restaurant, apoi în concediu în Bretania și astăzi îmi mulțumește că l-am făcut să plângă pe fiul lui.

Ce poveste incredibilă!

Nu mi se pare că fac parte dintr-o rețea foarte organizată de trafic de femei și de copii. Par mai degrabă sinceri, în complicitatea lor.

Cât despre mine, n-am cheltuit niciodată atât de mulți bani care nu-mi aparțineau. Trebuie să am grijă să nu mă obișnuiesc cu asta. Deși... având în vedere că de trei ani de zile sunt nevoită să socotesc fiecare bănuț, asta n-o să-mi treacă așa de repede. Și în plus, nu visa, Julie, nu o să dureze mult. Sunt trei săptămâni de vacanță și apoi, te întorci la casa ta de marcat. La clienții tăi morocănoși și nerăbdători, la directorul tău hain, la colegele tale ticăloase, la viața ta de c...

Așadar, profită! Ai un băiețel de trei ani căruia îi sclipesc ochii atunci când privește marea. Și asta e ceva de care trebuie să te bucuri...

Merită să trăiești momentele astea fără să stai pe gânduri.

În seara asta mi-a zis „te iubesc”. I-am răspuns și eu cu „te iubesc”. Și el a adăugat: „Atunci ne iubim amândoi, mamă.”

Da, Lulu, copilul meu, ne iubim amândoi...

Cu vârful degetelor

Jérôme s-a trezit la revărsatul zorilor. Nu a băut nimic pentru a putea să adoarmă, înainte de culcare. E o mică victorie. Își ia bascheții și pornește spre plajă. Are nevoie de un pic de antrenament înainte de a o sfida pe fetișcana care l-a umilit cu o zi înainte, care i-a demonstrat că devine un zdrențăros, care bineînțeles că e încă în stare să se trezească dimineața, dar care uitase motivul pentru care se trezește. Și iată că acum are un motiv. Și-ncă unul care îl face să se mobilizeze: să fie din nou în formă! Și să-i demonstreze că încă se ține bine. Nu contează că fesele ei sunt tonifiate și plăcute ochiului atunci când alergă în urma ei; el vrea să ajungă să alerge cel puțin cot la cot cu ea, înainte să se întoarcă în Alsacia.

Julie îl privește pe fereastră cum pleacă. Își trage o pereche de pantaloni și închide ușa încet, lăsându-l pe micuț să mai doarmă. Încearcă să facă cât mai puțin zgomot când pregătește micul dejun. A mai rămas un pic de Nutella pe fundul borcanului. Folosește o linguriță ca să se bucure de această plăcere pe care nu și-a mai îngăduit-o de la Crăciunul trecut. Își cumpără în fiecare an câte un borcan. Ar fi putut să-și cumpere câte unul în fiecare săptămână dacă nu ar fi băut în seara aceea, dacă nu ar fi cedat avansurilor pe care i le făcea tipul din celălalt capăt al încăperii, în garajul prietenei sale, cu ocazia unei petreceri

aniversare la care s-a consumat prea mult alcool, dacă ar fi putut să-și continue studiile, așa cum își propusese, ca să devină inginer în biologie moleculară. Profesorul ei dintr-o douăsprezecea a făcut tot posibilul ca să o ajute să intre la facultate, a găsit chiar și o soluție pentru a plăti taxele de înscriere. Dar cum să se descurce cu restul, cu toate celelalte lucruri? Așa că drumul ei s-a oprit odată ce și-a luat bacul, cu o notă excelentă. E bine pentru o casieră să știe să socotească. Dar nimănui nu-i pasă de nota ei și de ce și-a dorit ea să devină.

Chiar dacă ai note excelente, asta nu e de-ajuns ca să-ți cumperi Nutella.

Dacă ar fi putut să-și continue studiile, și-ar fi cumpărat baxuri întregi de Nutella.

Dar Lulu nu ar mai exista.

Lulu nu ar mai exista.

El singur face cât tot visul ei de a lucra în domeniul biologiei moleculare.

Și atunci?

Jérôme se întoarce, gâfâind, ud learcă, dar cu sufletul ceva mai deschis decât în zilele trecute. A fost un shot cu endorfine care să-l facă să privească viața dintr-o altă perspectivă și să-și descrețească figura crispată. Paul a plecat împreună cu Ludovic, să ia pâine. O baghetă crocantă în fiecare dimineață poate fi la fel de bună ca Nutella. Îi prinzi imediat gustul. Combinația dintre cele două e și mai și...

Jérôme s-a dus la duș. Julie, așezată la masa din bucătărie, răsfoiește gazeta locală de ieri. Se oprește la rubrica de știri și noutăți când, dintr-odată, telefonul medicului începe să vibreze pe masă, înainte ca soneria să se activeze.

Julie nu răspunde. Doar nu e secretară! Pe ecran se afișează „Cabinet”.

Înlocuitoarea asta se ține scai de el!

Soneria se întrerupe și sună din nou, câteva secunde mai târziu. E același apelant. Julie răspunde. Poate că e vreo urgență.

— Alo?

— Alo? Sunt Caroline, am un prolaps de cordon ombilical, ce să fac? CE SĂ FAC? țipă o voce îngrozită.

— Vi-l dau pe Jérôme, îi răspunde Julie, sărind de pe scaun și îndreptându-se direct către baie.

Bărbatul tocmai a oprit apa de la duș. Lui Julie puțin îi pasă dacă e gol sau nu. Intră în baie, fără alte măsuri de precauție, intuind că e o situație de urgență. Ea nu cunoaște terminologia utilizată de înlocuitoare, dar recunoaște destul de bine o voce înspăimântată.

— E Caroline, are un colaps de cordon ombilical..., explică Julie întinzându-i telefonul.

Jérôme îl ia, luându-și prosopul într-o mână ca să-și șteargă fața și părul și ca să nu se scurgă apa pe telefon. Restul contează mai puțin.

— Cine-i? Cum s-a întâmplat?

— Doamna Humbert. A venit în legătură cu un episod de contracții pe care l-a avut aseară. Am examinat-o, avea un col deschis, cu o placentă dilatată și copilul poziționat prea sus, gata să iasă. De-abia am atins-o și s-a rupt și m-am trezit cu cordonul ombilical în mână.

Când se întoarce, o vede pe Julie care îi întinde halatul tatălui său și care privește fix în ochii lui, ca să nu privească în altă parte. Își trage halatul pe o mână, schimbă telefonul în cealaltă și reușește să se îmbrace înainte să meargă în bucătărie pentru a se așeza în fața ferestrei care

dă înspre mare. Privește în gol, pentru a se putea concentra la maximum.

— Și ce-ați făcut?

— Nu mi-am mișcat degetele. Îi împing fesele cât mai sus și tocmai i-am sunat pe cei de la ambulanță. Sunt pe drum.

— E bine, continuați. Ce noroc că e în poziția asta!

Jérôme simte cum două mâini îi înconjoară mijlocul și îi leagă halatul în față. Simte o furnicătură ușoară de-a lungul coloanei vertebrale. Face un gest cu mâna, în semn de mulțumire.

— O să dureze o veșnicie până ajung aici, se impacientează tânăra, cu sughițuri în glas.

— O să ajungă repede. Simțiți cum bate cordonul ombilical?

— Da.

— Ce ritm are?

— O sută treizeci – o sută patruzeci.

— Perfect. Spuneți-i soțului să pregătească un afiș și să-l lipească pe ușă. „Urgență medicală, revin după-amiază.”

Caroline îndepărtează telefonul de la ureche pentru o clipă, pentru a-i da instrucțiunile soțului.

— Ce altceva să fac?

— Spuneți-i să vă aducă poșeta pentru că nu o să vă dezlipiți degetele de pe doamnă.

— Mai e ceva ce pot să fac? spune ea, încă foarte îngrijorată.

— Băgați tot pumnul. O să aveți mai multă forță. Bineînțeles, fără să striviți cordonul ombilical. Și rugați-vă. Acum o să închideți telefonul pentru că acești oameni au nevoie de dumneavoastră. Și nu vă mai panicați. Panica e contagioasă și vătămătoare, iatrogenă și tot ce mai vreți,

dar nu aduce nimic bun. O să-i liniștiți, o să le spuneți că, pentru moment, totul este în regulă, că faceți tot ceea ce e necesar, că o să trebuiască să rămâneți în aceeași poziție pe toată durata călătoriei, până în sala de operație, unde va avea loc cezariana, că soțul va trebui să vă urmeze cu mașina lui, așa cum poate. Poate să ia mașina dumneavoastră, în felul ăsta o să vă puteți întoarce de acolo. Nu uitați să-i spuneți la ce maternitate mergeți. Și, mai ales, pregătiți-vă să vă doară foarte tare mâna, chiar și brațul.

— A început deja să doară.

— Va fi din ce în ce mai rău. În curând, o să amorțească. Și cu toate astea, va trebui să rezistați pentru că aveți o viață care depinde de degetele dumneavoastră. Așadar, nu e momentul să cedați. O să rezistați atât fizic, cât și psihic, deoarece oamenii ăștia vă au doar pe dumneavoastră ca să le dați speranța că vor sărbători primul lor Crăciun în trei. Acum închideți telefonul și liniștiți-i. Conracții sunt?

— Nu. De ieri, nimic.

— Există riscul să aibă contracții, acum că placentă s-a rupt. Cei de pe ambulanță le vor opri. Inima bate încă bine?

— Da, copilul pare destul de sus. Și dacă ritmul cardiac scade?

— Apăsați mai tare pe cap cu degetele, ca să-l respingeți. Așezați-o pe mamă în poziția Trendelenburg. Sau puneți-i măcar o pernă mare sub fund.

— Și dacă nu-mi mai simt degetele?

— Nu luăm în calcul asta. Apăsați și atât. Sunați-mă cât de repede puteți.

Apoi Jérôme închide, îngrijorat.

— Ar fi fost mai bine dacă ar fi avut o embolie pulmonară, îi spune lui Julie, care îl privește întrebătoare.

— Ce-i ăla un colaps?

— Un prolaps. Se întâmplă atunci când placenta se rupe în timp ce un capăt al cordonului ombilical este sub copil. Cordonul ombilical ajunge în col, iar copilul îl presează, ceea ce întrerupe fluxul sangvin care îl alimentează.

— Copilul va muri?

— Asta depinde de câtă putere are Caroline. E totul sau nimic. Poate că va reuși, iar ei vor avea timp să o ducă la spital și să-i facă cezariana de urgență. Dacă nu, există într-adevăr riscul să moară. Faptul că fătul e poziționat invers îi dă o șansă mai mare să reușească.

— La naiba, e mai bine să fii casieră, rostește Julie.

— Depinde.

— Și acum?

— Acum?

— Ce veți face acum?

— O să aștept să mă sune. Și o să mă rog.

— Pfff, asta-i o tâmpenie.

— Să te rogi?

— Da.

— Nu am spus că o să mă apuc să fac mătăanii și să recit „Cuvine-se cu adevărat” și „Tatăl nostru”.

— Și-atunci, cum vă rugați?

— La fel ca dumneavoastră, cred.

— Eu nu mă rog niciodată.

— Atunci să spunem că aveți „credință”.

— În ce?

— În forța pe care o avem cu toții în adâncul nostru atunci când este vorba despre o altă viață în afară de a noastră. Așa cum sunteți dumneavoastră pentru fiul dumneavoastră. Și sper că și Caroline va avea această forță.

— Nu e mereu suficient să ai credință.

— Nu. Dar ajută.

— Bine, fie, o să am credință ca și dumneavoastră. Și ea simte cum avem noi credință, deși suntem în celălalt capăt al Franței? se întreabă Julie, fără prea multă convingere.

— Habar n-am. Tot ce știu e că nu pot să fac nimic altceva.

— Vă pregătisem micul dejun.

— Nu mi-e prea foame. Mă simt neputincios. Nici acum nu pot să fac nimic.

— De ce nici acum?

— Pentru că nici pentru Irène n-am putut să fac nimic.

— Nu e mereu suficient să ai credință, încheie Julie.

Ar fi putut să-i ceară explicații. Să-i pună întrebări, să încerce să înțeleagă, dar ea urăște să intre în intimitatea oamenilor, atunci când aceștia sunt lipsiți de apărare. Se pricepe și ea la asta. Totuși, nu își permite să o facă atunci când e vorba de altcineva. Dacă el are într-adevăr chef să-i vorbească despre asta, o va face din proprie inițiativă, fără să fie nevoie să-l descoasă.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, telefonul lui Jérôme sună din nou. Răspunde imediat. Julie și Paul, care a revenit între timp, stau lipiți de el, numai ochi și urechi.

— Bravo, Caroline! V-ați descurcat de minune. Și scorul APGAR?

— Trei la un minut, șase la cinci minute, opt la zece minute. Este sănătoasă. E o fetiță. I-au pus numele Victoire. Are 2 kilograme și 780 de grame. Nu a fost foarte mare, asta m-a ajutat.

— Ce e scorul APGAR? întreabă Julie.

— Un indice care determină starea de sănătate a bebelușului, îi răspunde Jérôme, adresându-i-se separat. Și

dumneavoastră? Care e scorul dumneavoastră APGAR? continuă la telefon, adresându-se înlocuitoarei lui.

— Tot trei, dar la mine nu crește, răspunde Caroline, prăbușită. Am crezut că o să moară.

— Dar este bine.

— Dar ar fi putut să moară, suspină ea.

— Dar este bine, o calmează Jérôme.

— Da, dar a fost la limită, simțeam că bătăile inimii încetinesc când eram în ambulanță.

— Dar este bine.

— Și dacă ar fi murit? continuă tânăra.

— Cum se simte bebelușul acum?

— Este bine, recunoaște Caroline în cele din urmă.

— Bun. Și degetele dumneavoastră?

— Nu sunt bine deloc. Nici brațul. Simt durerea chiar și la spate. Niciodată în viața mea nu m-am simțit așa de rău.

— Dar, în schimb, un bebeluș este bine. E un schimb echitabil, nu?

— Știu. Nu am de ce să mă plâng, nu-i așa?

— O să-l sun pe un prieten care este kinetoterapeut, mergeți direct la el, o să vă consulte între doi pacienți.

— Cu ce m-ar putea ajuta?

— Tocmai ce și-a terminat lucrările la cabinet. Trebuie să mai aibă vreun fierăstrău electric aruncat pe undeva. În stadiul în care sunteți dumneavoastră, nu văd altă variantă decât amputarea. Dar lucrează cu grijă. Și în plus, este un mare iubitor de whisky. Are o pivniță plină. După ce veți bea o jumătate de sticlă de whisky, nu ar trebui să mai simțiți nimic. Cealaltă jumătate va servi la dezinfectarea ciotului.

— Știți să liniștiți oamenii, nu glumă!

— O să vă maseze atât de bine, încât veți regreta că nu ați băgat și cealaltă mână.

— Noroc că pacienta nu vă aude, spune ea schițând un zâmbet.

— Nu începeți să aveți fantezii cu el, e însurat.

— Știți prea bine că nu sunt în stare să am niciun fel de fantezii acum.

— Nici măcar cu privire la mine? Totuși eram gol când m-ați sunat, mai devreme.

— ...

— Alo? continuă el.

— Jérôme, încetați, o să mă faceți să mă simt prost.

— Fac asta ca să uitați de durere.

— Păi atunci sunați-l pe prietenul dumneavoastră kinetoterapeut. El va fi mai profesionist.

— Dar mai puțin disponibil...

— Îmi faceți avansuri?

— Nu mă dau în lături de la nimic. Totuși, tocmai ce ați salvat un bebeluș de la moarte sigură. E destul de excitant, când stai să te gândești.

— Se pare că vă simțiți mai bine, constată ea.

— Da. Îmi pun ordine în gânduri. E mai rău decât într-un castel bântuit în care se adună păianjenii pentru a sărbători Halloweenul. Dar înaintez cameră după cameră. Scutur cearșafurile întinse peste mobile. E încă praf, dar e din ce în ce mai luminos.

— Mă bucur pentru dumneavoastră. Ia spuneți-mi? Un ultim lucru înainte să închidem.

— Da?

— Prolapsul ține loc de embolie pulmonară?

— Presupun că da. Altfel, chiar că aveți ghinion. Pe mâine.

— Păi nu, nu o să mai fie nevoie să vă sun, întrucât am avut deja parte de urgența cea mare.

— Eu sunt cel care are nevoie să vorbim. Îmi place să am vești de la cabinet, de la pacienții mei... și de la dumneavoastră.

— Vreți să vă fac un raport în fiecare seară?

— Nesătulo! chicotește Jérôme. Nu știu dacă o să am suficientă energie pentru asta.

— Bun, închid, văd că sunteți într-o dispoziție perversă. Pe curând.

Jérôme închide telefonul zâmbind. Nu a mai avut de mult parte de astfel de provocări. Caroline e o parteneră pe măsură. Reacționează în doi timpi și trei mișcări. Se simte prin telefon că se înroșește până în vârful urechilor. Ceea ce îl face să continue. Ridicându-și privirea, constată că Julie și Paul îl privesc, amuzați.

— Ce-i?

— Nimic, răspund amândoi într-un glas, în timp ce ies din cameră în hohote de râs.

Bebelușul ăsta care a fost salvat i-a binedispus pe toți. Și pe bună dreptate.

Până la urmă, lucrurile nu merg chiar atât de rău la supermarketul unde lucrez. Singura primejdie care mă pân-dește este să sparg un borcan, să fac o greșală de calcul, să dau de un pachet cu făină întredeschis sau să uit o alarmă antifurt. Orice ar fi, nu pune în pericol viața nimănui.

Nu mă gândisem niciodată, în adevăratul sens al cuvântului, la meseriile astea în care inimile bat la capătul degetelor. Jérôme și-a păstrat calmul. Am simțit totuși că este neliniștit. Nu i-a arătat asta înlocuitoarei lui, care era într-adevăr neliniștită. Cred că, în locul lor, m-aș fi făcut bucăți. Trebuie să ai o tărie de caracter ieșită din comun ca să poți face față în astfel de situații.

El arată dat naibii. Fizic. E genul de bărbat de care aș putea să mă îndrăgostesc, dacă nu ar avea caracterul ăsta de tot rahatul. Acestea fiind spuse, își mai revine. Acum înțeleg mai bine de ce Paul voia ca el să plângă. Asta l-a făcut să se elibereze de o povară pe care o ducea precum Hristos își ducea crucea. Nu credeam că joggingul ar putea să schimbe într-atât mersul lucrurilor.

Totuși, caracterul e de tot rahatul.

Și mai e și un pic misogin, pe deasupra.

Of!

Ceapa

Zâmbetele devin mai calde, limbile se dezleagă, privirile se intersectează. Îmblânzirea dă roade, puțin câte puțin. Jérôme încă afișează o oarecare neîncredere drept paravan, dar, încetul cu încetul, începe să accepte lucrurile. Stomacul lucrează. Aproape că a găsit iarba aceea renumită. Dar, deocamdată, se mulțumește să se hrănească cu prezența lor, asemenea unui om fără poftă de mâncare care înghite bucate fără gust, doar ca să se poată menține. Cel puțin, el se menține. După moartea lui Irène, poate că asta este ceea ce i-a lipsit cel mai mult. Căldura umană. Nu cea fizică. Nu neapărat. O privire, un zâmbet, o stare de bine, o multitudine de oameni de toate culorile care te înconjoară, arătându-ți că alte inimi încă mai bat.

În dimineața asta, la micul dejun, Ludovic și-a scos acuarelele și penelul. Desenează pe o foaie niște dungi mari, rotunjite. Înmoaie cu regularitate vârful penelului în păhărelul albastru.

— Pliveste, mama, am făcut un culcubeu albastlu, îi spune el.

Ea îl privește cu blândețe. Apoi, luând o nouă coală de hârtie, adaugă:

— Acum o să fac un culcubeu galben.

— Vorbește bine, constată Jérôme. Păcat că nu-i iese R-ul.

— E ca în cazul lacrimilor, uneori, e păcat că nu reușim să le facem să iasă, răspunde Julie. Iar apoi, într-o bună zi, vor începe să apară...

Jérôme doar îi zâmbește. Îl privește pe tatăl său, care s-a apucat de gătit. Și-a scos o rețetă de tocană de vițel pe care o aplică până în cele mai mici detalii, cântărind chiar și sarea, ceea ce o face pe Julie să zâmbească. Pentru că ea consideră că a găti este ceva instinctiv. Jérôme consideră că, dimpotrivă, e ceva respingător. Să fii nevoit să gătești e respingător, nu Julie. Julie nu mai este respingătoare.

Iată că Paul plânge cu lacrimi mari. E din cauza cepei. Se încăpățânează și clipește din ce în ce mai tare și în cele din urmă își părăsește în grabă câmpul de muncă, grăbindu-se pe dibuite să iasă afară ca să încerce să și-i deschidă din nou, la contactul cu aerul marin. Julie se ridică fără să scoată o vorbă și continuă să curețe ceapa.

— Pe dumneavoastră ceapa nu vă face să plângeți? Întreabă tânărul după câteva minute.

— Nu, nu plâng așa ușor.

— Și îmi faceți mie observații pentru că nu reușeam să plâng?!

— Trebuie să știi să plângi atunci când este într-adevăr necesar. Când vine vorba de o ceapă, nu-i prea văd rostul, doar dacă ai o sensibilitate aparte legată de această legumă și nu suporti să o tai în două. Tatăl dumneavoastră are o sensibilitate aparte pentru ceapă?

— E o chestie pur chimică. Cu ce explicație jalnică o să veniți?

— Vă iau la mișto. Nu am plâns niciodată din cauza cepei. Sunt oameni care au o hiperlaxitate a degetelor de la picioare, sau alții care au capacitatea să-și rotească limba, ei bine, pe mine ceapa nu mă face să plâng. Ar trebui să mă

angajez într-un restaurant și să mă ocup de jupuit cepe. Asta e o meserie frumoasă!

— Jupuiți bărbații, e ceva și asta!

— Eu jupoi bărbații? se miră Julie.

— Luați strat după strat, dezvăluind tot mereu ce-i dedesubt. Și curățându-i, îi faceți să plângă...

— Chiar fac asta? Nu e ceva intenționat.

În acel moment, Paul se întoarce ștergându-și ultimele lacrimi cu dosul mânecii, ca să nu-și frece ochii cu degetele încă acoperite de substanța nocivă.

— În cazul lui, chiar este din cauza cepei, se apără Julie, arătându-l cu degetul.

Paul dă dovadă de o vădită ușurare când vede că Julie a încheiat această etapă a rețetei. O sărută pe frunte, spunându-i în treacăt că este nevoie de puțin pentru a fi fericit.

Uneori, e nevoie de foarte puțin.

— Pot să scot barca astăzi? îl întreabă atunci Jérôme pe tatăl său.

— Da, dacă vrei. Revizia ar trebui să fie deja făcută. În orice caz, întreabă-l pe Léon în port. Ia-o cu tine pe Julie! îi sugerează el după câteva clipe.

— Ah, nu, nu, nu, se apără tânăra. Nu pot să-mi țin echilibrul pe apă. Îmi place să alerg prin nisip, dar să navighez printre valuri, nu, nu, nu sunt făcută pentru asta.

— Marea e liniștită, precizează tânărul.

— Mereu sunt valuri, adaugă Julie.

— Dumneavoastră curățați ceapa fără să plângeți. În schimb, eu am o hiperlaxitate a degetelor de la picioare, știu cum să-mi rotesc limba, priviți! spune el începând să

și-o rotească pentru a arăta că are dreptate și, mai presus de toate, știu să navighez pe Atlantic fără să mă panichez.

— O.K.! Vin și eu.

— Trebuie să vă rănesc orgoliul ca să vă schimbați părerea?

— Și Ludovic? întreabă ea.

— Rămâne cu mine, răspunde Paul. Am devenit din ce în ce mai bun la *Memory*, nu o să mă opresc tocmai acum, când nimic nu-mi stă în cale.

— După-amiază, când doarme, vă veți antrena singur.

— Când vei fi pe vapor, vei putea să meditezi asupra ideii de a mă tutui! spune Paul cu fermitate.

După ce l-a adormit pe Ludovic, Julie își ia în grabă câteva haine de schimb în cazul în care nivelul apei mării crește. Îi este teamă, dar merge. E adevărat, nu îi place să fie învinsă. Dacă are o vestă de salvare, nu e prea periculos. Și-apoi, doar nu traversează Atlanticul. Cu siguranță vor merge de-a lungul coastei. Va fi nevoie doar de una sau două ore și o să-i demonstreze că poate curăța ceapa fără să plângă și că nu se panichează pe mare.

Cât despre rotirea limbii, de trei ani încearcă să facă asta. Se pare că e ceva genetic și că nu o să reușească niciodată.

Niciodată nu trebuie să spui niciodată. Așadar, este încrezătoare și se antrenează în fața oglinzii. Înclinarea vârfului începe să prindă contur.

Când urcă în jeepul parcat în fața casei, Jérôme o întâmpină zâmbind.

— Relaxează-te.

— Acum ne tutuim?

— O să trăim momente intense împreună, putem măcar să ne tutuim.

— Asta ar trebui să mă facă să mă liniștesc?

— Nu, ar trebui să te facă să te relaxezi.

— Nici asta nu funcționează.

— Ce riști?

— Ce risc pentru că merg pe mare? Să fim atacați de rechini.

— Suntem în Bretania, nu pe insula Réunion*.

— Să aibă loc un naufragiu!

— Pe aici nu există aisberguri...

— Să fie o răpire cu răscumpărare!

— Tata are cu ce să plătească.

— Of, câtă răutate!

— Dar chiar așa este!

— Să fim înghițiți de o balenă? continuă ea, cu mai puțină convingere.

— Fie citești prea mult din Biblie, fie te uiți prea mult la Walt Disney cu fiul tău, începe el să râdă.

— Să nu găsim drumul de întoarcere către uscat?

— O să mergem în direcția opusă amurgului, asta o să ne ducă direct pe coastă...

În lipsă de alte argumente, Julie tace, în cele din urmă. Urăște să nu aibă dreptate, urăște să-și arate slăbiciunile și temerile. Urăște să arate că este fragilă. Urăște să meargă pe mare. Deoarece e ceva nou pentru ea. Urăște noutatea.

Când ajung în parcare mică din port, Julie cercetează cu atenție bărcile ancorate acolo, la fiecare pilon de legare, încercând să-și dea seama cu care din ele se va îndepărta de țarm. „Steaua căzătoare” iese în evidență față de

* La Réunion este o insulă vulcanică în Oceanul Indian, situată în sudul Africii. (n.tr.)

celelalte. E o barcă simplă, colorată, fără brizbizuri, dar bine întreținută. Începe să spere că aceasta va fi barca. Îi place numele.

Jérôme, care plecase la Léon să se informeze, revine cu zâmbetul pe buze și scoate limba la Julie când ajunge în dreptul ei. Răsucind-o, bineînțeles. Ea îi răspunde printr-o strâmbătură. O să reușească ea odată și-odată!

— Revizia a fost făcută acum o săptămână. Doar noi mai lipseam, îi spune Jérôme, care dezleagă frânghia de la anexă, sugerându-i să urce.

— Asta-i barca?

— Nu, cu ajutorul ei ajungem la steaua căzătoare. Julie zâmbeste.

E „Steaua căzătoare”.

— Sunt veste de salvare? reia ea.

— Sunt chiar și rachete de semnalizare. Dar nu o să avem nevoie de așa ceva. Marea e liniștită, nu-ți face griji.

— Nu-mi fac.

— Mincinoaso.

Ajuns în dreptul ambarcațiunii, Jérôme leagă bărcuța și o ține de mână pe Julie pentru ca s-o ajute să urce la bord. Barca se clatină. Julie se ține cum poate mai bine, întrebându-se, în același timp, de ce s-a băgat în asta. Dintr-o chestiune de orgoliu, iată ce comportament profund ridicol. Gata, e prea târziu.

Asumă-ți asta, drăguțo! Așa ai să înveți ce înseamnă să fii umilă!

Jérôme o însoțește în cabina cea mică, de unde pornește motorul și face manevrele necesare pentru a scoate barca din port. Îl privește cum se descurcă, intrigată de ușurința cu care face totul. Explicația nu întârzie să apară. Îi povestește despre ieșirile cu barca împreună cu tatăl său, după

moartea mamei, despre acele momente de complicitate în timpul cărora singurătatea oceanului îi făcea să se simtă bine, departe de ceilalți, departe de cei care nu aveau habar de suferința sfâșietoare pe care ei trebuiau s-o îndure zi de zi. Așadar, reușeau să fie departe de cei care nu țineau seama de ea. Luptă sau mori! La cei câțiva ani ai săi, el a citit de nenumărate ori în ochii tatălui său că își dorea să moară pentru a fi alături de ea. Un tată care totuși a ales să lupte, pentru fiul său...

De câteva luni încoace, dorința de a muri i-a străpuns chiar și lui măruntaiele. Uneori, s-a gândit mult la asta. Dar în această după-amiază, pe barcă, are acel sentiment nesperat de ușurare. Fără să știe prea bine dacă el se datorează acestei fete, puștiului ei simpatic, tatălui său dur, dar binevoitor, sau faptului că sunt cu toții împreună în această escapadă în Bretania. Sau poate că se datorează joggingului de pe plajă? Să fie din cauza înfrângerii secolului pe care și-a încasat-o și care l-a ajutat să se elibereze de tot ce ținea ascuns, mocnind? Puțin contează. Deși știe că încă nu a reușit pe deplin, că încă mai are nevoie de timp, singurul lucru care contează este să continue urcușul pentru a ieși la liman. Oricare ar fi unghiul sau viteza cu care urcă. Limanul. Simplul fapt că simte că încă există un liman îl unge pe suflet.

Se întâlnesc cu câteva bărci care se întorc în port.

Ei au ieșit târziu. Chiar dacă fac doar o plimbare scurtă, tot se vor întoarce pe timp de noapte. Dar Jérôme este încântat de faptul că se poate cufunda în această imensitate magică, amplificată de semiobscuritate. Îi place să-și imagineze că este în larg, cu motorul bărcii oprit, cu fața către far, privindu-l cum se luminează la intervale de timp

regulate – e atât de departe încât apare doar ca un mic punct luminos – și să simtă cum se lasă noaptea, tot mai întunecată. Astfel, probabil că are o senzație asemănătoare cu cea pe care o au fluturii de noapte.

Dar acel moment încă nu a venit. Finalul după-amiezii e frumos, cerul e senin.

Plutesc de-a lungul coastei sălbatice, mirifice, înconjoară Quiberon și se îndreaptă direct spre intrarea în golful Morbihan. Jérôme îi arată statuia Maicii Domnului din Kerdro care, de la brațul Kerpenhir, veghează bărcile ce se hazardează în strâmtoare, și-i povestește legenda Fecioarei. Această zonă e dificil de străbătut, curenții de aici sunt extrem de puternici. Marea a început să crească de ceva timp în zonă și se va îndrepta curând către golf.

Julie descoperă un peisaj incredibil. Iubește muntele, dar marea începe să-și facă loc în sufletul ei. Mai întâi au fost valurile, acum e golful Morbihan. Se pare că Jérôme cunoaște locurile la perfecție. E normal, din moment ce vine aici de treizeci de ani.

După ce a navigat câteva ore printre insule, timp în care au observat fauna și flora locală, micile golfuri primitive, casele dinspre centrul insulei, cele de pe malul apei, câmpurile cultivate în mijlocul pustietății, barca își reia calea către Quiberon.

Câteva nuanțe portocalii încep să apară, ca niște desene, pe cerul de deasupra mării, în timp ce, la zenit, cerul este încă albastru. Răsare o primă stea, vestind apariția celorlalte, asemenea unui frunțaș care anunță sosirea oștii. Dacă ne luăm după prognoza meteo, în noaptea asta se anunță prezența unei frumoase oștiri scânteietoare.

E frig. Jérôme a adus pulovere de lână și o pătură mare pentru mai târziu. Luna octombrie nu vine cu temperaturi blânde, chiar dacă soarele a strălucit o bună parte din zi.

— Pentru ce e pătura? Întreabă Julie, suspicioasă.

— În caz că trebuie să avem grijă de vreun delfin rănit.

— Mă iei la mișto?

— Da, de ce?

— Ți-ai făcut planuri cu mine?

— O grămadă.

— De genul?

— Să te fac să crezi că-mi place să mă joc de-a doctorul.

— Ai grijă, aș putea să cer o consultație privată..., răspunde ea, provocatoare.

— S-o văd și pe asta, răspunde Jérôme, schițând un zâmbet.

— Bun, hai să nu sărim calul.

— Da, e mai bine, confirmă bărbatul.

— Așadar, pentru ce e pătura?

— Când cerul e senin, putem să vedem stelele, dar e mai răcoare.

— De ce îmi vorbești de stele, nu trebuia să facem un ocol scurt de două ore și apoi să ne întoarcem?

— Am zis eu asta?

— Și Lulu?

— Lulu îl învață pe tata să-și păstreze demnitatea de a nu pierde chiar toate partidele în fața unui țânc de trei ani. O să aibă nevoie de toată seara pentru asta. Apoi vor adormi, fără ca măcar să-și dea seama că nu suntem acolo.

— Și dacă eu vreau totuși să mă întorc înainte de căderea nopții?

— Știi să înoți?

— Nu.

— Nu știi să înoți? reia Jérôme, foarte surprins.

— Nu, ți-am zis.

— Atunci ești la mâna mea, adaugă el, tot numai un zâmbet.

— Ce bine-mi pare, răspunde Julie, ironică.

— Știi stelele?

— Știu care-i Ursa Mare.

— E bine pentru început.

— Și dacă am rău de mare?

— O să dai de mâncare la pești.

— Super! continuă Julie, la fel de ironică.

Până la urmă, lui Julie îi place plimbarea. Plutesc de-a lungul coastei, Jérôme îi explică geografia brațului Kerpenhir, a golfului din Quiberon, îi explică că sunt aproape de Belle-Île-en-Mer. Apoi Jérôme se concentrează asupra navigației. Poate că și el se simte intimidat. Deși nu și-a propus să se joace de-a doctorul cu Julie. E prea tânără. E prea vulgară. Nu e genul lui. Cu toate astea, nu poate rămâne indiferent la sânii ei mici și rotunzi, al căror contur se distinge pe sub puloverul pe gât.

— Nu te mai uita tot timpul la ei, îi spune tânăra dintr-odată.

— La ce să nu mă uit?

— La sânii mei.

— Nu mă uit la sânii tăi!

— Mincinosule.

— Bine, în regulă, așa e. Dar nu e nimic rău în asta, nu-i așa?

— Ba da, tocmai... Pătura, noaptea înstelată, faptul că sunt la mâna unui doctor căruia îi place să se joace de-a

doctorul... și acum, te holbezi la sânii mei. Am totuși motive să fiu îngrijorată.

— Sunt bine crescut. Nu mă voi atinge de tine. Însă, dacă insiști, pot să mă străduiesc.

— Nici prin gând să nu-ți treacă! îi răspunde Julie. Știi cum să vorbești cu fetele, nu glumă, adaugă ea. I-auzi, poți să te străduiești, dacă insist! Nu-mi vine să cred. Cu toate astea, în general, bărbații nu trebuie să se străduiască prea mult ca să atingă o fată.

— Pentru mine, asta nu înseamnă iubire.

— Nici pentru mine.

— Atunci suntem de acord, încheie bărbatul.

— Așadar, poți să nu te mai uiți la sânii mei!

— Da, aș putea. Dar nu fac niciun rău. În plus, mă revitalizează.

— Vrei să-i și atingi? îi propune ea, pe un ton batjocoritor.

— Nu, e prea periculos!

— Nu sunt grenade!

— Chiar și-așa.

— Duci lipsă, sau ce?

— Da, se prea poate, constată el, plin de amărăciune.

— Dar Irène... nu a trecut așa de mult timp.

— Nu mai dormeam împreună de multă vreme.

— Nu e ceva esențial pentru un cuplu?

— Da, atunci când e echilibrat. Ea era bolnavă. Extrem de depresivă. Nu suporta să fie atinsă. Avea o legătură patologică cu corpul ei. Totuși, îi spuneam că era frumoasă, că îmi plăcea de ea. Nu se suporta.

— Și tu, tu suportai asta?

— Aveam de ales? Am iubit-o. Atunci când iubești, ajungi să suporti multe lucruri.

— De ce o iubeai?

— Iubirea se explică? I-auzi!

— Nu, dar ai fi putut să te sature de această viață de cuplu care, de fapt, nu exista.

— Mergea. Nu puteam să renunț doar din cauza asta.

— Dar acum, simți nevoia.

— Nici măcar nu știu.

— Știu eu. Altfel, nu te-ai mai uita la sânii mei asemenea unui leu care salivează în fața unei bucăți de carne.

Jérôme își trece ostentativ dosul palmei peste bărbie, pentru a verifica.

— Nu salivez!

— Ba da, uite! spune ea, arătând cu degetul către colțul gurii lui.

— Nu mai considera că toți bărbații sunt niște masculi supraexcitați. Nu e cazul, nici pe departe.

— Ești sigur? Mă îndoiesc profund. De ce se simțea atât de rău soția ta?

— De când o știu n-a fost în apele ei. Poate că de asta am iubit-o. Îmi dădea posibilitatea să joc rolul salvatorului.

— Și ce ți-a mai ieșit..., remarcă Julie pe un ton neutru.

— De ce crezi că mi-e rău, că am nevoie să mă eliberez, să încerc să uit de toate astea? Mă simt vinovat pentru că nu am susținut-o mai mult.

— Nu ești responsabil de moartea ei. „Când te ajuți tu însuși, și cerul te ajută.” Poți să întinzi mâna cuiva, dar nu poți să-l scoți din groapa în care se afundă dacă nu se ține de mâna pe care i-o întinzi. Asta în cazul în care nu cazi și tu cu el, ceea ce nu rezolvă lucrurile. În cazul ăsta, sunt doi oameni împreună în groapă, dar tot în groapă se cheamă că sunt.

Jérôme rămâne tăcut pentru mult timp. Se gândește la ceea ce tocmai i-a spus puștoaica asta pe care a considerat-o o adolescentă întârziată, cu blugii ei uzați. Este exact aceeași imagine pe care a folosit-o ca să o liniștească pe înlocuitoarea lui și se preface că asta nu e valabil și în cazul lui și al lui Irène. Și de ce nu ar fi valabil și în cazul lor?

Noaptea s-a lăsat de-a binelea. El a aprins proiectoarele din fața bărcii. Luminile de pe coastă nu se mai zăresc. Se vede doar farul care sclipește în depărtare. Jérôme se îndepărtează încă un pic pentru a nu fi stingherit de lumina lui puternică, oprește motorul și proiectoarele. Julie tresare. Această obscuritate bruscă și liniștea asta abia întreruptă de valurile care se lovesc de osatura bărcii îi fac sângele să înghețe-n vine.

— Ești sigur că nu ne pândește nicio primejdie? întreabă ea încet, apropiindu-se de el.

— E mai sigur decât dacă am fi într-o mașină, pe autostradă. Ce crezi că ar putea să ni se întâmple? Crezi că Moby Dick o să ne ridice barca?

— Nu știu. Doar că mi-e frică. Asta e tot.

— Vino aici, îi spune el, luând-o în brațe. E mai bine acum?

Urmează o lungă încheștare, fără ca vreunul dintre ei să știe care oferă, de fapt, alinare. Jérôme se simte cuprins de un val de căldură care ajunge în profunzime. Rareori a trăit o emoție atât de intensă. E cuprins de o senzație pe care nu a mai simțit-o de mult, probabil că e aceea senzație pe care o simțea când era în brațele mamei sale. Jérôme începe să plângă încet.

— Ai adus ceapă pe barcă? îl întreabă Julie, pe un ton serios.

— Tu ești o ceapă a naibii de bună, îi răspunde el, zâmbind printre lacrimi. Vezi, am avut dreptate! Îi faci pe bărbați să plângă.

— Nu mai generaliza. Pe tine te fac să plângi. Și apoi, eu nu am nicio vină. Mi-e frică, tu mă iei în brațe, și tot tu ești cel care plânge. Poți să-mi explici de ce e vina mea?

— Nu ești tu de vină. Iar eu sunt un prost.

— De asta plângi? Ți-ai dat seama dintr-odată? E clar, cred că te simți aiurea când îți dai seama de asta.

— Ai fi putut măcar să răspunzi: „Nu, nu ești prost”, asta m-ar fi liniștit.

— Nu-mi place să mint. Mi-am dat seama că mă considerai o ușuratică atunci când am urcat în mașină, pe toată durata călătoriei și în primele zile. Așa că da, ești un prost că ai putut să gândești una ca asta.

— Ai dreptate, sunt de neiertat. După tine, există vreo cale pentru a fi iertat?

— Întotdeauna există. Dar cu anumite condiții.

— Pot să-ți fac o surpriză?

— Încearcă, vom vedea ce iese.

Jérôme pleacă în cabină, lăsând-o pe Julie pe punte, de una singură. Într-un întuneric aproape complet. Ea tresare din nou. E Moby Dick! Iese cu câte o saltea sub fiecare braț, încercând să se strecoare prin ușa întredeschisă. Le aruncă pe podea și pleacă din nou să aducă pătura.

— Vai! exclamă Julie. Iată-ne, așadar, ajunși la faimosul moment cu pătura.

— Sper că vei fi mai receptivă decât Irène. A sosit momentul să mă eliberez de această frustrare cruntă care mă bântuie de ani de zile.

— Mă sperii... despre ce vorbești?

— Despre stele!

— Care stele?!...

— Întinde-te acolo, îi poruncește el, arătându-i saltelele.

Julie se supune, fără să știe prea bine la ce să se aștepte. În orice caz, nu poate să fugă. Chiar dacă ar fi știut să înoate, întunericul e înspăimântător. Întinsă pe spate, îl vede că pleacă din nou în cabină și se întoarce cu puloverele groase și, de asemenea, cu două perne care miros a umezeală și a iod. Îi întinde puloverul cel mai mic, sfātuind-o să-l îmbrace, apoi se întinde lângă ea și trage pătura peste ei.

— Acum o să închidem ochii pentru mai bine de un sfert de oră, spune Jérôme.

— Asta-i surpriza?

— Urmează imediat după. Trebuie să ne golim mintea.

— Mă faci să râd, e deja atât de negru în jur. Am impresia că sunt un supozitor înfipt într-un posterior.

— Ești de-un rafinement, Julie!

— Încerc să mă ridic la înălțimea universului tău.

— Acum mă mai compari și cu borta curului!

— Mă refer la specialitatea ta, la universul medicinei.

— Bun, taci și savurează clipa. Și ține ochii închiși.

Rămân așa timp de mai bine de jumătate de oră. Julie a întrebat în repetate rânduri dacă poate să deschidă ochii, ca o puștoaică nerăbdătoare în fața bradului de Crăciun. Jérôme i-a răspuns în repetate rânduri că nu e nicio grabă, încântat că o lasă un pic să se perpelească.

Fie.

Apoi, în cele din urmă, are voie să-i deschidă cu condiția să privească doar cerul și nimic altceva. Ea îi atrage atenția că oricum în rest este întuneric, însă Jérôme

susține că ochii se vor acomoda și că singura șansă de a fi captivată de profunzimea universului este să privească direct către stele.

Când deschide ușor pleoapele, este ca și cum ar da la o parte cortina de la teatru în timp ce sala se află într-o obscuritate totală. În acea clipă, ea intră în a treia dimensiune. Poate chiar a patra. Percepe lungimea, lățimea, adâncimea și liniștea sufletească.

Spectacolul este mirific, iar multitudinea de stele, fascinantă. Este pentru prima oară când vede atât de multe stele. Sunt stele mici, mari, stele mai mult sau mai puțin sclipitoare și stele colorate. Julie le distinge pe cele care sunt mai îndepărtate de cele care sunt mai apropiate. Ea nu se mai află pe puntea unei bărci ce plutește pe apele Atlanticului, ci în mijlocul universului. Nu a avut niciodată ocazia să le observe în astfel de condiții. E o surpriză tare frumoasă...

— O să începem cu ceea ce știi deja. Arată-mi unde este Ursa Mare.

— E ușor! E aici, spune Julie, arătând-o cu degetul.

— Știi cum să îți dai seama care este steaua polară, pornind de la Ursa Mare?

— Nu.

— Pleci de la linia ce unește stelele din spatele Ursei Mari, o prelungești și măsoară de cinci ori lungimea ei; așa ajungi la steaua polară care este și prima stea din Ursa Mică.

— Steaua polară este steaua ciobanului?

— Nu, nu au nicio legătură una cu alta. Steaua polară este o stea perfect aliniată cu axa de rotație a pământului, ceea ce face ca ea să fie imobilă pentru cel care o privește,

cel puțin în emisfera nordică. Toate stelele se rotesc în jurul stelei polare. Este un reper pentru astronomi.

— Și steaua ciobanului?

— Nu este o stea. E planeta Venus. Are o strălucire aparte pentru că e foarte aproape de soare. Câteodată, poate fi observată chiar și în plină zi.

— Ea este cea care i-a ghidat pe cei trei magi?

— Da de unde! I se spune așa pentru că apare cu puțin timp înainte de apusul soarelui și dispare la puțin timp după răsărit, adică la ora la care ciobanii trebuiau să se întoarcă sau să-și ducă turma la păscut. În cazul celor trei magi, a fost o cometă.

— Oricum, nu cred deloc în așa ceva...

— Faptul că nu crezi nu te împiedică să afli mai multe despre mituri și legende și să înveți ceva din ele...Venus este steaua femeilor...

— Cum adică?

— Numele ei vine de la zeița dragostei și a frumuseții din mitologia romană, echivalentul Afroditei din mitologia greacă. Numele acesta evocă o femeie foarte frumoasă și numeroși termeni au la bază această rădăcină pentru a exprima dragostea și plăcerea carnală. Semnul ei astronomic este același ca semnul biologic folosit pentru a desemna femeile. E un cerc cu o cruce îndreptată în jos, simbol al oglinzii pe care o avea în mână zeița Venus.

— Bărbații vin de pe Marte și femeile vin de pe Venus.

— Este un pic simplificat, dar fie cum zici tu. Mai jos de steaua polară, aici, acum, vezi Casiopeea, este un W, o constelație care strălucește cu intensitate.

— Ce este o constelație?

— E o adunătură de stele, la fel ca Ursa Mare sau Ursa Mică. Sunt reprezentate pe cer pentru a-i permite astronomului să se orienteze.

Jérôme își continuă prezentarea, îi arată Uranus, Neptun și o anunță că în curând va trebui să apară și Saturn. Julie îl admiră pentru că știe atât de multe lucruri. Această lume îi părea atât de inaccesibilă. Începe să-i fie frig. Se aproprie ușor de el, iar el pare de-acum pierdut printre stele, cu privirea în gol.

Julie știe la cine se gândește...

Viața mea a devenit suprarealistă. Tocmai ce mi-am lăsat fiul în grija cuiva pe care nu-l cunosc decât de două săptămâni, iar eu sunt întinsă pe puntea unui vaporas, în mijlocul pustietății, lângă un bărbat, sub o pătură, într-un hotel de zece miliarde de stele. Ce lux! Toate astea, fără să știu dacă acest bărbat și-a propus să se culce cu mine fără ocolișuri sau dacă se va mulțumi doar, așa cum spune el, să-mi împărtășească pasiunea lui pentru stele.

Sunt curioasă. Asta ar putea să mă facă să-mi recapăt încrederea în rasa umană. Mai ales în partea ei masculină. Oare există pe-acest biet pământ bărbați care sunt capabili de un asemenea comportament rezervat?

Deocamdată, doar stau în brațele lui. Se pare că doarme. A mai plâns un pic. Bărbații au mai multe straturi decât ceapa. Sau poate că avea de descărcat din camion foarte multă ceapă. Câteva picături sărate în plus sau în minus în ocean nu schimbă cu nimic fața lumii. Lumea lui se va schimba cu siguranță mâine-dimineață, întrucât o să aibă ochii de-a dreptul umflați, apoi, în celelalte zile, se va schimba în sens invers, căci odată cu presiunea care se eliberează acum, nu va mai fi așa tras la față. Cred tot mai mult că asta era misiunea mea venind aici. Să-i dau la o parte straturile și să ajung până la sufletul lui. Măcar sunt și eu bună la ceva.

Și când mă gândesc că asta nu-mi va schimba cu nimic viața. Plutesc printre stele, am la dispoziție un portofel plin cu bani, trăiesc într-un vis care a devenit realitate pentru câteva săptămâni, da... și după aceea?

După aceea, o să mă întorc la monotonia unei vieți programate, la casa mea de marcat, la colegi, la cei la care țin și la ceilalți, la ticălosul de Chasson, la ritmul de muncă delirant pe care nu-l mai suport, la acea frică ce nu-mi dă pace, de fiecare dată când pornesc mașina. Și cui o să-i pese?

Lecția de geografie

Julie se trezește în zori. Primele licăriri ale zilei dau cerului o culoare ușor albăstrie. Câteva stele răzlețe amintesc de spectacolul din noaptea ce tocmai s-a scurs. Venus e acolo. Marea este neobișnuit de liniștită. Barca nu se mișcă aproape deloc. E doar un ruluiu ușor, cu care s-a obișnuit, în cele din urmă.

Jérôme este lipit de ea. Respiră liniștit. Stau încolăciți unul într-altul. Corpurile lor emană probabil, împreună, o căldură asemănătoare cu cea a unui câine făcut colac. Speră că nu și același miros. Deși mirosul ăsta pe care îl are câinele când se întinde dimineața se numără printre preferatele ei și îi place chiar mai mult decât anumite parfumuri florale slabe. Nu a spus asta nimănui, de frică să nu fie luată de nebună. Însă ei îi place mirosul ăsta de câine cald. Nu ud! Cald!

Căldura pe care o degajă corpurile lor probabil că miroase îmbietor, sub această pătură împletită, o pătură de lână, care mai devreme a fost o pătură de stele.

Câteva ore mai devreme, în întunecimea nopții, o mână încerca să găsească o deschizătură prin pulover. Această mână care a urcat plâpând până la sânul drept, după care i-a pipăit forma cu o mângâiere hotărâtă. Mai apoi, aceeași mână a coborât, s-a aventurat sub pantaloni, sub chiloții ei din bumbac, mergând să se așeze cu delicatețe pe Muntele

lui Venus și a rămas acolo pentru câteva momente. Poate chiar timp de o oră. Ca și cum ar fi vrut să-i întipărească forma în palmă, să se impregneze de căldura ei neobișnuită, să se îmbibe de umiditatea ei.

Julie n-a spus nimic. Nu exista nimic altceva în acest gest, în afară de tandrețe. Și, cu siguranță, o nevoie profundă de a se reobișnui cu trupul unei femei. Retrasarea hărții mentale a galaxiei femeilor, ca să nu fie foarte dezorientat în timpul următoarei misiuni intergalactice, cu toate că încă nu stabilise când va avea loc. Ea nu s-a opus, a fost pentru întâia oară când a simțit o astfel de delicatețe. Cu ce drept să fi respins această mână care o mângâia firav, așa cum mângâi o petală de mac, de teamă să nu-l mototolești mai mult decât e deja? Cum ar fi putut să întrerupă această clipă prețioasă în care avea loc o căutare hazardată, despre care ea simțea că e sinceră? Poate chiar salvatoare...

Ea nu s-a opus și i-a plăcut să simtă această mână așezată pe ea, cu delicatețe.

O imensă delicatețe.

Jérôme începe să fie agitat. Julie nu s-a mișcat. Ea meditează gândindu-se doar la această barcă, la aceste valuri, la stelele care dispar de pe cer rând pe rând și care, totuși, sunt mereu acolo. Și Lulu e mereu acolo. Sigur o așteaptă. O să-și facă griji. Îi cere lui Jérôme să se întoarcă. Acesta se ridică și merge spre cabină, întinzându-se îndelung, cu brațele ridicate către cer. Înainte de a porni motorul, revine lângă Julie ca să o sărute pe frunte, șoptindu-i la ureche, așa cum făcuse tatăl lui cu o zi înainte, că este nevoie de puțin pentru a fi fericit. Ea îi mulțumește pentru stele. De-acum înainte, va privi cu alți ochi cerul.

Drumul de întoarcere este învăluit în tăcere. Ei se trezesc din acea noapte prea scurtă. Din amestecul lor de căldură. Din această blândețe nemărginită care le-a redat forțele, atât unuia, cât și celuilalt, în nevoia lor reciprocă. El avea nevoie să atingă o femeie. Ea avea nevoie ca un bărbat să fie blând cu ea.

Când Julie intră în căsuța de pe malul mării, Ludovic nu își dă seama de la bun început de sosirea ei. Băiețelul fuge pe holul îngust, împingând o roabă din plastic și țipând: „Așteaptă-mă, așteaptă-mă!” Se face nevăzut în sufragerie. Julie îl întreabă pe Paul la cine țipă micuțul să îl aștepte.

— La roabă..., răspunde el, făcându-i cu ochiul.

În acel moment, copilul se întoarce din sufragerie și o vede pe mama lui, spre care se îndreaptă fără să stea pe gânduri, aruncând roaba pe jos cu putere, pentru a-i sări în brațe, pentru a o strânge tare cu mânuțele lui durdulii.

— Unde ai fost? întreabă copilul.

— Printre stele, răspunde Julie.

— De-adevălatea?

— De-adevăratelea! Ți-am adus un suvenir. Privește în palma mea, mai e încă puțin praf de stele. Îl vezi? îl întreabă ea, în timp ce-și deschide palma.

— Da.

— Și tu, ce-ai făcut?

— Ieli seală Paul a câștigat o dată.

— Da? L-ai lăsat tu să câștige?

— Da, răspunde copilul.

— Hei! protestează Paul care se îndreaptă către bucătărie. Nu-i adevărat! Încă nu sunt ramolit! Am făcut ceva progrese!

— A luat și o taltină cu Nutella.

— Încă n-ai terminat? Mi-ai promis că nu mă părăști.

— Ce altceva a mai făcut ce noi nu ar trebui să știm?
continuă Jérôme amuzat.

În acel moment, copilul părăsește camera strigând că merge să caute o carte cu povești, fără ca măcar să-l privească pe Jérôme.

— Asta-i bună! Unde dai și unde crapă, rostește Jérôme, contrariat.

— Trebuie să-i intri în grații fiului meu, declară Julie.

— Așa mamă, așa fiu, îi răspunde el.

— Păi de ce? Nu îți ajunge ce am făcut aseară?

— Ce ați făcut? întrebă Paul curios.

— Am privit stelele, se grăbește să răspundă fiul său.

— Și a fost plăcut? continuă Paul, suspicios.

— Mirific. O noapte frumoasă, numai bună pentru a observa... o nouă stea pe care nu o știam.

— Care?

— Nu-i știu numele. Dar strălucea puternic, continuă Jérôme, privind complice către Julie.

Ea îl face să zâmbească. Paul o privește pe Julie, apoi pe Jérôme, apoi pe Julie.

— Îmi ascundeți ceva?...

— Te tragem pe sfoară, îi răspunde Jérôme, dar văd că ții pasul. Fugi ca un iepure, deși ai ditamai burdihanul și-ți tremură genunchii...

Paul ia poziția de box și-i dă câteva lovituri peste umăr, spunându-i: „Las' că o să vezi tu.” Jérôme ripostează și-l prinde pe tatăl său de după gât, târându-l și aruncându-l pe patul cel mare din dormitorul aflat chiar lângă bucătărie. Se luptă râzând până ce vine și Ludovic și se năpustește asupra celor doi bărbați, boxând și el cum poate, lovindu-l

când pe unul, când pe celălalt. Julie îi privește amuzată. Până la urmă, se alătură și ea acestei grămezi vesele, viermuind ca un ghem de râme. Încearcă să-l apere cum poate pe Lulu, care-și dă toată osteneala să se războiască cu cei doi adulți, fără ca măcar să se ferească de posibilele lovituri. Își dă deodată seama cât de mult trebuie să sufere fiul ei din pricina lipsei unui tată, a lipsei unei prezențe masculine cu care ar avea nevoie să se ia la întrecere uneori. Pe toți îi ia de îndată o durere de burtă, fără să fi primit vreo lovitură. Crampe abdominale survenite pe fondul chicotelilor generalizate. În cele din urmă, Paul se sustrage din grup pentru a merge să pregătească masa de prânz. Cu toate că era rândul fiului său. Însă începe să-i placă. Au trecut treizeci de ani, timp în care nici măcar nu a pus mâna pe o oală și iată că are o revelație culinară, în timpul unui sejur la mare, după ce o feministă fără card bancar i-a făcut o observație aberantă. Jérôme se întinde pe spate și suspină zgomotos. Lulu sare pe el încă o dată, ceea ce-l face să rămână fără suflu. Julie i se alătură lui Paul la bucătărie și-l lasă pe micuțul ei Lulu, în timp ce acesta trăgea de prietenul lui mai mare, ca să-l ridice. Să-l scoată la suprafață.

— Pot să te ajut?

Paul o privește mirat. Ar fi tentat să se piște, chiar să se taie cu cuțitul tăios pe care îl ține în mână ca să se asigure că ceea ce se întâmplă e real.

— Dacă plâng, să știi că nu-i din cauza cepei... în sfârșit mă tutuiești.

— Cu răbdarea treci și marea.

— Stelele ți-au sugerat asta?

— Stelele și alte câteva lucruri.

— E bine.

Paul lasă să se scurgă câteva minute în tăcere. Se străduiește să curețe ceapa încercând să nu deschidă ochii. Le ține piept ca un cowboy în plină luptă, cu ochii strânși din cauza soarelui și a prafului. Nu, nu va plânge. Nu de data asta. Ea ar putea crede că el plânge într-adevăr din cauză că îl tutuiește.

Plânge.

Naiba s-o ia de ceapă!

Julie ia cuțitul în mână și termină treaba. Îl privește cum se îndepărtează ca să ia aer, luând în drumul său propopul de bucătărie de pe mânerul aragazului.

Ea zâmbește.

Paul se întoarce câteva minute mai târziu. Tocmai ce a dat nas în nas cu Jérôme care-l ținea pe Ludovic pe umeri, cu o lopățică în mâna dreaptă și cu o găletușă în cealaltă, îndreptându-se către plajă. Astăzi, soarele este încă la datorie. Ceea ce face ca vacanța să fie una idilică.

— Te-ai culcat cu el? întrebă Paul fără ocolișuri, când se întoarce în cameră, cu ochii roșii.

— De ce vrei să știi?

— Așa. Trebuie să știu.

— Nu.

— Totuși, păreți a fi apropiați.

— Am petrecut clipe frumoase împreună.

— Și nu s-a atins de tine?

— Ba da.

— Dar nu te-ai culcat cu el.

— Nu.

— Atunci, ce-ați făcut?

— L-am ajutat să recupereze la geografie.

— Poți să detaliezi?

— Nu.

— O.K.!

— Cred că avea pur și simplu nevoie să redescopere ce înseamnă tandrețea. Restul e treaba lui. O să-ți povestească el dacă vrea. Mi-e mi-a vorbit despre stele; și asta a fost ceva magic.

— Da, la cât e de pasionat, cred că te-a lăsat cu gura căscată.

— Când ne întoarcem? Întrebă atunci Julie, cu vocea gătuită.

— La sfârșitul săptămânii. Am niște obligații profesionale. Nu am ieșit de tot la pensie, totuși. Și Jérôme trebuie să-și reia activitatea.

— Visul ajunge la final, spune ea, cu o urmă de melancolie.

— De ce zici așa? O să revenim aici, nu?...

— Da! Dar fiecare se va întoarce la ale lui, la viața sa mărunță și totul va redeveni ca înainte.

— Nu și pentru mine. Nu după ce te-am întâlnit. O să ne vedem. Nu stăm departe.

— Dacă spui tu... Pentru ce-ți trebuie ceapa?

— Pentru o tartă. Trebuie să curățăm un kil.

— Ești masochist?

— Contam pe tine, îi răspunde el, cu un zâmbet larg.

Mă simt tristă la gândul că trebuie să ne întoarcem...

Plecarea

Cele patru zile rămase până la întoarcere se scurg cu o viteză îngrozitoare, vertiginoasă, necuviincioasă. Dar cu multă naturalețe. E aproape o viață de familie, în care nu există noțiunea de cuplu, ci doar afinități din ce în ce mai profunde.

Jérôme mai petrece timp stând pe nisip, cu fața la mare. Meditează, se concentrează pentru a se relaxa, urcă puțin câte puțin la suprafața care este încă departe, dar care a redevenit totuși accesibilă. Ritmul valurilor îl liniștește. Se identifică cu scoicile, legănate fără menajamente de tumultul valurilor. Aceste scoici care sunt adesea îngropate, zdrobite, îndoite, sfărâmate în bucăți. Dar mai sunt și altele, aproape intacte, așezate acolo, pe plajă, ca și cum nimic nu li s-ar fi întâmplat. Iată un obiectiv numai bun de atins – să ajungă la suprafață, nevătămat. Julie a venit să petreacă și ea câteva clipe împreună cu el, să-l ia de mână sau de braț, sau să se vâre între brațele lui și să încerce să regăsească acea căldură canină care i-a plăcut nespus de mult pe barcă.

Și-apoi, sunt momente în care Jérôme este vesel, participă la jocuri cu Lulu sau este alături de tatăl lui, la bucătărie. Încă nu a ajuns în punctul în care să poată dansa precum Baloo, dar e pe-aproape. Rumenuțului lui este gol, au dispărut prejudecățile pe care le avea atunci când au

plecat la drum cu mașina, împreună cu fata asta. Încă așteaptă să vină acel moment în care tatăl lui se va apropia de el, ca să-i spună: „Deci, cine a avut dreptate, până la urmă?”

Dar Paul n-o să facă asta. Știe prea bine că Jérôme n-are nevoie de așa ceva și că vrea doar să se simtă mai bine, fără remarci inutile, izvorâte din orgoliu.

Paul se trezește zi de zi că o observă pe Julie, în repetate rânduri, și se întreabă cum de prezența ei îi face atât de mult bine. Asta în condițiile în care ea nu are nimic ieșit din comun. E la fel ca oricare alta. În afară, doar, de această lumină pe care o emană asemenea soarelui de dimineață ce-și răsfrânge razele prin crăpătura unui oblon. El și fiul lui au găsit o stea. Este fericit atunci când se gândește la prima impresie pe care i-a lăsat-o ea. Este fericit la gândul că pizza lui și baxul lui de bere au fost în mâinile ei. E fericit că a invitat-o la restaurant, apoi în Bretania. E fericit pentru că ea l-a ajutat pe Jérôme să se debaraseze de proiectilul ăla care îl țintuia pe fundul lacului. E fericit că a devenit tot mai bun atunci când joacă *Memory* și că a deprins arta culinară.

E fericit.

Aproape că îi vine să-i mulțumească lui Marlène pentru că a avut strălucita idee de a-l părăsi. Aproape este un cuvânt în plus. Chiar îi mulțumește.

Julie și Ludovic își petrec timpul pe malul apei, îmbrăcați cu pulovere, dar stând la soare. Dacă ar putea să ia cu ei plaja în mașină, n-ar sta pe gânduri. Însă valurile n-ar încăpea decât în bagajul lor cu amintiri. Astfel, se bucură din plin de mirosul mării, de susurul apei, de strigătul pescărușilor, de lumina apusului.

Apoi, își pregătesc bagajele. Paul i-a cumpărat lui Julie o valiză mare roșie, lăcuită, ca să-și pună în ordine hainele vechi și pe cele noi, mai potrivite cu noua sa circumferință a coapselor.

Julie este foarte tristă pentru că trebuie să o umple. Ar vrea să rămână în vacanță pentru totdeauna. Lulu ar putea învăța mai multe lucruri aici decât la grădiniță. Dar nu așa stau lucrurile în viață. Trebuie să muncești ca să acoperi cheltuielile cu întreținerea, cu mâncarea, cu activitățile din timpul liber, asta dacă îți mai rămân ceva bani la sfârșit de lună. Julie are, mai mult ca niciodată, sentimentul că a fost urmărită dintotdeauna de ghinion. Steaua ei era una care nu strălucea foarte tare. Nu ne alegem destinul. Problemele se înlănțuie una după alta și avem sentimentul că alergăm după fericire ca după un autobuz care tocmai și-a închis ușile. Plânge, așezată pe valiză.

Paul intră în cameră, având sentimentul ciudat al unei străluciri mai puțin intense. O cuprinde pe după umeri și o strânge în brațe.

— O să te oprești din plâns, pentru că nu este cazul.

— Nu prea am tragere de inimă să mă întorc la viața mea de dinainte.

— Păi, atunci nu te întoarce. Consideră că este o viață de după. Pentru mine, așa e. A fost acea perioadă înainte de tine și poate că într-o zi va veni și o perioadă de după tine. Dar în acest moment, tu ești aici; și asta e tot ce contează.

— Îmi vorbești de parcă mi-ai face o declarație de dragoste.

— Dar îți fac o declarație! Nu de dragoste, însă, am depășit momentul ăsta.

— Există ceva dincolo de dragoste?

— Tu!

— Ce cuvinte!

— Ce putere de vindecare!

— Nu am vindecat pe nimeni.

— Nu, dar ai fost ca un balsam pentru sufletul nostru, precum cele care ajută pielea să se cicatrizeze.

— Și o să mai aveți nevoie de balsam, tu și Jérôme, după ce vă veți vindeca?

— Nu te vindeci niciodată pe deplin de așa ceva. Și atunci când te-ai vindecat, apar alte răni pe care trebuie să le îngrijești. Așa-i viața. Presupune să ne tăiem, să ne zgâriem, să facem entorse și să folosim balsam.

— Ca să nu mai spun că sunt un balsam fără parabeni, garantat. Ce noroc pe capul vostru!

Paul o privește și îi zâmbește, apoi o strânge un pic mai tare.

— Hei, hai că spargi tubul, o să iasă tot balsamul din el!

— Hai, mai bine termină-ți de făcut bagajul, în loc să spui prostii, reia el, scuturând-o de umeri. Trebuie să trecem și pe la brutărie. Annette ne-a pregătit un pachetel pentru drum și a folosit un delicios unt breton, ca să contine să te îngrași câteva zile și în Alsacia!

Chiar sunt tristă că trebuie să urc din nou în mașină, în scurt timp. O să facem drumul noaptea, așa nu-mi voi da seama de distanța pe care o parcurgem. Sper că o să dorm. Vreau să dorm, ca să nu fiu conștientă.

Vreau să rămân aici.

Vreau să fiu un castel de nisip.

Vreau să fiu nisipul.

Pescărușii.

Marea.

Valurile.

Vreau să fiu un val care se revarsă pe plajă.

Sau dacă nu, vreau să fiu plaja și să aștept valurile blânde, care vin să mă mângâie ușor.

În câteva secunde

Este ora patru dimineața. Au plecat ieri, pe la sfârșitul după-amiezii, cu senzația de nod în stomac pentru că au trebuit să închidă obloanele spunându-și că vor rămâne așa timp de câteva luni, cu sufletul sfâșiat după ce au întors cheia în încuietoare și au ascuns-o în micul distribuitor de hrană pentru păsări, din spatele casei. Paul se odihniise timp de câteva ore ca să poată face față drumului. Jérôme a condus în prima parte a nopții, dar acum l-a lăsat la volan pe tatăl său, ca să poată dormi, la fel ca și Ludovic și Julie, care dorm pe bancheta din spate. Copilul, cu chipul senin, își strânge la piept jucărioara preferată. El este departe, în visele nopții, legănat de zgomotul motorului. Julie a ațipit după ce a suspinat înăbușit de câteva ori, sperând că nu va fi auzită. Cei doi bărbați au auzit-o, totuși. Paul se simte bine. Nu este trist. Știe că plecarea din Bretania nu înseamnă sfârșitul, ci începutul unui capitol.

Îi place să conducă pe timp de noapte, când totul e liniștit, atât în mașină, cât și în afara ei. Vremea este perfectă. Cele câteva stele de pe cer lasă de înțeles că o brumă albicioasă se va așterne peste câmpuri în zori de zi. Pe autostradă, traficul nu este foarte aglomerat. Abia dacă sunt câteva lumini roșii în depărtare, câteva faruri cu care te intersectezi. E nerăbdător să ajungă. Știe că, odată ce a trecut de Sarre-Union, nu mai e foarte mult din drum.

Și-apoi, și-apoi, în față, departe, apare o mașină care face un viraj brusc. Farurile ei de întâlnire răsar chiar în fața lui, schițează niște zigzaguri nebunești, se apropie cu o viteză vertiginoasă. Paul își dă seama că vehiculul respectiv nu se află de cealaltă parte a parapetilor de ghidare, ci chiar în fața lui. Jeepul lui are o viteză mare, nu poate încerca decât să o evite, virând din volan. Este o camionetă albă, care tocmai s-a înfipt în partea dreaptă din spate a mașinii.

Impactul este extrem de violent.

Mă simt ușoară. Am impresia că sunt o păpușă din cârpe, umplută cu bumbac. În jurul meu, totul este luminos. Ca și cum aș fi pe un nor. Afară e frumos. Zbor pe deasupra mării, valurile se rostogolesc pe plajă. Zăresc căsuța din Bretania, colinele unde am fost să alerg împreună cu Jérôme. Lulu este acolo, în nisip, umple găletușă după găletușă și le răstoarnă neobosit. Paul este în fața mea, îmi zâmbeste larg. Pare trist. Dar totuși îmi zâmbeste. Are ochii roșii. Probabil că a mai făcut o tartă cu ceapă. Apoi, noaptea se lasă brusc, nu mai sunt o păpușă din bumbac, sunt grea ca plumbul, nu mai zbor, cad și-l aud pe Paul cum urlă: „Ce-i cu nebunul ăsta?”

Tresar.

Mă trezesc.

Totul în jurul meu este alb. Stau întinsă pe un pat. Nu sunt nici din bumbac, nici din plumb, sunt doar un înveliș din carne, perforat de o simplă perfuzie în braț. Însă Paul chiar este în fața mea, cu zâmbetul trist și cu ochii roșii.

Mi-e frică să înțeleg ce se întâmplă.

Când miracolul e pe cale să se întâmple

Julie se ridică deodată de pe patul metalic și rece, ceea ce o face să amețească subit. Paul îi ia mâna și o roagă să se calmeze.

- Ce se întâmplă? întreabă ea, agitată.
- Am avut un accident de mașină, răspunde calm Paul.
- Unde este Lulu? continuă ea, nedumerită.
- Este în sala de operație.
- Unde anume?
- În secția de pediatrie.
- Vreau să merg acolo.
- Trebuie să întrebăm asistentele dacă pot să-ți scoată

chestia asta din braț.

În acel moment, Julie se așază pe marginea patului și-și smulge brusc, fără să mai stea pe gânduri, cateterul din plastic înfipt în venă. Sângele țâșnește instantaneu. Apucă un săculeț de comprese de pe noptiera din salon, îl deschide cu dinții și le lipește de încheietura sa pentru a opri fluxul de sânge.

- Pe unde trebuie s-o iau?
- Nu poți să ieși așa, Julie, ești încă slăbită.
- Sunt bine. El unde este? întreabă ea, cu hotărâre.

Paul o ține pe după umeri și o conduce către ușa de ieșire. Se întâlnesc cu o asistentă căreia el îi explică că o însoțește să-și vadă fiul și că se întorc puțin mai târziu. Aceasta nici măcar nu apucă să protesteze, ușile batante se închid în fața ei.

Când ajung la secția de chirurgie pediatrică, li se spune să meargă în sala de așteptare, la intrarea în blocul operatoriu. Nu au voie să meargă mai departe. Vor fi nevoiți să aștepte aici. Nu au de ales.

Julie îi cere să-i povestească ce s-a întâmplat în timpul nopții. Nu-și aduce aminte nimic. Este îngrozitor. Nu își aduce aminte de o perioadă din existența ei. E ca o mașină care merge, dar care nu mai afișează kilometrajul. În acel moment, Paul îi spune că cei de la urgențe au sedat-o fiindcă era prea agitată după accident. Îi vorbește despre camioneta care se deplasa pe contrasens. Polițiștii i-au confirmat abia acum o jumătate de oră că șoferul murise pe loc și că în urma prelevărilor pentru stabilirea alcoolemiei, rezultatul era pozitiv. Și încă cum: 3,54 grame. E o crimă. Paul vorbește despre impactul de pe flancul jeepului, în urma căruia el și Julie, aflându-se de partea cea bună, au scăpat. Jérôme a fost grav rănit, dar viața lui este în afara oricărui pericol. Micuțul a fost cel mai rănit, în ciudat scaunului care a costat două sute de euro. Atunci Paul se gândește că, probabil, ar fi murit dacă s-ar fi aflat în cel vechi.

— Ce face Jérôme, cum se simte?

— Are o fractură de bazin și numeroase alte fracturi la piciorul drept. Umărul este, de asemenea, afectat. Dar e bine, e bine.

— Dar Lulu? întrebă ea, cu o voce șoptită.

— Nu știu, Julie. Trebuie să așteptăm.

Se instalează tăcerea în acea cameră mică unde, pe o masă joasă, sunt întinse neglijent câteva reviste. O plantă vegetează într-un colț, în ghiveciul ei, pentru a da un pic de viață locului. Pe perete, sunt agățate imagini pline de armonie: aici e oceanul, dincolo, o dună de nisip, apoi vârfurile înzăpezite ale unui munte oarecare. Așa o imensitate reușește să încapă într-o cameră atât de mică! Iar în cazul lui Julie, atâta neliniște reușește să încapă într-o inimă atât de mică. Plânge în tăcere. Paul se apropie de ea, o strânge un pic mai tare în brațe, îi mângâie umărul cu blândețe.

După mai bine de trei ore de la începutul operației, ușa laterală se deschide deodată. Apare un bărbat înalt, îmbrăcat în albastru. Și-a păstrat bandana verde și-și lasă masca în jos, pe gât, în timp ce se așază lângă ei pe un scaun. Știe că Julie este mama și se asigură că poate să ofere informațiile de ordin medical în prezența bărbatului așezat lângă ea. Julie încuviințează, ușurată că nu este singură. Trage adânc aer în piept...

— Eu sunt dr. Mericer, chirurg. Am și vești bune, și vești rele. Fiul dumneavoastră, Ludovic, a suferit un impact violent. Am reușit să oprim hemoragia cerebrală. În schimb, a trebuit să-i scoatem splina.

— E grav?

— Este un organ care joacă un rol important în protejarea imunității, dar se poate trăi și fără splină dacă urmezi un tratament pentru a preveni infecțiile.

— Astea sunt informațiile rele?

— Nu. Informațiile rele sunt mai sumbre. Ludovic a suferit un traumatism cranian și unele zone ale creierului său au fost afectate. Pentru moment, el este în comă. Nu știm nici dacă se va trezi, nici când se va trezi. Asta se poate întâmpla peste două ore, peste două zile, peste două

săptămâni, peste două luni, poate chiar peste doi ani de zile. Medicina nu este încă în măsură să preconizeze momentul în care o persoană iese din comă. Însă electroencefalograma este destul de bună și, dacă se trezește, ar trebui să-și recapete în întregime capacitățile intelectuale. Poate că nu imediat, bineînțeles. Printre altele, în timpul accidentului, i-a fost afectată coloana vertebrală. Pentru moment, nu reacționează la nivelul picioarelor. Nici aici nu știm dacă este ireversibil.

Julie a ascultat discursul sobru și clar al medicului. Este stupefiată în urma informațiilor pe care le-a primit. După câteva clipe de paralizie completă, în timpul cărora îl revede cum se juca în nisip, cu o seară înainte, în Bretania, izbucnește în lacrimi, ca și cum deodată ar fi înțeles cât de gravă este situația. Acum, la rândul ei, înfruntă traumatismul violent. Plânge, agățându-se de brațul lui Paul.

Timpul s-a oprit în loc în acea cămăruță cu imagini ale întinderilor grandioase care au devenit derizorii, nimic nu mai este mare, nimic altceva în afară de teamă. Fotografia cu marea o sfidează pe Julie, care își dă seama că probabil Ludovic nu se va mai putea reîntoarce acolo niciodată.

Ea simte mâna puternică a doctorului Mercier pe umărul ei. E o atingere care o emoționează, aproape că o liniștește. Apoi el dispare în spatele ușii, punându-și masca la loc pe față.

Se lasă din nou o tăcere ca de plumb. Paul, deși e foarte întristat, se simte ușurat. Îi apucă bărbia lui Julie, cu vârful degetelor, și îi zâmbește tandru.

— Julie, Ludovic trăiește. Este în comă, dar trăiește.

— ...

— Am încredere. Fii și tu încrezătoare. Te rog, nu te da bătută. O.K.?

— „Nu te da bătut; riști să faci asta când miracolul e pe cale să se întâmple.” De ani de zile aplic proverbul ăsta arab. Dar acum, nu mai am putere.

— Ba mai ai. Tu nu o simți, dar o mai ai.

Julie s-a refugiat în brațele lui, care sunt acolo, ca s-o ocrotească. Ea încearcă să se calmeze, urmărind ritmul respirației lui Paul. El este înalt și lat în umeri. Un pic plinuț. Asemenea unui stejar imens și trainic, cu trunchiul scorburos și acoperit de mușchi... Și ea e o căprioară rănită, care vine să se refugieze aici...

— Și dacă nu se trezește?

— Se va trezi, Julie, nu este cu puțință altfel. Agață-te de gândul ăsta.

— Încerc să mă agăț, dar totul în jurul meu este alunecos, am impresia că sunt pe un zid de gheață, fără crampoane, fără piolet.

— Atunci sprijină-te de ceilalți, sprijină-te de mine.

Julie se refugiază și mai mult în brațele lui...

Dulceața pielii sale

Julie a adormit cu capul pe genunchii lui Paul și cu picioarele îndoite pe scaunul de lângă ea. Paul îi mângâie ușor părul, privind în gol.

Așteaptă să fie chemată ca să meargă să-și vadă băiatul. Ultima oară când l-a văzut, el dormea liniștit în scaunul lui auto, ținându-și în brațe jucărioara.

La secția de reanimare pediatrică e liniște, este weekend, iar Ludovic e singur.

În ciuda tuturor aparatelor la care este conectat, el are o înfățișare senină. Un ventilator îi ridică toracele tot atât de regulat ca un metronom, producând sunetul specific respirației artificiale. Când se apropie de el, Julie tresare; e atât de palid încât își îngheață sângele-n vine. Dacă nu ar auzi bipul osciloscopului care-i înregistrează bătăile inimii, ar putea crede că e mort. Dar el este în viață, probabil undeva foarte departe, dar e în viață.

E în viață.

Pur și simplu.

Îl sărută îndelung pe obraz, pe frunte, pe pleoape. Simte pe buze dulceața pielii lui și regăsește acea senzație pe care o avea atunci când era doar un bebeluș și îl strângea la piept. Îi zâmbește șoptindu-i la ureche.

Asistenta stă așezată la o măsuță lângă ei și îi completează dosarul.

— Tatăl lui nu este aici?

— Nu locuim cu el.

Femeia se afundă din nou în dosar și Julie, în căldura fiului ei.

— Dacă se trezește când nu sunt aici?

— Veți fi chemată imediat, avem numărul dumneavoastră de mobil.

— Nu am telefon mobil.

— Domnul care vă însoțește a lăsat un număr de telefon la recepție.

— Da?

— Nu este o cunoștință?

— Ba da.

— E bunicul lui?

— Nu, ezită Julie. Mă rog, poate.

În acel moment, asistenta o privește cu un zâmbet ușor întrebător.

Cum ar fi putut ea să înțeleagă? Cum ar putea Julie să-i explice situația? Având în vedere cât de mult ține la el, ar putea să-i fie bunic. Având în vedere vârsta lui, de asemenea. Dar după doar trei săptămâni?

Și ce dacă?

Paul a scos o revistă de la fundul teancului, a răsfoit-o nițel și a pus-o de îndată la loc, incapabil să se concentreze asupra vreunui lucru. Cât de inutile sunt articolele astea, în comparație cu ce s-a întâmplat cu câteva ore în urmă! Aude pași repezi pe hol, știe foarte bine că nu e Julie, asta nu-i mersul ei. Începe să o cunoască, chiar și atunci când vine vorba de astfel de detalii.

— Bună ziua, domnule.

— A, Caroline! Ați venit, e bine. Ați fost să-l vedeți pe Jérôme?

— Da, de-acolo vin, mi-a zis de cel mic. Cum se simte?

— E în postoperator. Au fost nevoiți să-l opereze.

Apoi, Paul expune diagnosticul medical complet.

Carolinei i se umezesc ochii.

— Ce coșmar. E îngrozitor. Și Julie, cum e, după toate astea?

— E zdruncinată. Dar puternică.

Se instalează tăcerea. E dificil să porți o conversație în asemenea momente.

Dar cât de grea este această tăcere!

Jucărioara preferată a lui Lulu

Când se trezește, Julie nu-și dă seama unde se află, are nevoie de câteva clipe ca să revină cu picioarele pe pământ. Întinsă într-un pat mare dintr-o cameră decorată modern ce nu-i provoacă nicio reacție, realizează că, în mod cert, nu este la spital. Se ridică pentru a da la o parte draperiile și privește pe fereastră, zărindu-l pe Paul care revine de la cutia poștală, cu ziarul de dimineață. Așadar, e la el.

Analizează hainele în care a dormit: poartă chiloții ei, pe sub un tricou bărbătesc larg. Nu-și amintește nimic, nici măcar momentul în care Paul a așezat-o în acest pat.

Când se întoarce, Julie își zărește imaginea în oglindă. E înspăimântătoare. Ochii îi sunt roșii, pleoapele, umflate, cearcănele, proeminente. Are o vânătaie pe frunte, unicul stigmat al accidentului. Lulu a suferit cel mai mult de pe urma lui. Valiza cea mare și roșie zace la capătul patului. Ia rapid câteva haine și se îndreaptă către baia din cameră ca să facă un duș fierbinte, sperând că astfel se va întrema și se va descongestia.

Câteva minute mai târziu, speranțele îi sunt spulberate.

Nici măcar nu încearcă să se machieze. Uneori, lacrimile curg din nou...

Va mai vărsa multe lacrimi.

Julie coboară apoi în bucătărie, unde aude zgomot de tacâmuri. Paul se învârte pe lângă masa unde a pregătit micul dejun.

— Ai dormit? o întreabă bărbatul, dându-i un sărut pe frunte.

— Tu m-ai dezbrăcat?

— Doar nu pisica, îi răspunde el, arătând cu degetul spre un motan mare și gri, cu blana deasă, care doarme pe o pernă, într-un colț al bucătăriei. Stai liniștită, adaugă el văzând că e stânjenită, ți-am aruncat doar priviri grijulii. Erai extenuată când am plecat de la spital.

— Aș vrea să mă întorc acolo.

— O să te duc eu. Mănâncă ceva mai întâi.

— Nu mi-e foame.

— Măcar bea niște ceai îndulcit. Măine o să merg să-ți iau un telefon. O să ai nevoie.

— Nu, nu, nu pot să plăt...

— Taci din gură. Mă ocup eu de toate astea. O.K.? spune el, iritat.

— Paul, nu te enerva, îl imploră ea, ținându-și răsufierea.

În acea clipă, Paul se întoarce, sprijinindu-se cu ambele mâini de chiuvetă și privind pe fereastră. Julie vede că e cuprins de niște tresăriri tulburătoare. Atunci ea se apropie și se furișează între el și chiuvetă. Paul o ia în brațe și începe să plângă.

— E vina mea. Dacă-aș fi reacționat altfel...

— Ai fi avut cum?

— Totul a decurs prea repede. De-abia am avut timp să-mi dau seama ce se întâmplă și camioneta ne-a și lovit. Nemernicul ăla nici măcar nu mai e aici să vadă ce nenorociri a provocat.

— De ce-ai spălat jucărioara lui Lulu? îl întreabă Julie, văzând că aceasta este pusă la uscat pe caloriferul din bucătărie.

— Era vai de capul ei. Nu-mi cere mai multe explicații, Julie, e mai bine așa.

Rămân așa pentru câteva clipe, apoi beau pe fugă un ceai cald, după care merg la spital, unde Paul o lasă pe Julie la intrarea în secția de pediatrie, iar el o ia pe altă scară, pentru a merge să afle informații despre Jérôme.

În zorii zilei, Ludovic a fost transferat la reanimare.

Decorul este drăguț. Culorile sunt liniștitoare, pe pereți sunt agățate tablouri. În ciuda zgomotului permanent al aparatelor, atmosfera este calmă, aproape veselă; în orice caz, este ca și cum viața ar fi la fel de normală și aici. Una dintre cele două asistente e zâmbitoare. La început, dinamismul ei o surprinde pe Julie. I se pare atât de dificil să muncești într-un astfel de mediu. Însă, odată ce intră în cameră, își dă seama că această bucurie este aproape contagioasă. Nu prea crede în ea, dar își asumă riscul contaminării.

— Aș putea să văd un medic, să vorbim un pic despre el?

— Da, bineînțeles, o să vă întâlniți cu domnul doctor Lagarde, șeful de secție. Va sosi la ora nouă, acum sunt la raportul de gardă.

După ce a făcut o scurtă vizită prin toată secția, Julie se întoarce în camera lui Ludovic, aduce fotoliul micuț cât mai aproape de pat și se așază în el. Îi ia mânuța moale și i-o strânge cu putere, în timp ce-i mângâie părul. O sutură mare îi traversează sprâncenele. Alte răni mici au fost, și ele, îngrijite.

Julie privește la toate firele care converg către micuțul ei.

Asistenta intră în salon, ținând în mână o tavă. Ia o seringă și o înlocuiește cu alta. Emană o stare de bine prin toți porii, ca pe un parfum. Aproape că poți vedea floricelele care dansează în jurul ei. Răspunde întrebărilor pe care i le adresează Julie și apoi, câteva clipe mai târziu, pleacă zâmbindu-i politicos.

Ce plăcut e!

Câteva minute mai târziu, un doctor bate la ușă, apoi intră în salon. El îi explică din nou situația. Pe măsură ce îl ascultă, Julie începe să înțeleagă.

— Există indicii care să ne dea de înțeles că urmează să iasă din comă?

— Și da, și nu. E posibil să se trezească brusc, fără să ne așteptăm la asta.

— Și între timp, putem face ceva ca să-l ajutăm?

— Da, trebuie să-i vorbiți, să-l mângâiați, să-l stimulați, reîmprospătându-i amintirile. Vă recomand să vină să-l vadă și persoanele din anturajul lui care sunt importante pentru el, ca să le audă și pe ele. Chiar frații și surorile...

— Nu are...

— Atunci bunicii, dădaca etc.

— Și picioarele?

— Încă nu ne putem pronunța nici în privința asta. Leziunea care i-a afectat lui Ludovic coloana este, în general, reversibilă. Totul depinde de cât timp rămâne în comă și de voința lui. Preferăm să fim mai pesimiști, pentru ca dumneavoastră să vă așteptați la ce-i mai rău, dar o să facem totul pentru a-i fi cât mai bine.

— „Mai bine” înseamnă că va fi ca înainte să aibă loc accidentul?

— Atunci când ne așteptăm la ce-i mai rău, lucrurile mai puțin rele au o savoare neobișnuită, o savoare de care vă veți bucura cu mare plăcere, chiar dacă nu este cel mai fericit scenariu. În schimb, nu știm cât timp va rămâne aici. Este important să vă mențineți într-o stare bună și, în special, să nu vă pierdeți locul de muncă. Din câte am înțeles, îl creșteți singură. Asistenta socială a secției va veni să vă consilieze, însă alocațiile pe care le veți primi nu sunt suficiente pentru a vă întreține. Și în plus, aveți nevoie să schimbați decorul, aveți nevoie să luați aer, să vă relaxați, altfel, nu veți face față. Mai sunt alte persoane care ar putea veni să îl vadă?

— Da, așa cred.

— E bine. Contați pe sprijinul lor.

Julie își petrece restul dimineții lângă Ludovic. Ea îi așază într-una dintre mâini jucărioara lui, încă umedă. Îi vorbește despre prietenii lui de la școală, despre casă, despre jucăriile lui, despre vremea de afară, despre ceea ce vede pe fereastră. Din când în când, tace.

Scotocește prin geanta ei ca să caute biluța din lemn de santal pe care i-a oferit-o profesorul ei de arte plastice din gimnaziu, pe când era nespus de implicată într-un proiect de lucru manual cu piese din lemn. E o sferă mică, cu diametrul de doi sau trei centimetri, cu suprafața neregulată, dar de o finețe incredibilă, fiindcă a fost mereu pipăită, atinsă, strânsă. Nu s-a despărțit niciodată de ea, de-atunci.

Ea o ia și o strânge tare în mână. Trebuie să te agăți de ceva.

La sfârșitul dimineții, are nevoie de aer proaspăt. Julie iese să ia o gură de oxigen.

Afară, vremea e minunată. Răcoros, uscat și luminos. Toamnă târzie.

Pompierii tocmai au parcat în fața intrării de urgențe de la pediatrie. Julie tresare.

După câteva minute, preferă să se întoarcă alături de fiul ei. Trece prin fața chioșcului de ziare al spitalului. Ziarul local a publicat pe prima pagină un articol despre accident. Julie îl cumpără.

Noaptea trecută a avut loc un teribil accident de mașină, implicând o camionetă și un jeep la bordul căruia se afla o familie care se întorcea din vacanță. Încă o dată, consumul de alcool este cel care pare să fi provocat coliziunea. Șoferul camionetei, care a decedat pe loc, se afla în stare de ebrietate, având o alcoolemie în sânge de 3,45 la mie. A intrat pe contrasens, iar șoferul jeepului nu l-a putut evita. În timp ce doi adulți au scăpat teferi și nevătămați, bilanțul este mai sumbru pentru al treilea pasager, un medic de 33 de ani care suferă de numeroase fracturi la picior, dar în special pentru copilul de trei ani care călătorea împreună cu ei. Acesta se află în comă, iar medicii sunt rezervați în privința pronosticului vital.

Julie mototolește brutal ziarul și-l aruncă la gunoi, ca și cum asta ar șterge impresia lecturii insuportabile.

Asta înseamnă să nu-l cunoști pe Lulu, el nu e genul care să se dea bătut! O să-i arate el ziaristului că nu are dreptul să scrie genul ăsta de cuvinte ucigătoare.

Julie obișnuiește să citească rubricile de știri. Da, dar iată că, de această dată, ea este cea care se află pe prima pagină. Și asta e insuportabil.

Asistenta este în cameră, tocmai a terminat de schimbat încă o dată perfuzia. De această dată, este și sânge.

— Mâine sau poimâine o să vă putem arăta cum îi facem toaleta, dacă doriți să o faceți dumneavoastră, o înformează asistenta.

— Cu toate aceste cabluri?

— Nu vă faceți griji, nu e așa de complicat, o să vă ajutăm atât timp cât va fi nevoie. Și în plus, nu aveți nicio obligație.

— Ba da, ba da, mi-ar plăcea, asta îmi va permite să mă ocup un pic de el, la fel ca acasă.

— Într-adevăr, este important, mai ales pentru Ludovic. Apoi, și pentru dumneavoastră, bineînțeles. Lucrați?

— Da, sunt casieră. Mai am încă o săptămână de concediu...

— Aveți un program flexibil?

— Am un program de nedescris. Cu toate astea, mi-aș dori să fiu aici când se va trezi.

— Acest lucru este atât de imprevizibil, dar știți, lucrez aici de douăzeci și trei de ani și am văzut destui oameni care au trecut prin asta. Tind să cred că își aleg momentul potrivit. Și persoana potrivită, de asemenea!

— S-au trezit toți?

— Nu, desigur, ar însemna să vă mint dacă v-aș spune contrariul. Dar copiii au o energie incredibilă pentru a-și găsi puterea să-și revină. Faceți-l să aibă această dorință.

— Nu știu cum.

— Transmiteți-i bucuria de a trăi – este un tratament bun.

— Mi-aș dori să o redescopăr.

— Dacă o aveți deja înainte, o să vedeți că bucuria va reveni în scurt timp.

Elevatorul

Caroline trece să-l vadă pe Jérôme în fiecare seară, după consultații. Îi dă un raport detaliat al pacienților, îi pune întrebările care o macină, îi masează spatele, îi dă de băut, îi aduce ziare, îi ține de urât, îi zâmbeste.

— Ați aflat deja când ieșiți?

— Am putea totuși să ne tutuim, ce zici?

— Da, de ce nu? încuviințează ea. Deci, când te externează?

— Peste două săptămâni, odată ce pansamentele nu vor fi atât de importante.

— Și când o să mergi din nou?

— Oho! Asta e o altă poveste. E un adevărat talmeș-balmeș. Oasele au nevoie de timp ca să se consolideze. Tijele metalice care mi-au fost introduse o să tot sune atunci când voi fi scanat la aeroport, în următoarele câteva luni. Sunt o adevărată trusă cu scule. Îți plac puzzle-urile? Uită-te peste radiografiile mele, formează un puzzle de 250 de piese în alb și negru. Artă modernă. O să faci furori când o să le atârni pe pereții din cabinetul meu!

— Că tot veni vorba, cum rămâne cu consultațiile la cabinet?

— Ți-ai făcut planuri de viață?

— Nu neapărat, spune ea coborând privirea, neîn-drăznind să spere la ce va urma.

— Atunci rămâi! Am nevoie de tine. O să pot să te ajut în luarea deciziilor, dar pentru examinările clinice, tu o să fii mâinile mele, ochii mei, urechile mele.

— Ești mulțumit de mine?

— Nu. E riscant. Atragi ghinionul, aproape că te-arunci în groapă după oamenii care se rostogolesc în ea, îi încurci pe cei de la RMN și mai ești și nepoliticoasă, pe deasupra.

Caroline tocmai a încetat să mai respire, privindu-l cu ochii bulbucăți.

— Evident că sunt mulțumit, reîncepe el, altfel nu ți-aș propune să rămâi. Trebuie doar să nu mai prescrii chestii la tot pasul. Cei de la asigurările sociale o să te ia în vizor. Dezvoltă-ți simțul clinic, vederea de ansamblu și modul în care asculți și o să vezi că uneori nu ai nevoie de nimic altceva.

— Mai am multe de învățat.

— Cu-atât mai bine! Asta înseamnă să capeți experiență. Doar nu vrei să fii mai bună decât mine! Deci, rămâi?

— Da, răspunde ea zâmbindu-i. Și legat de cazare?

— Poți să rămâi în camera cea mică, nu o s-o folosesc.

— Și cum o să faci ca să urci la etaj?

— Bună întrebare. Ei bine, păi... bună întrebare! spune el, încurcat.

— Nu ne rămâne decât să instalăm un elevator.

— Mulțumesc pentru compliment.

— Nuuu, mă refer la acele scaune care urcă de-a lungul scării, chestia aia pentru bătrâni, pe care o vezi prin localuri.

— Câtă gingășie, Caroline. Serios, mă emoționezi până la lacrimi.

— Nu ți se pare o idee bună?

— Ba da, răspunde Jérôme, pe un ton resemnat. Te ocupi tu?

— Dacă vrei.

— Și cel mic, cum se simte? Întreabă Jérôme.

— A fost transferat la reanimare. Tata e șeful secției.

— Ah, da? se miră Jérôme.

— Da. De ce?

— Așa. Deci, ai avut de la cine să înveți.

— Da.

— De ce mi-ai ascuns asta?

— Nu ți-am ascuns nimic. Dar tu nu m-ai întrebat nimic. Nu e unul dintre lucrurile pe care obișnuiesc să le spun de la început. Pentru că am ajuns să fiu ceea ce sunt datorită mie. Nu am chef să fiu etichetată drept „fata profesorului Lagarde”.

— Și el ce spune de Lulu?

— Nu prea vrea să se pronunțe. Micuțul e stabil, dar situația e gravă. El a suferit cel mai mult. Cu toții așteaptă, e tot ce pot face momentan.

— Și Julie? Ea cum se simte?

— E bine.

— Unde doarme?

— Deocamdată, e la Paul. Dar zice că se întoarce acasă. Când o să reînceapă munca, o să fie foarte departe de serviciul ei, dacă rămâne la Paul.

— Ia-o la mine. Mai este o cameră, la capătul holului. Nu trebuie să rămână singură.

— Dacă acceptă. Ea nu mă cunoaște.

— Ea nu cunoaște mai pe nimeni. Este rândul tău să intri în joc. Scoate-ți atuurile în evidență.

— Care atuuri?

— Nu astea, îi spune el privindu-i sânii. E o fată.

— Mor de râs! ripostează Caroline, schimonosindu-se.

— Habar n-am, descurcă-te. Poți să mă scarpini aici? o imploră Jérôme, arătând spre partea în care începe ghipsul, la baza piciorului.

Caroline se conformează, ghemuindu-se la piciorul fotoliului. Jérôme se relaxează. Suspină de plăcere. Senzația este încântătoare. Poziția este compromițătoare. Obrajii Carolinei se înroșesc.

Ea se ridică brusc, în timp ce el ține ochii închiși, și-l sărută pe obraz.

— Am plecat, am de instalat un elevator.

— Deja? Și scărpinăturile mele?

— Descurcă-te cu asistenta.

— În noaptea asta, e un bărbat.

— Merge și-așa.

Și s-a făcut nevăzută pe hol.

Nu, nu merge la fel de bine!

Jérôme sună ca asistentul să vină să-l ajute să se așeze în pat pentru restul nopții. Nu-i spune nimic de scărpinat. Totuși, nu e cazul. O să se mulțumească cu o andrea...

A luat ultimul număr din revista medicală *Prescrire*, pe care i-a lăsat-o Caroline, și se cufundă în lectura articolelor, când cineva bate discret la ușă. Julie băgă ușor capul pe ușă, ca să se asigure că nu doarme.

— Julie, intră. Mă bucur să te văd. Vino!

Julie intră și închide ușa în urma ei, rămânând totuși aproape de ieșire. Este la fel de timidă ca o fetiță care vine la școală pentru prima dată, nu îndrăznește să-l privească. Nu l-a mai revăzut după accident.

— Vino, apropie-te, îi propune Jérôme, arătându-i marginea patului.

Julie se apropie încet, cu privirea în pământ. Lacrimile tâșnesc din nou.

— Hai, vino în brațele mele. Tuturor ne vine rândul să fim consolăți. Hai, plângi cât poți! Doar n-o să-mi spui tocmai tu că nu trebuie să plângi. Când vine vorba de ceapă, nu cred că e cazul. Dar acum, ai tot dreptul!

Pentru o bună bucată de timp, Julie se descarcă. În aer plutește un miros de plajă bretonă. Poți simți mirosul valurilor. În cele din urmă, el o leagănă încet, ferindu-se să nu-și lovească în mișcare piciorul făcut țandări și având grijă să nu cadă cu ea în groapă. Ea nu are nevoie de asta. Julie se eliberează în cele din urmă din brațele lui Jérôme și-i zâmbește simplu, ștergându-și ochii.

— Nu te mănâncă tare, pe sub ghips?

— Ba da. E aproape insuportabil.

— Vrei să te scarpin?

— Nu, mă descurc, mulțumesc oricum. Am o persoană care se ocupă în mod special de asta. Nu o să te bat la cap cu așa ceva. Nu te întreb cum se simte el. Caroline m-a pus la curent cu noutățile. Tatăl ei este șeful de secție.

— Serios? răspunde Julie, mirată. E amabil.

— Și ea este.

— Ea e cea care te scarpină?

— Da. Scarpină foarte bine.

— Mie îmi place mult să fiu scărpinată pe spate.

— Întoarce-te! îi poruncește Jérôme.

— Aici?

— De ce nu?! Nu facem nimic rău! adaugă el, trecându-și mâinile pe sub tricoul ei. Când eram pe barcă a fost și mai și...

— Eram singuri, susține Julie.

— Moby Dick putea totuși să dea buzna peste noi. Așa e bine?

— Un pic mai sus.

— Aici?

— Mai la dreapta. Dacă vine asistenta?

— Este un asistent.

— Cu atât mai mult. E un alt fel de Moby Dick!

— Te scarpin pe spate, nu-i nimic rău în asta. Știi... poți să stai la mine acasă, cu Caroline.

— Nu, nu vreau să deranjez. O să reîncep munca, am un program ciudat.

— Ea muncește toată ziua și nici măcar n-o să-și dea seama când vii și când pleci. Dar cel puțin nu veți fi singure seara. Știi, chiar e amabilă. O să-ți prindă bine.

— Nu știu, mă mai gândesc.

— Totul e deja calculat, este la jumătatea distanței între locul tău de muncă și spital. O să câștigi timp și energie. Schimbă locul și acceptă să fii însoțită.

— Dar tu o să te întorci acasă în curând!

— Mai vedem noi cum stau lucrurile. Deocamdată, mai am de petrecut ceva timp în camera asta. Și apoi, probabil că va fi nevoie să merg la centrul de readaptare.

— La același centru la care va merge și Lulu?

— Nu știu. Poate că da. Sper. Așadar, accepți să mergi să-i ții companie?

— O să încerc. O să vedem cum decurg lucrurile.

— Am rugat-o să-și pună la bătaie atuurile ca să te convingă. Fă-o să creadă că accepți datorită ei. Fata asta n-are deloc încredere în ea. O să-i prindă bine.

— Ce atuuiri?

— Tocmai, o să-mi spui care sunt cele pe care le-a pus la bătaie, îi propune el zâmbind. Hai, fugi și odihnește-te, îi propune Jérôme, trăgându-i tricoul în jos.

Aparatul de cafea

Peste câteva zile.

Este ora douăzeci.

Julie se duce la cantină, care e închisă la acea oră, dar care are un distribuitor automat ce-i va oferi un ceai dulce de lămâie. E singurul lucru care își poate face loc printre pietroaiile pe care le are în stomac, în acest moment.

Moneda rămâne blocată. Iată primul lucru care-i trece prin minte : de ce viața e atât de dură cu ea? E ca și cum nu ar mai reuși să discearnă, să distingă lucrurile stupide și banale de cele mai grave.

Începe să zgâlțâie aparatul, în jurul orificiului pentru monede.

Nimic.

Scutură un pic mai tare, pe margini.

Nimic.

După ce a aruncat o privire în jur, pentru a se asigura că e singură, Julie îi dă o lovitură de picior zdravană, cu toată puterea ei. Țipă de durere și se ține de picior preț de o clipă, înjurând precum căpitanul Haddock. Însă moneda a fost încasată în cele din urmă și aparatul îi trânteste un pahar. Ea o să-și revină, dar aparatul o să păstreze o urmă a întâlnirii lor.

Julie ar fi putut să-și verse mânia și să se descarce asupra altui lucru – dar s-a întâmplat să facă asta cu aparatul

de cafea. Ea se simte mai bine, fără să știe dacă e datorită ceaiului cu lămâie sau a loviturii cu piciorul.

Ambele, căpitane!

Propria ei madlenă proustiană

— Vrei să te scarpin? întrebă Julie când intră în camera lui Jérôme.

— Ai și venit?

— Lulu a adormit, o să mă întorc acasă.

— Păi nu e în comă? Mi se pare mie sau ești ironică...

— Trebuie să fim și un pic ironici, nu? spune ea, nu foarte convinsă.

— Caroline mi-a spus că te-ai mutat cu ea ieri.

— Da. Îmi place casa ta. Este mai mare decât cei 30m² ai garsonierei mele. Și în plus, camera lui Lulu nu este în imediata apropiere, așa că mă pot gândi la altceva...

— Așadar, ce atuuri a scos în evidență?

— Că o să ne înțelegem ca între fete...

— Mda. Nu sunt sigur că aveți prea multe în comun, în privința asta.

— Că o să-mi împrumute fardurile ei și că la nevoie o să mă ajute cu tampoanele.

— Ți-a spus așa ceva?

— Nu, îmi șlefuiesc simțul umorului și încerc să te duc de nas, ceea ce, trebuie să recunoști că, în situația în care te afli, este destul de amuzant.

— Mă bucur că îți recapeți umorul malițios în acest fel, chiar dacă este în detrimentul meu. Acum, serios, spune-mi cum stau lucrurile.

- N-ai decât s-o întrebi!
- N-o să-mi spună nici în ruptul capului.
- Mi-a spus că avea nevoie de cineva care să-i țină companie pentru că se simțea singură.
- Țsta nu-i un atu! constată Jérôme.
- Nu, dar este un motiv valabil.
- Julie, cum te simți?
- Aiurea! În două zile trebuie să mă întorc la muncă.
- O să te descurci. Și-apoi, putem să stăm cu el; și eu, și Paul. I-ai anunțat pe părinții tăi?
- Da. Le-am lăsat un mesaj pe căsuța vocală. Mama m-a sunat, îi spune ea, fără să adauge nimic altceva.
- Ce-a spus? reia tânărul, după un moment de tăcere.
- Nu mare lucru. E tristă. Nu poate veni să-l vadă, nici ea nu se simte bine.
- Și tatăl tău?
- Tăcere totală.
- La naiba! se enervează Jérôme.
- E în regulă. N-am nevoie de el.
- El, care este un credincios convins! O să aibă nevoie de o listă de argumente la fel de groasă ca Biblia ca să poată trece de interviul de admitere cu Sfântul Petru.
- Uite, ți-am adus ceva ca să-ți țină companie...
- Ce-i asta?
- Madlena ta proustiană, spune Julie, scoțând din geantă un pachetel. I-am găsit într-un sertar din comoda aflată în camera în care stau la tine, cea din capătul holului.
- Motănașii! De unde știi de ei?
- Tu ce crezi?
- Tata a îndrăznit să-ți vorbească despre asta?
- Chiar și de motanul imens.
- Și tu? Care-s motănașii tăi?

— Eu? Eu aveam o jucărie de pluș pe nume Popi. O luam cu mine peste tot. Când aveam șapte ani, tata a considerat că eram prea mare pentru astfel de copilării. Într-o seară, mi-a smuls-o din mâini și a aruncat-o în foc.

— Vrei câțiva din motănașii mei?

— Nu va fi același lucru.

— Atunci, hai aici. O să fiu eu Popi, cât ne îmbrățișăm.

— Popi e o maimuță !

— De la atâta stat în pat, probabil că posteriorul meu seamănă cu cel al unui macac!

— Te cred pe cuvânt !...răspunde Julie, zâmbind.

Stejarul răsucit

Julie a ieșit să ia aer. Duminica asta de toamnă este plăcută. Mâine, își va relua munca. Nici măcar nu știe cum va reuși să facă față. Asistenta socială i-a vorbit despre faptul că poate lucra cu jumătate de normă, din moment ce copilul ei e bolnav. Trebuie să-l anunțe pe director. El nu-i poate refuza acest drept. Ea știe că el va găsi totuși o modalitate prin care să se opună. Pentru a păstra aparențele. Pentru că se comportă mereu cu răutate.

A luat tramvaiul ca să ajungă în centrul orașului și să schimbe cartierul, ca să se plimbe un pic printr-un parc plin de verdeață. Julie s-a așezat pe o bancă, lângă un stejar. Cercetează cu luare-aminte copacul bătrân, încolăcit în jurul unei chingi ce a devenit într-o bună zi prea strânsă și pe care toți au uitat să o înlăture. Stejarul a avut mult de furcă cu ea. A crescut în jurul ei, dezvoltând niște excrescențe bizare. El nu a crescut la fel de armonios ca vecinii săi, dar s-a înălțat la fel de mult ca ei. De la distanță nu se observă nicio diferență. Poate că, după tăiere, scândurile obținute din el nu vor fi frumoase, dar ține la fel de multă umbră ca ceilalți. Și-apoi, particularitatea asta îl face unic, a devenit chiar un loc de întâlnire; este ușor de recunoscut. Este un punct de reper. Ceilalți copaci sunt anonimi, nu prezintă interes.

Julie se gândește la Ludovic, la acea chingă care îl înfășoară de-acum și în care poate că într-o bună zi se va simți strâmtorat, la rănilor provocate de accident, pe care nimeni nu le va putea șterge. Și el la rândul lui va deveni un stejar înalt, trainic și unic în felul său.

Scândurile contează prea puțin.

Fleacuri urgente

E luni. A reînceput serviciul.

Julie profită de pauză ca să-l sune pe Paul, de pe noul ei telefon. Încearcă să înțeleagă modul de funcționare al mobilului la fel cum un copil de trei ani ar încerca să înțeleagă modul de funcționare al tabloului de comandă dintr-un airbus A350. Pragmatic și binevoitor, Paul și-a înregistrat numărul în telefonul ei, pentru a putea fi apelat prin apăsarea unei singure taste cu acces rapid. Ea apasă îndelung tasta 2, și numărul prietenului ei apare ca prin minune. Pentru a apela secția unde se află Lulu, apasă tasta 3, pentru a-l apela pe Jérôme apasă tasta 4, pentru a o apela pe Caroline apasă tasta 5 și pentru a o apela pe Manon apasă tasta 6. El i-a mai arătat și cum să revină la meniu cu ajutorul unei singure taste, atunci când nu mai știe unde se află.

Paul răspunde de fiecare dată, fie că se află în ședință, fie că nu. Se bucură de privilegiul pe care îl au angajații foarte calificați, care sunt aproape de vârsta pensionării și pe care firmele vor să îi păstreze cu orice preț. Și-a avertizat colegii, spunându-le că „dacă răspund, înseamnă că e urgent” și stabilind de la bun început că apelurile de la Julie sunt mereu urgente, chiar dacă sunt despre niște fleacuri. Cu toate acestea, unele fleacuri sunt urgente.

Ea îi povestește despre cum și-a reluat munca, despre acest director care cu siguranță și-a uitat bunătatea

moștenită de la părinți în placenta care l-a însoțit la naștere. Ai spune că acest dram de filantropie a ajuns la gunoi, fiind înlocuită de o grosolănie sistematică.

— Totuși, nu s-a opus când i-ai spus că vrei să treci la jumătate de normă, nu?

— Nu, nu are dreptul, dar mi-a spus că nu e un motiv întemeiat și că o să-mi pună un program nasol. Aveam chef să-l trântesc de perete.

— Nu ai făcut-o?

— Te-ai uitat bine la mine? M-ai îngrășat în Bretania, dar chiar și așa, nu am greutatea necesară.

— Julie, o să dăm noi cu el de pământ într-o bună zi. Dar nu acum. Acum trebuie să te gândești la altceva, dar pregătește-ți răzburarea, ca să fie zdrobitoare când i-o veni vremea! Lucrând cu jumătate de normă, o să ai mai mult timp. Și fii tare. O faci pentru cel mic.

Mai trebuie să îndure și zgomotul, curentul de la casa de marcat cu numărul 12, la care este repartizată peste zi, clienții care sunt la fel de posomorâți ca vremea de-afară, care nu salută și care de-abia o privesc, care oftează când nu găsește un cod de bare, care își pierd răbdarea atunci când clientul precedent i-a înmânat șapte bonuri de reducere pe care trebuie să le înregistreze manual. Mai trebuie să îndure și „tichetele cadou” pe care trebuie să le dea pentru fiecare bon de casă și care vor împovăra etajerele clienților, dar pe care copiii nu vor să le rateze pentru nimic în lume, ajungând chiar să se tăvălească pe jos dacă cumva casierita nu mai are. Altă pierdere de timp, alți clienți care zbiară, sunt sute de lucruri la care trebuie să se gândească pentru a-și păstra concentrarea, ca să nu facă greșeli din cauza cărora ar putea să ajungă în biroul directorului. Și

mai ales, trebuie să îndure oboseala psihică ce intervine atunci când te ocupi de niște chestiuni materiale mici și ridicole, în timp ce un copil doarme într-un somn prea adânc, la câțiva zeci de kilometri depărtare, după ce un alcoolic iresponsabil a decis să învârtă cheia în contact, fără a se gândi că, în acea seară, va da peste cap niște vieți. Lui Julie puțin îi pasă de viața ei, însă de cea a lui Lulu...

Așadar, n-au decît să-și bage bonurile de reducere și biletele câștigătoare acolo unde se gândește Julie. Mai ales directorul!

— Ți-am spus deja că ai putea să renunți la locul tău de muncă și că îți voi oferi tot ce ai nevoie, îi repetă Paul fără încetare.

— Nu, nu vreau să depind de nimeni.

— Ești încăpățânată!

— Sunt pragmatică...

— Ești orgolioasă!

— Sunt realistă...

— Ești îndărătnică!

— Sunt hotărâtă...

— Bine! Mă dau bătut. Poți conta pe mine, știi asta.

Julie știe.

Un proverb

Julie tocmai ce i-a făcut toaleta lui Ludovic. Sunt deja treisprezece zile de când el e acolo. Medicul părăsește camera într-o clipă. Evoluția postoperatorie a fost mai degrabă una bună și aproape că a depășit momentul de cumpănă. Urina i-a redevenit limpede, cicatricile s-au estompat, echilibrul sangvin s-a restabilit. Respirația lui a redevenit autonomă și nu a mai fost nevoie să fie intubat. Faza acută e pe sfârșite, lăsând loc cu amărăciune fazei cronice, a cărei denumire o îngrozește pe Julie.

Cronic: adj. – care se prelungește multă vreme, care are o evoluție lentă.

Ea se pregătește pentru asta, luând măsuri în privința programului și a stării de spirit. Ei s-au organizat deja pentru a fi prezenți la căpătâiul lui tot timpul. Julie vine dimineața, fiind înlocuită de Jérôme care rămâne lângă el ca să-i spună povești, stând în scaunul lui rulant pentru ca piciorul lui zdrobit să se reconstruiască. Apoi, după ce iese de la supermarket, se întoarce ea. Uneori, Paul vine și petrece acolo o parte din seară, pentru ca ea să-și acorde un pic de timp pentru ea, să-și revină. Ea nu poate accepta să-l lase singur pe Ludovic pe parcursul zilei. Trăiește cu impresia puternică că îl abandonează, că-l trădează, că-l dezamăgește, că nu îl merită.

După câteva atingeri discrete cu dosul degetului, ușa se deschide.

— Bună ziua! Sunteți mama lui Ludovic? Sunt Romain Forestier, kinetoterapeutul secției. Încântat.

Strângerea de mână este fermă și sigură. Privirea lui este pătrunzătoare, aproape provocatoare, ca și cum ar vrea să verifice dacă persoana din fața lui reușește să o mențină, fără să renunțe. Julie nu cedează. Nu, ea cu siguranță nu e genul care să cedeze. Din moment ce nu abandonează lupta, doar nu o să-și coboare privirea. Își menține privirea când îi strânge mâna. Acest moment durează doar câteva secunde, deși pare nesfârșit.

— Lucrez la centrul de reabilitare funcțională, în celălalt capăt al orașului. Ați auzit de el, din întâmplare?

— Da, am auzit câte ceva.

— Obişnuiesc să vin și să mă ocup de copiii pe care e posibil să-i întâlnesc acolo, după ce ies din spital. Acum câteva zile, mi-au trimis dosarul lui Ludovic...

Se întoarce către Ludovic, se apleacă deasupra lui, îi strânge mâna între mâinile lui și îl privește îndelung, în același mod în care tocmai a privit-o pe mama lui, ca și cum ar vedea printre pleoapele lui închise.

— Bună, Ludovic, poți să-mi spui Romain, avem toate șansele să petrecem o bună bucată de vreme împreună. Am venit să-ți fac masaj, să te ajut să-ți miști corpul, până ce te vei trezi. Cât despre ce mai urmează, o să mai vorbim când va sosi momentul.

Îi vorbește pe același ton ca unui adult, fără să-l compătimească în vreun fel. Îi vorbește cu același respect și cu aceeași simplitate.

Bărbatul își deschide mica fiolă cu ulei pentru masaj. Lasă să curgă câțiva mililitri în căușul mâinii și o unge pe

cealaltă, pentru a o încălzi. Un masaj nu trebuie niciodată să înceapă cu o senzație neplăcută, crisparea pe care ea o induce nu poate avea un efect liniștitor. Cu o lentoare dusă la extrem, el își apropie mâinile de piele, atingându-l aproape imperceptibil. Așezat pe marginea patului, el începe să-i maseze picioarele, ținând piciorul lui Ludovic așezat peste coapsa lui. Julie îl analizează cu discreție. Brațele lui sunt străbătute de vene lungi, proeminente.

Mâinile lui strălucitoare urcă și coboară de-a lungul gambei, într-o mișcare ușoară dar fermă. Sunt mari și par foarte moi. Părul castaniu, un pic ondulat, însoțește discret mișcarea capului. Poartă o barbă de tip cioc. E bărbierit atent, meticulos. Denotă o cochetărie masculină, care nu te lasă indiferent.

Romain lucrează în liniște. Julie păstrează și ea tăcerea, în semn de respect. Un mic zgomot discret îi captează atenția. Un mic zăngănit îi însoțește mișcările. Pare să vină de sub tricoul lui. Are un mic lăntișor în jurul gâtului, probabil că e un pandantiv care răsună astfel...

Trece un sfert de oră, timp în care niciunul dintre ei nu scoate niciun cuvânt.

Julie se bucură, zâmbește. Îngerul ei este aici, el nu pleacă nicăieri, el alunecă pe sub degetele acestui om care este pe cale să-l ia de mână și să-l însoțească pentru o bucată de drum.

— Și dumneavoastră? Cum vă simțiți? Întreabă el în cele din urmă.

— Bine. Atât cât se poate într-o asemenea situație. Țin piept. Lumea s-a prăbușit, dar îi țin piept.

— ...

— ...

Îngerul privește din culise, gata să intervină...

— Treceți printr-o încercare grea, dar orice-ar fi, o să treceți cu bine de ea, întrucât nu aveți de ales. Viața continuă, fără oprire.

Julie nu spune nimic, este foarte conștientă de ceea ce spune el. Apoi, el reia:

— Un proverb arab spune : „Nu te da bătut; riști să faci asta...

— Când miracolul e pe cale să se-ntâmple...”

Romain nu o privește, dar Julie îl vede zâmbind pentru întâia oară. Zâmbetul i se șterge discret de pe buze, asemenea unui degrade, imperceptibil.

Tăcerea se așterne din nou...

— O să vin în fiecare zi din cursul săptămânii, în afară de weekend. E important ca Ludovic să-și păstreze mobilitatea. Puteți să-l masați chiar și dumneavoastră.

— Îl masez deja câte-un pic.

Bărbatul pleacă.

Ce personaj misterios! E o primă întâlnire mai degrabă rece, dar liniștitoare în cele din urmă. Pare atât de sigur pe el în situații dificile. Cu siguranță că a fost de nenumărate ori în astfel de situații, cu micii lui pacienți. Cu toate acestea, nu este deloc în vârstă. Pare să aibă până în treizeci de ani.

Și mai e și proverbul acesta pe care Julie îl repetă întruna, de cinci ani. Poate că e prima dată când nu apucă să-și termine fraza.

Este prima dată.

Și zăngănitul ăsta ușor...

Ridurile fine din jurul ochilor

Câteva zile mai târziu...

Julie a terminat demult să-i facă toaleta lui Ludovic. Kinetoterapeutul nu a sosit încă. Simte un gol, ca un vid care pătrunde în adâncurile ființei ei, și pe lângă asta, un strop de neliniște. Îl așteaptă.

El sosește peste o jumătate de oră. Fără nicio explicație. O fi avut vreun impediment, o fi fost în vizită la un alt copilaș?

Romain Forestier vorbește foarte puțin. Se concentrează asupra muncii lui, nu zâmbește mai deloc, abia dacă o privește pe Julie. Acest bărbat are ceva liniștitor în vocea lui, în felul lui de a privi, în felul lui de a fi. Are și un aer misterios. Zăngănitul acesta ușor răsună mereu de sub tricoul lui atunci când îl masează pe Ludovic, atunci când îi mișcă membrele adormite și greoaie.

Un rid adânc i se înfiripă la baza frunții, între sprâncene, și se întinde în linie dreaptă, vertical, pe o distanță de câțiva centimetri. Asta îi dă un aer de om concentrat și serios. Câteva cute mărunte se încrețesc în jurul ochilor. În cele din urmă, de o parte și de cealaltă a gurii, două brazde adânci în arc de cerc îi veghează zâmbetul, care probabil este unul larg. Julie încearcă să-și imagineze cum este el în afara programului de lucru. Ce fel de viață duce? Este căsătorit? Are copii? Merge la cinema, iese cu prietenii? Ce fel

de caracter are? Este mereu la fel de serios ca în acest salon sau este jovial de îndată ce se descotorosește de halatul alb?

Nu putem citi pe chipul oamenilor cum sunt ei în intimitate. Uneori credem că am ghicit, iar apoi ne dăm seama că ne-am înșelat amarnic.

Nu poartă verighetă pe inelarul stâng. Oare o scoate în timpul programului de lucru, din motive de igienă și pentru ca masajul să fie cât mai confortabil?

În acel moment, Julie se ridică brusc, se instalează în fața ferestrei și observă viața ce se desfășoară afară. Cum se poate ca ea să-și pună astfel de întrebări, în timp ce Ludovic se află acolo, în comă, cu niște sechele grave produse în urma unui accident petrecut cu doar câteva zile în urmă? Julie simte că îi este rușine, îi este rușine că a îndrăznit să se gândească la altceva decât la copilașul ei, îi e rușine că s-a gândit la acest bărbat.

În imaginea reflectată de geam, ea vede privirea lui Romain care o observă și care continuă, calm, să facă aceleași mișcări. Apoi, el își întoarce capul către Ludovic.

— Știți, atunci când preiau un copil, încerc să aflu un pic mai multe despre el.

— ...

— Ați putea să-mi faceți un mic rezumat despre fiul dumneavoastră?

— Cum adică?

Julie s-a întors, rezemându-și spatele de geam; nu îndrăznește să se apropie mai mult. Păstrează distanța pentru a face dispărute gândurile de mai devreme.

— Mă refer la un rezumat despre caracterul lui, despre micile lui îndeletniciri, despre pasiunile lui, despre

comportamentul lui psihic, mintal. Orice doriți dumneavoastră. Este important să îl cunosc un pic atunci când se va trezi, pentru ca el să nu fie prea surprins.

— O să continuați să aveți grijă de el, chiar dacă va merge în altă secție?

— De obicei, în cazul lui, atunci când iese din comă, el mai rămâne aici pentru câțva timp, atât cât este nevoie ca să se obișnuiască. Apoi este transferat pentru a urma un program de reabilitare. O să petrecem ceva timp împreună... Cel puțin câteva luni, uneori durează câțiva ani, în funcție de gravitate, în funcție de cât de repede face progrese.

— ...

— Îmi pare rău să vă spun asta, dar o să stau pe capul dumneavoastră ceva timp.

Julie zâmbeste și înaintează încet către fotoliul din apropierea patului.

— Poate că dumneavoastră sunteți cel care va trebui să ne suportați.

— Sunt rezistent, nu vă faceți griji.

Zâmbesc amândoi.

— Când vom ști dacă va putea să meargă din nou?

— Toate la timpul lor. Trebuie să-i dăm timp. Mai întâi de toate, să se trezească.

— Îmi fac griji pentru ce va urma.

— V-am spus deja, orice-ar fi, trecem peste asta. Uneori, avem mici sechele, dar trecem peste asta. În plus, copiii au o forță vitală incredibilă. Se adaptează foarte ușor la noile condiții de viață. La vârsta lui, procesul de învățare este aproape la apogeu, o să vedeți.

Julie îl privește cum îl așază din nou pe Ludovic într-o poziție confortabilă. La fel ca ultima dată, ședința se încheie cu o mângâiere lină pe obrazul copilului.

— Aștept să-mi dați acest scurt rezumat. Ați putea să mi-l dați luni?

— O să-l fac aici, ar trebui să am puțin timp, spune ea cu ironie, în timp ce-i zâmbește kinetoterapeutului.

Romain se uită la Julie cu o privire pătrunzătoare, așa cum îi stă în obicei. Un zâmbet îi accentuează cele două brazde, iar cutele mici din jurul ochilor se aprind.

Atunci când el a părăsit încăperea, această privire a rămas imprimată pentru încă o clipă, la fel ca urma unui pas lăsată în nisipul umed, înainte ca valurile să o șteargă.

Rezumatul

Lunea următoare.

Julie i-a întins plicul, înainte chiar ca el să aibă timp să se apropie de patul lui Ludovic. Bărbatul îl cântărește, mirându-se de grosimea lui. De obicei, părinții îi lasă câteva cuvinte scrise pe o bucată de hârtie. Julie a scris „Ludovic” cu litere de mână, curbate, schimbând meticulos culoarea pentru fiecare literă în parte. A desenat câțiva fluturi, un soare mare, câteva floricele în iarbă...

Avem voie să visăm, nu-i așa?

Privirea plină de uimire a lui Romain se intersectează cu zâmbetul lui Julie, mândră și emoționată. Ea îi oferă prin asta o părticică din fiul ei. Astfel ea i-a redat viața, o viață pe care a așternut-o pe hârtie, dar care i-a dat ocazia să-și amintească multe lucruri.

Romain nu îndrăznește să îl îndoiaie ca să îl pună în buzunar, îl așază pe măsuta de lângă pat:

— O să-l citesc după ce mă odihnesc, mulțumesc.

— Eu vă mulțumesc, mi-a făcut bine.

Restul ședinței se desfășoară în tăcere. Julie își păstrează zâmbetul pe buze. Ridurile lui Romain sunt destul de proeminente. Și e o tăcere pe care nimic nu o tulbură. O liniște de care aveau amândoi nevoie...

Mai pe seară, Romain așteaptă ca Charlotte să adoarmă, ca mai apoi să se instaleze pe canapea. Mica lampă din sufragerie are o lumină slabă, dar e suficientă. Prea multă lumină ar face cuvintele să strălucească.

Deschide plicul, pe care Julie nu l-a lipit.

Când desface coala hârtiei de scrisori, o poză alunecă pe genunchii săi. Fotografia îi înfățișează pe Ludovic și mama lui, pe malul mării. Peisajul pare să fie din Bretania. Un zâmbet larg luminează chipul copilului. Julie îl privește.

„Ludovic s-a născut acum mai bine de trei ani, la câteva etaje mai jos de locul în care se află acum. Fereastra era întredeschisă și se auzeau cântând primele păsări care vesteau primăvara.

Nu are tată. Plecase deja când Ludovic era doar o gră-măjoară de celule abia organizate.

Mai târziu, peste câteva miliarde de celule, el și-a ațintit privirea hotărâtă asupra pielii mele, încă umede de la lichidul lui. Privirea lui era atât de adâncă, încât te puteai scufunda în ea... Astăzi, ochii lui absenți fac să curgă șiroaie din ochii mei.

Prietena mea din copilărie mă însoțea în acest moment minunat. Eram două ursitoare aplecate deasupra leagănului său, îi uram să aibă o viață fericită și liniștită. Ar trebui să luăm în calcul să ne înscriem la câteva cursuri de magie... Nu-i așa?! Sau poate că mai aveam nevoie de încă o ursitoare pentru ca numărul nostru de magie să fie reușit, doar dacă nu cumva o fi trecut pe acolo zâna cea rea, ca să facă o vrajă asupra lui Lulu al meu, aruncându-l în pădurea adormită, fără ca eu să-mi dau seama.

Ludovic a știut dintotdeauna foarte bine ce vrea. Încă de când l-am alăptat prima oară, știa ce-și dorea: să

trăiască, să crească, să descopere lumea; puteam vedea asta în ochii lui mici și rotunzi.

Atunci când am găsit un loc de muncă – trebuia să trăim și noi din ceva – l-am încredințat unei bone. Ea este cea căreia i-a zâmbit pentru întâia oară, cea cu care a învățat să apuce primele obiecte cu mâna lui, cea cu care a făcut primii pași, cea cu care a rostit primele silabe. Dar ea-mi povestea totul. O mamă singură trebuie să facă niște alegeri în viață. Am ales să-l păstrez pe Ludovic când încă mai era timp să-l scot afară din pântecul meu. Atunci când îl privesc, am în fiecare zi convingerea că am făcut alegerea potrivită.

El a fost dintotdeauna foarte sensibil. E suficient să se trântescă o ușă și se îngrozește.

Când a început să meargă la grădiniță, acum câteva săptămâni, a plâns mult. La fel și eu. Separarea a fost dureroasă. La cât de sensibil este el, grupurile de copii energici și gălăgioși îl deranjau.

Ludovic e fascinat de curcubeie, mai ales atunci când ele se întind de o parte și de cealaltă a orizontului... De altfel, acum două luni, mi-a spus așa:

— Mama, știi că la poalele curcubeului se află o comoară?

— Da, știu.

— Am putea să mergem să o căutăm cândva?

— Da, am putea, dar știi, este greu; cu cât te apropii mai mult de el, cu atât mai mult el se îndepărtează...

— Atunci, o să fugim repede!!!

Și Ludovic chiar fuge repede, mereu.

Ludovic este un ștregar. Ascunde obiecte pe care uneori le caut mult timp, până ce nu mai rezistă tentației

de a-mi mărturisi unde le-a ascuns. Din păcate pentru mine, este foarte perseverent când vine vorba de așa ceva...

Ludovic învață repede la grădiniță, are o memorie foarte bună, dar este un mare visător. Poate să petreacă minute întregi privind în gol.

Începe să-și inventeze prieteni imaginari. Îi are pe Crochețica, pe Arthur, pe Steluța și pe Fulg de nea. Câteodată, le pregătește masa, le păstrează câte o bucățică din chifla lui. Își petrec după-amiezi întregi împreună, jucându-se în sufragerie sau în camera lui.

Ceilalți copii îl îndrăgesc. Nu este violent, este discret și amabil.

Îi place să-i citească povești. Pe unele dintre ele le știe pe de rost și se ia de mine dacă schimb frazele.

Adoră să vadă cum apar în vitrine decorațiunile de Crăciun, se bucură de cele pe care le agățăm atunci în sufragerie. Încă mai spune „Clăciun” și nu pronunță niciodată „r”-ul.

Ludovic se supără cam ușor, uneori devine ursuz. Îi este frică de întuneric, îi plac flăcările lumânărilor care dansează atunci când suflă în ele, jucărioara lui preferată se numește „Iepuraș”, iubește simplitatea, calmul, pârliașele mici și cu bulboace pe care se pot face diguri, uneori râde în somn. Adesea, înainte să plece la grădiniță, el uită să-și ștergă urmele de ciocolată de pe guriță. Are obiceiul de a mânca biscuiții la sfârșitul micului dejun, îi place înghețata de vanilie, nu-i plac dovleceii, nici spanacul, nici bucățile de fructe din iaurt și cel mai rău dintre toate: broccoliul. A făcut și o *înjurătură* din asta! Să aveți grijă dacă într-o zi vă spune broccoli. Linge farfuria când facem o prăjitură, îi e frică de mulțimi, mă ia de mână când ne uităm la desene animate. Se preface că fluieră și-și lipește degetele

de gură, scoțând un sunet strident ca și cum ar fluiera într-adevăr... *Îmi zâmbeste* când iese de la grădiniță și mă vede, o adoră pe Camille, o fată de la el din clasă, pentru că e plină de pistrui și pentru că joacă fotbal. Câteodată vine plângând în patul meu pentru că a avut un coșmar. Merge în fundul grădinii să se antreneze ca să facă pipi cât mai departe posibil. Adună bucăți de lemn foarte uscat, bucățile acelea care plutesc cel mai bine pe canalul mic din spațele casei noastre. Răstoarnă conținutul unui pachet nou de cereale într-un bol pentru salată, ca să găsească surpriza ce se află mereu la fund. Adună pietricelele frumoase și le pune în buzunar, unde le uită mereu, spre marea deznădejde a mașinii de spălat. Iubește liniștea. Își ordonează bilele pe culori, în cutiuțe. Își răsuțește câte o șuviță de păr cu degetul cel mare, dar îi place mai degrabă să se joace în părul meu.

Ludovic este sensibil, generos, alintat, puternic, curajos, vesel. Iubesc râsul lui, iubesc privirea lui, iubesc pofta lui de viață, gingășia lui.

Îl iubesc...

Julie.”

Romain strânge cele trei foi. Privește îndelung fotografia.

Îndelung...

Așteptarea

O lună. Ludovic este acolo de o lună. Încă doarme, doarme tot timpul. Câteodată, seara, Julie pleacă mai devreme. Nu pentru că s-ar îndepărta de fiul ei, ci pentru că are nevoie să-și recapete forțele. Așteptarea este lungă, este grea. Se mai întâmplă ca ea să-și piardă speranța, să vrea să abandoneze lupta, să cedeze, să renunțe la ultimul dram de speranță în privința lui, să se dea bătută. Dar aceste momente sunt rare și de scurtă durată. Apar atunci când Julie ia distanță pentru a evalua situația, pentru a avea o privire de ansamblu și când devine dintr-odată conștientă de gravitatea situației. Ea se întoarce repede în bula ei de incertitudine, nu foarte bine conturată, un pic mașinală. Atunci când ai de înfruntat un astfel de adevăr, simți că înnebunești. Este mai bine să treci sub tăcere lucrurile prea dure, să nu te gândești la ele, să pui în prim plan viața de zi cu zi, să iei lucrurile ca atare, fără să te gândești la consecințe, să te hrănești cu amintiri ca să nu te gândești la prezent și, mai ales, la ceea ce s-ar putea întâmpla de-acum înainte. Julie ia lucrurile așa cum sunt, trăiește fiecare clipă, pofta de viață îi revine treptat. Disperarea și supărarea nu ne-au ajutat niciodată să depășim dificultățile. Așadar, Julie se întâlnește cu prietena ei sau ia adeseori cina cu Paul. Are grijă să socializeze și astfel se bucură de câteva raze de soare care se întrevăd printre norii ce o înconjoară.

Firicelul de zahăr

Julie a adormit cu capul sprijinit de pat, lângă mâna lui Ludovic, pe care o ține între mâinile sale.

Atunci când Romain Forestier intră în cameră, la fel de discret ca de fiecare dată, Julie e cufundată prea adânc în visele ei pentru a-l auzi.

Ca să o lase să-și revină ușor, el îi mângâie obrazul cu dosul palmei, la fel cum îi mângâie obrazul lui Ludovic, gest care îi este atât de drag lui Julie. Își mișcă pleoapele foarte ușor, dar adoarme la loc imediat.

Atunci el se așază pe scaun, de cealaltă parte a patului, și se uită la ei. Îi revine în minte acea fotografie făcută pe plajă, acea fotografie atât de vie, în comparație cu clipa de față în care amândoi sunt absenți. Dacă chipul lui Ludovic rămâne la fel de inexpresiv de mai bine de o lună, în schimb, cel al lui Julie este grăitor. E senin, aproape vesel. Buzele ei par a se curba ușor, sub forma unui zâmbet. Romain încearcă să-și imagineze ce trăiri are ea, acolo unde se află în acest moment.

Se mai scurg câteva minute, timp în care el se bucură pentru că poate admira această imagine și în același timp se întristează că trebuie să o trezească pentru a se ocupa de Ludovic.

Mângâie încă o dată obrazul lui Julie, cu mâinile sale moi și calde. Oare Julie l-o fi simțit de acolo de unde revine

ea? Ea deschide ochii și aproape că tresare când îl vede pe kinetoterapeut uitându-se la ea cu un zâmbet discret și jenat, asemenea unui copil prins în fapt.

— Iertați-mă, mi-ar fi plăcut să vă mai las să dormiți, însă mă cheamă datoria și trebuie să vizitez un alt copil înainte de amiază.

Julie își cere scuze, confuză, dezolată.

— Ați procedat bine, aceste mici momente de destindere vă fac bine. Cu siguranță aveți nevoie de ele.

Încă amorțită, Julie se ridică, își trece mâna prin părul ei scurt, un pic încâlcit. Pe obrazul stâng i se conturează urma lăsată de cuta cearceafului. E un detaliu care îl emoționează.

Însă Romain simte că Julie nu e în apele ei. Ea se frământă neobișnuit de mult în fotoliu, privește peste tot în jurul ei, ochii încep să-i strălucească.

— Nu vă simțiți bine?

— Ba da, ba da!... mă rog, nu, nu prea, mi se întâmplă să mă simt așa atunci când mă trezesc tresărind. În plus, sunt un pic sensibilă în acest moment.

Ea își șterge în grabă o mică lacrimă. Romain observă gestul ei.

— Pot să vă ofer o cafea mai târziu, după ce termin cealaltă consultație, ca să mă iertați?

— Ah, nu ați greșit cu nimic, asta vă e meseria...

— Atunci, doar de plăcere?

Julie ezită câteva clipe, confuză încă după trezirea bruscă. Cu toate astea, ea acceptă.

— O să trec să vă iau, spune Romain.

— O să profit de faptul că sunteți aici ca să merg să-mi dau cu un pic de apă rece pe față.

Când se întoarce, Julie îl zărește pe Romain care îl ține de mână pe Ludovic și-i vorbește în șoaptă, aproape de ureche. Este prima dată când se află singur cu el, fără s-o aibă în preajmă pe mama care să asculte ce-i spune. Julie este emoționată văzând atenția pe care el i-o oferă, văzând ce relație strânsă are cu Ludovic și, probabil, cu toți copiii de care se ocupă. Nu pare să fie ceva dificil pentru el. Tușește încet ca să-și anunțe prezența, ca să nu-l ia prin surprindere în acest moment de intimitate. Romain îi mângâie obrazul lui Ludovic, îi zâmbește lui Julie și iese din cameră.

— Așadar, pe mai târziu, ne vedem cam într-o oră, cred.

Ea a avut timp să zărească lăntșorul din jurul gâtului său, trecut de această dată peste tricoul lui. Zornăitul este mai puțin înăbușit ca de obicei. Două cercuri se ciocnesc la fiecare mișcare a lui. Două inelușe...

Au găsit o măsuță liberă la cantină. Romain se apropie cu tava și cu cele două cafele. A întrebat-o dacă vrea zahăr, făcându-i semn cu mâna, de departe; ea a dat din cap aprobator. El se așază, îi întinde paharul, zahărul și bețișorul din plastic pentru amestecat.

— Vă simțiți mai bine?

— Da, da, apa rece mi-a făcut bine. Cred că n-am dormit suficient. Aseară am fost la cinema.

— E bine!!! Unii părinți nu înțeleg că trebuie să aibă grijă de ei, să ducă din nou o viață aproape normală. Și o să vedeți, va veni un moment în care o să râdeți din toată inima și în care o să vă simțiți vinovată pentru asta. Când trecem printr-un mare necaz în viață, avem impresia că privirile celorlalți nu ne dau dreptul să fim fericiți, pe când,

în adâncul nostru, simțim că tocmai asta este ceea ce ne permite să rămânem în viață. Un proverb japonez spune: „Bucuria vine la cei care știu să râdă.”

— Văd că japonezii le fac concurență arabilor.

Romain zâmbește.

— S-ar spune că ați trecut prin așa ceva. Ceea ce spuneți este atât de adevărat!

Romain își coboară privirea, păstrând tăcerea.

— Îmi pare rău, nu e treaba mea, se scuză Julie.

— Prefer să nu vorbesc despre asta. Este atât de ridicol în comparație cu ce trăiți dumneavoastră.

— Într-adevăr, este ridicol ca un bărbat să se destăinuie. De asta ei preferă să nu se destăinuie. Femeile au înțeles pur și simplu că ridicolul nu te omoară. Și că, uneori, face chiar bine. Nu să fii ridicol, ci să spui ce ai pe suflet. Și bărbații au suflet, nu-i așa?

— Da. Și, câteodată, el se rupe în bucăți. Soția mea a plecat.

— A plecat? Întreabă Julie, neliniștită. A murit?

— Nu, nu, m-a părăsit doar pe mine. Dar este ca și cum ar fi murit.

— ...

— A plecat cu un avocat. Cine nu-și dorește să fie cu un avocat, e prezentabil, câștigă bine. A renunțat cu totul la viața ei de dinainte, fără nicio remușcare. Eu, unul, reușesc să-mi vindec rănilor, dar nu știu cum să procedez cu Charlotte.

— Charlotte?

— E fiica mea. Mă rog, fiica noastră. Vedeți, am ajuns să consider că ea nu mai are mamă.

— Nu aveți custodie comună?

— Ea nu a vrut. Dragul ei avocat considera că asta e un fel de povară.

— Cu toate astea, o mai vizitează, nu?

— Rar. Au plecat la Paris.

— Ați iubit-o cu adevărat?

— Cu adevărat.

Julie nu știe ce să mai spună. Este posibil așa ceva? O mamă care renunță la fiica ei, ca să plece cu un alt bărbat? Ea nu concepe așa ceva. E inadmisibil.

Romain și-a dus mâna la gât cu un gest mașinal, ca să prindă între degetele lui cele două inelușe. Cu cealaltă mână, amestecă în cafea, cu o mișcare lentă, circulară.

Julie apucă păhărelul din carton ca să se încălzească puțin.

— Orice rană se cicatrizează, mai devreme sau mai târziu, mai bine sau mai rău, însă pielea se vindecă. Poate că mai rămânem cu câteva urme, însă viața merge mai departe.

Se instalează o tăcere lungă, în care fiecare dintre ei soarbe din cafea, fără a scoate un cuvânt. Un lucru e sigur, relația lor atrage mulți îngeri...

Julie continuă să amestece în cafeaua ei cu bețișorul din plastic, cu gesturi lente, fără să se gândească la nimic.

— Cred că zahărul s-a topit, de când amestecați.

— Da, spune Julie, izbucnind în râs.

Ei se privesc rînd pe rînd, cu o complicitate pe care probabil o bănuiseră încă de la prima întâlnire, dar care a prins contur tocmai la această măsură pătrată, în tumultul unei cantine oarecare.

— Și tatăl lui Ludovic?

— Nu știți?

— Ba da, tocmai, scrie în dosarul lui. Nu a vrut niciodată să-și asume paternitatea?

— Niciodată.

— Și dumneavoastră nu ați vrut niciodată să-i găsiți un tată adoptiv?

— În fiecare dimineață lăsată de la Dumnezeu, sper că voi găsi un tată pentru Ludovic. Și, totodată, un bărbat pentru mama lui.

— Și?

— Și în fiecare seară, am tendința să devin tot mai mult o adeptă a ateismului.

— Totuși, sunteți foarte plăcută.

Femeia abia schițează un zâmbet. Complimentul o emoționează. Și obrajii ei se înroșesc. Ca și cum ar avea două petale...

Cu toate astea, ea se simte foarte recunoscătoare pentru acel faimos bețișor din plastic care îi servește drept scuză ca să nu-și intersecteze privirea cu cea a lui Romain. Ea este sigură că încă a mai rămas un mic firicel de zahăr pe fundul paharului și reîncepe să-și rotească bățul cu frenezie.

— Mulțumesc...

— Sunt sincer...

— Mi-e greu să găsesc bărbatul ideal, atât pentru Ludovic, cât și pentru mine!

— Nu v-a avertizat nimeni? Basmelor cu zâne nu există decât în cărți!

Și dacă ea are chef să creadă în ele, în basmele cu zâne? Și ce? Deranjează pe cineva?

Ea se pornește să răspundă în clipa în care el adaugă:

— Dacă aveți așteptări prea mari, niciun bărbat nu va fi îndeajuns de bun pentru a se ridica la nivelul lor. Toți vor fi sub nivelul așteptărilor.

— Cât aveți în înălțime?

Romain zâmbește fără să răspundă.

— Știu, bărbatul ideal nu există, reia Julie, dar am nevoie de puțin timp ca să aleg, m-am înșelat deja o dată, mi-ar plăcea să-l feresc pe Ludovic de o altă greșeală.

— Niciodată nu dăm greș atunci când iubim.

Pagerul său sună tocmai în acel moment. Este așteptat în secție. Merge și așa.

Liftul

Așteptând închiderea ușilor metalice culisante, Paul nici nu se gândea că mâna care se ivește de nicăieri ca să oprească una dintre cele două uși ar putea fi cea a lui Manon.

Când a sărit de-a dreptul în lift, pentru că așa e ea – mereu într-o cursă contra cronometru și își trăiește viața cu 200 de km la oră – Manon nici nu se gândea că o să-l găsească acolo pe Paul, cu degetul îndreptat către butoanele cu numărul etajelor, pe cale să apese pe același buton, suprins că cineva i-a tăiat elanul.

— Era cât pe ce să asist la o scenă oribilă, cu degete zdrobite! spune el.

— Iar eu, era cât pe ce să vă ratez!

— Deja începusem să vă duc dorul.

Manon roșește. Mai ales în acest spațiu închis.

— Mergem în același loc? întrebă ea, ca să schimbe subiectul.

— Ei bine, presupun că da. Sunteți emoționată, sau ce se întâmplă?

— Se întâmplă că nu-mi plac lifturile, dar opt etaje pe jos...!

— De ce nu vă plac?

— Sunt claustrofobă.

În acel moment, liftul se oprește dintr-odată între etaje, făcând ca locul să fie cuprins subit de întuneric.

— Dumneavoastră l-ați oprit? întrebă Manon, neliniștită.

— Nu, zău, nu v-aș supune la așa ceva, după ce tocmai mi-ați spus că sunteți claustrofobă.

— Și-acum, ce facem?

— Ah, aș putea să vă propun să facem foarte multe lucruri într-o asemenea situație.

— Nu sunteți deloc amuzant, urăsc asta.

— Urâți lucrurile pe care vreau să vi le propun, deși nu știți despre ce e vorba?

— Urăsc lifturile, mai ales atunci când sunt în pană.

În acest lift, singura sursă de lumină e o lampă minusculă care lasă să se întrezărească doar imaginea neclară a unui profil în alb și negru, pentru fiecare dintre ei. Manon este agitată, apasă pe toate butoanele în același timp.

— Și dacă liftul cedează?

— O să fim striviți împreună. Astea fiind spuse, nu suntem foarte sus, ar trebui să scăpăm doar cu câteva contuzii. Pot să vă iau în brațe, corpul meu va amortiza șocul.

— Încetați, nu e deloc amuzant. Mie mi-e frică.

— Frică, de ce? De mine?

— Nu, sigur că nu mi-e frică de dumneavoastră. Mi-e frică că nu o să ieșim de aici.

— De ce nu am ieși?

— Am putea muri de foame sau de sete, sau ar putea să uite de noi.

— Setea ne lasă un răgaz de cinci zile. Fie vorba între noi, în orice caz, este mai bine să nu bei într-o astfel de situație, pentru că apoi nu prea ai mai avea ce să faci dacă ai

nevoie la toaletă. Cât despre foame, trebuie mai degrabă să treacă cinci sau șase săptămâni înainte ca ea să aibă efect mortal. Asta ne lasă o marjă. Mai ales mie, dacă ne comparăm rezervele fiecăruia.

— Mai bine m-aș fi dus pe scări. N-aș mai fi în situația asta.

— Dar m-ați fi ratat.

— Bine, serios, ce facem?

— O să-l sunăm pe tehnician, propune Paul, apăsând pe butonul de urgență.

Soneria se aude sunând, dar nu răspunde niciun interlocutor. Ea răsună în lift, așa cum răsună în noapte un țipăt de spaimă.

— Și acum, ce facem? se neliniștește Manon.

— Propun să vă iau în brațe de-adevăratelea cât așteptăm să vină cineva în ajutor, mă gândesc că asta ar putea să vă facă să vă simțiți mai bine.

Manon se apropie instantaneu de bărbat și se lipește de el.

— Nu ați stat mult pe gânduri.

— Julie mi-a vorbit despre dumneavoastră. De faptul că știți cum să liniștiți pe cineva. Acum, chiar am nevoie de asta.

— Suntem într-un spital, Manon, nu-și pot permite să uite de noi, nu vă faceți griji...

— Julie avea dreptate. Brațele dumneavoastră inspiră încredere.

— Începeți să vă doriți ca liftul să fie în pană pentru mai mult timp?

— Nici chiar așa.

În acel moment, liftul se zguduie și, în același timp, re-duce lumina în spațiul restrâns, făcându-i dintr-odată să-și

dea seama de apropierea lor. Manon face un pas înapoi și îi zâmbește stânjenită, înainte de a-și rearanja părul cu discreție.

Ca și cum ar fi fost ciufulit...

O zi fără

Julie nu a auzit ceasul deșteptător. Ajunge la spital foarte târziu, după ce a înjurat stând în trafic timp de aproape trei sferturi de oră.

Nu-i place să ajungă în întârziere, chiar dacă știe că-l va găsi pe Ludovic în aceeași poziție, ca și până acum, cu trupul inert și cu ochii închiși, dar nu și-ar putea ierta dacă el ar fi singur în cazul în care s-ar trezi. Atunci ea se gândește din nou la ce spunea acea infirmieră și parchează, senină, știind în adâncul sufletului că Ludovic o va aștepta fără îndoială ca să iasă din comă.

Merge cu pași repezi către intrarea principală, când o mașină sosește în fața spitalului. E o mașină veche, așa cum sunt cele de la raliurile ce se desfășoară uneori pe drumurile podgoriilor. Abia în ultimul moment, Julie îl recunoaște pe Romain care îi face un semn cu mâna, zâmbindu-i aproape imperceptibil, ascuns în spatele umbrei copacilor, care se reflectă în parbriz. Of, dacă ar fi ajuns un pic mai devreme, l-ar mai fi prins. Știe că el vine mai devreme în zilele de marți, ca să poată ajunge repede la centrul de readaptare unde are loc ședința săptămânală de la ora zece.

Julie răspunde la semnul lui. Romain o zărește în retrovizor. Ea rămâne neclintită timp de câteva clipe, cu părere de rău că astăzi nu a putut schimba câteva cuvinte cu el.

Ritualul pe care el l-a stabilit cu Ludovic a devenit un ritual și pentru ea. Faptul că nu-l mai găsește acolo, din cauza acestei întârzieri, o face să-și dea seama că se simte bine în prezența lui, că îi oferă resursele necesare pentru a continua, pentru a face față, pentru a merge mai departe.

Dar, într-un scurt moment de disperare, Julie își spune că vor fi multe astfel de dimineți, așa că ce mai contează una în plus sau în minus...

Odată ajunsă în cameră, îl găsește pe Ludovic. Este în aceeași poziție. Pe chipul lui nu poți citi nicio emoție, ca de obicei. În jurul lui, sunt aceleași aparate. E același pat, e aceeași cameră, e aceeași stare de comă...

Un lucru e sigur, a avut parte de dimineți mai vesele decât cea de-acum...

Dar, după ce îl sărută pe Ludovic, Julie zărește bilețelul de pe marginea patului.

„Pentru mama lui Ludovic”

Îl desface.

„Se pare că ați avut un impediment...”

Voiam să vă propun să vizităm centrul ca să vă faceți o idee asupra locului și a modului în care funcționează. În acest moment, nu sunt foarte mulți copii acolo, așa că poate ar fi o ocazie bună?

O să am o mică fereastră în această după-amiază, în jurul orei paisprezece; aș putea să vă duc acolo... trec din nou pe la spital pentru un alt copil... vă las numărul meu de telefon. Spuneți-mi dacă vreți să veniți și dacă puteți...

Pe curând.

Romain Forestier.”

Sigur că Julie dorește să viziteze centrul în care Ludovic își va petrece o parte din copilăria sa. Când suntem puși într-o situație nouă, ne este mereu un pic teamă, așa că e bine să luăm măsuri, atunci când avem ocazia.

Julie își ia telefonul și adaugă numărul lui Romain în lista ei de contacte. A făcut progrese mari și acum se descurcă mult mai bine când folosește telefonul mobil. Ezită dacă să noteze „kinetoterapeut” sau „Dl. Forestier”. Îl va trece ca „Romain”.

Îi trimite un mesaj ca să-i confirme că vrea să meargă să viziteze centrul și că este liberă în această după-amiază.

Julie ține mâna lui Ludovic într-a ei, își trece arătătorul peste fiecare dintre degetele lui, îi desenează un melc în palmă, apoi îi ia mâna și o apasă pe obrazul său.

Își privește fiul și plânge în tăcere.

Varsă câteva lacrimi pentru a se elibera de tristețea care e prea apăsătoare. E prea multă amărăciune în sufletul ei. Astăzi este una dintre acele zile fără lumină. Ea nu poate să vadă soarele în fiecare dimineață. Uneori, cerul este întunecat și dă o altă nuanță vieții, una un pic mai ștearsă, un pic mai cenușie, care aduce mai puțină bucurie.

Julie acceptă aceste momente de slăbiciune; sunt inevitabile. Privește afară. Cerul este gri și în realitate. O avarșă de ploaie începe să acapareze orașul. Picăturile lăsate în voia vântului lovesc geamul în rafale. Apa șiroiește, mai întâi o picătură mare se scurge de-a lungul geamului, iar apoi, pe măsură ce întâlnește altele în calea ei, ele ajung să umfle un pic mai mult șiroiul mic și coboară rapid. Iar acest vals acvatic reîncepe neobosit. Afară, peisajul este nedeslușit, un pic neclar, îi poți distinge formele, dar nu și detaliile,

asemenea viitorului care se conturează în fața ei, incert. E schița unui tablou pe care ea speră că-l va putea termina odată cu trecerea timpului, adăugând multe culori.

Îi vibrează telefonul.

„Salut, Baloo. Abia aștept să ai iarăși chef să dansezi, copacul se plictisește. Poți conta pe mine, mă gândesc mereu la tine... Paul.”

Iată o mică rază de lumină care își face loc printre nori...

Julie îi răspunde că o să-i revină cheful. Că atunci când Baloo va ieși din hibernare, copacul va fi tot acolo. Stejarii bătrâni trăiesc mult timp.

Paul o face să râdă, o ascultă, își deschide sufletul față de ea, o pune pe gânduri, are aceleași pasiuni ca și ea. Paul este alături de ea atunci când are nevoie de el. Ar putea fi cel mai bun prieten al ei, dacă povestea lor n-ar fi atât de recentă. E nevoie de timp ca să faci astfel de lucruri? Ea își deschide sufletul față de el fără să-și pună întrebări, ca și cum ar fi evident că asta ar trebui să facă. El o protejează. El este cel care se urcă primul și-i întinde coarda ca să se cațere pe munte; iar în acest moment, panta este abruptă. Dar el este un pic mai sus decât ea, o încurajează, îi spune care sunt cele mai bune prize, trage din când în când de coardă atunci când Julie este pe punctul de a renunța, dar nu foarte mult, pentru ca, odată ajunsă în vârf, să-i lase satisfacția de a fi autoarea propriei reușite.

Paul este ceea ce noi numim „cel mai bun prieten”.

Este un pic trecut de ora paisprezece. Cineva bate la ușă. Romain Forestier își bagă capul pe ușă. Zâmbește văzând-o pe Julie, apoi se apropie de Ludovic.

— Cum vă simțiți astăzi?

Julie îi răspunde cu sinceritate, amintindu-i despre starea de tristețe de azi-dimineață. Cu el, reușește atât de ușor să fie sinceră. Romain este una dintre acele puține persoane care, după ce te salută, te întreabă cum te simți pentru că așteaptă într-adevăr să primească un răspuns. Felul lui de a privi și felul în care așteaptă te fac să-ți dai seama că el îi ascultă cu adevărat pe ceilalți.

— Așadar, sunteți gata?

— Ăăă, nu știu. Vedem noi.

— O să vedeți, atmosfera de acolo este foarte primitoare, dacă de asta vă era frică...

— Nu știu de ce. Mă rog, ba da, tocmai, știu exact de ce mi-e teamă.

— Atunci puteți fi liniștită, acolo viitorul este luminos pentru că mereu e câte ceva de făcut, nu e un război pierdut din fașă. Nu ne dăm bătuți.

— Și s-au întâmplat multe minuni acolo?

— Dacă faptul că sunt copii cu handicap care totuși reușesc să zâmbescă este o minune, atunci se întâmplă tot timpul atât de multe minuni, încât l-ar face gelos chiar și pe primarul din Lourdes.

— Atunci, abia aștept să merg acolo!

— Gata, mergem! Veniți cu mine?

— Cum vreți, dar asta înseamnă că trebuie să vă întoarceți.

— Nu-i nimic. Oricum mai trebuie să mă mai uit prin câteva dosare.

Julie îl sărută pe Ludovic și-i spune că va reveni după ce se termină vizita.

— Mergem pe scări sau cu liftul? întreabă Romain.

— Hai să mergem pe scări...

— E bine, sunteți sportivă...

— E mai sigur...

Julie nu îndrăznește să recunoască că va fi mai puțin stânjenită să coboare pe scări decât cu liftul, acest spațiu închis și fără scăpare, în care orice tăcere are înțelesuri ascunse.

Când Romain deschide portiera mașinii vechi parcate printre celelalte, Julie ezită, intimidată.

— Haideți, e rezistentă!

— Înainte de toate, este foarte frumoasă!

— O să vă potriviți de minune...

— Mă faceți să roșesc.

— Și dumneavoastră o intimidați. Priviți, e roșie toată.

După ce urcă în mașina lui Romain, Julie dă la o parte CD-urile așezate pe scaunul din dreapta. Nu-i vine să creadă și o încearcă un fel de bună dispoziție care, probabil, este ușor de observat.

— Vi se pare că e ceva amuzant? se neliniștește Romain.

— Da, e destul de amuzant.

— Spuneți-mi repede. Ard de nerăbdare să știu ce e așa de amuzant la o mașină atât de veche.

— Nu-i din cauza mașinii, e din cauza CD-urilor cu Tracy Chapman.

— O știți?

— La cât de des o ascult, cred că versurile melodiilor ei au început să se imprime pe pereții sufrageriei mele.

— O ascultați chiar atât de des?

— Da, chiar atât de des.

S-au scurs două ore. Două ore în care s-au plimbat pe holurile și prin diferitele săli ale centrului, două ore în care au vorbit câteva minute cu câte un părinte sau cu copiii care luau parte la activități. Două ore în care au descoperit

mai ales o oarecare poftă de viață care se simțea pretutindeni, ca și cum ar fi făcut să dispară necazurile.

Asta i-a redat lui Julie o oarecare brumă de încredere în viitor, chiar dacă ea rămâne la fel de instabilă ca un strat de zăpadă la început de iarnă.

Romain o conduce pe Julie la spital.

— Vă las aici, dosarele mele mai pot aștepta. Trebuie să mă duc să o iau pe Charlotte de la bonă, la ora patru.

— Vă mulțumesc oricum pentru această vizită.

— Acum vedeți lucrurile într-o lumină mai senină?

— Nu s-ar zice că ei sunt triști, însă nu știu dacă într-o bună zi voi reuși să consider din nou că viața e frumoasă.

— Viața în sine nu este frumoasă, ci felul în care noi o vedem o face să fie mai frumoasă sau mai puțin frumoasă. Nu încercați să fiți pe deplin fericită, ci bucurați-vă de lucrurile mici pe care viața vi le oferă și care, adunate la un loc, vă ajută să vă fie bine pe termen lung.

— Ce înțelegeți prin lucrurile mici?

— Cele mai neînsemnate lucruri de zi cu zi de care nici măcar nu ne dăm seama, dar care fac ca, în funcție de modul în care le trăim, să ne bucurăm de moment și să avem chef să zâmbim. Fiecare dintre noi are propriile lucruri neînsemnate. Tot ce avem de făcut este să fim conștienți de ele. Gândiți-vă la ele, sunt sigur că o să găsiți o grămadă de astfel de lucruri.

— O să mă gândesc la asta.

Aproape o oră mai târziu, în timp ce Julie stă așezată în fotoliu lângă Ludovic, telefonul îi vibrează în geantă.

„Să te așezi și să te uiți la un păianjen cum își țese pânza printre perlele de rouă.”

Julie zâmbeste preț de câteva clipe. Cu privirea în gol, ea își imaginează că e întinsă într-o grădină și, chiar dacă

nu-i plac păianjenii, este adevărat că o pânză ce tocmai se țese este un spectacol nemaipomenit. Apoi tastează:

„Să asculți scrâșnetul pașilor prin zăpadă, în mijlocul unei naturi amorțite, sub greutatea unui mantou alb și gros...”

„Știam că în sufletul dumneavoastră se ascundeau câteva mici bucurii... Lăsați-le să iasă din nou la suprafață... Și dacă vreți să le împărtășiți...”

Pe urmele propriului destin

Viața de zi cu zi, marcată de rutină, își reintră în drepturi, în mod inevitabil. Din fericire, poate. Uneori, ea aduce liniște.

Jérôme s-a întors acasă, fără să treacă pe la centrul de reabilitare funcțională. Este prea devreme. Încă nu poate să pună piciorul în pământ; durează mult timp să reconstitui puzzle-ul. Însă își poate folosi din nou mâinile și un picior – celălalt nefiind încă disponibil – ca să se întoarcă cât mai repede acasă, întrucât se învârtea prin camera de spital ca un leu în cușcă. Caroline a avut bătăi de cap cu montatul elevatorului, dar se pare că Jérôme nu-i dă deloc bătăi de cap, ba chiar tinerei i-a fost greu să-și ascundă bucuria de a-l revedea. Julie, care a asistat la scenă, nu știa dacă această încântare era legată de bucuria de a-l revedea sau de faptul că nu mai era singură la consultații. Așa cum a prevăzut Jérôme, el este cel care ia deciziile după ce ea efectuează examenul clinic. Când acesta nu este necesar, ea se dă la o parte, îl lasă pe medic să preia frâiele, se uită, învață, opune rezistență ca să nu cadă în groapă și renunță din ce în ce mai repede la ideile legate de RMN sau de analizele de sânge.

Și Julie era fericită că el s-a întors acasă. Nu a știut niciodată prea bine care era motivul, însă prezența unui bărbat în casa în care doarme o liniștește. Îi oferă un sentiment de

protecție sau garanția că este înțeleasă, cu comportamentul ei ușor masculin, pe care încearcă să și-l ascundă, dar care revine fără încetare, ca un lucru cu care te-ai născut și de care nu poți scăpa.

Chiar dacă el are încă un ghips enorm la picior, Julie se îndoiește că gemetele pe care le aude uneori atunci când Caroline se află în camera lui sunt legate doar de scărpinarea în profunzime a zonelor cutanate ascunse sub carapacea albă și abrazivă. Acest lucru o bucură. Jérôme avea nevoie să treacă de perioada asta, să iasă la suprafață din groapa în care s-a aruncat orbește, fără să vrea să recunoască. Și tocmai Caroline este cea care sare după el fără să stea pe gânduri, ea e cea care îl ajută să treacă peste asta. Asta e culmea culmilor.

Dar, la urma urmei, se potrivesc. Sunt complet diferiți, dar se completează unul pe celălalt. Atunci când Caroline se panichează, Jérôme o liniștește. Atunci când el se enervează, ea îl calmează. Atunci când sunt lucruri pe care ea nu le știe, el o învață. Atunci când lui îi este foame, ea face de mâncare. Atunci când ea face exces de zel pe plan medical, el se mulțumește să asculte. Atunci când ea îl scarpină, el suspină. Atunci când el este tandru, ea se poate relaxa.

Paul este alături de ea.

Mai mult ca niciodată.

El oscilează ca un metronom între serviciul lui și spital, bucuros că nu mai trebuie să-și bată capul cu soția lui, lăsându-se uneori purtat de val ca un adolescent întârziat ce tocmai și-a părăsit cuibul familial și care a uitat că o casă trebuie pusă în ordine, că rufele trebuie spălate, că aspiratorul trebuie să aspire și că o cârpă trebuie să ștergă vasele. Ce contează?! Și-a reorganizat viața și și-a reevaluat

prioritățile, încercat de sentimentul amar că s-a înșelat timp de treizeci de ani. Are totuși speranța că-și va ridica ștacheta și că, de-acum înainte, va urma farul cel bun și nu sirenele care îl induc în eroare.

El caută cu ardoare un apartament în care să-și investească banii și pe care va putea să-l închirieze mai apoi lui Julie în schimbul unei sume și mai neînsemnate decât cea pe care o plătește pentru o locuință socială. Raportul calitate-preț va fi atât de disproporționat încât ea nu va avea de ales și va accepta.

Paul își dorește cu mare nerăbdare să vină ziua în care Julie va accepta gesturile lui de generozitate, fără a avea sentimentul că o cumpără. El are sentimentul că asta încă nu s-a întâmplat. Nu încă. Însă știe că va sosi și acea zi. În cele din urmă, ea a început să-l tutuiască.

Este firesc ca Manon să fie una dintre persoanele care au grijă de Ludovic; ea este nașa lui. La spital, tânăra s-a întâlnit de mai multe ori cu Paul. Erau întâlniri prietenoase și discrete care, ușor-ușor, s-au transformat fără să-și dea seama într-o preocupare comună de a o susține pe Julie, bucurându-se să se întâlnească în astfel de ocazii.

Cât despre Julie, ea s-a obișnuit cu această viață nesigură, marcată de vizitele la spital. Restul e pe locul doi. Munca a devenit metronomică, deplasările se fac pe pilot automat, iar timpul liber a devenit atât de rar, încât este ceva ieșit din comun.

Asta este. Nu ajută la nimic să te opui, destinul își croiește propriul drum. Îl urmezi sau nu. Însă dacă nu mergi pe urmele lui, ajungi să te pierzi.

Așadar, ea merge pe urmele acestui destin nesigur, fără a opune rezistență. În orice caz, nici nu ar putea face față. Coapsele rotunde pe care le căpătase în Bretania au dispărut odată cu pofta ei de mâncare.

E încă în picioare, e și asta ceva.

Lăsați-mă

După ce i-a făcut toaleta lui Ludovic, Julie a ațipit pentru scurt timp, așteptându-l pe Romain. În acea clipă, ea simte că ceva îi gădilă mâna. Trezindu-se încetisor, se uită să vadă ce ar fi putut să o atingă, însă nu vede decât mâna fiului ei așezată în mâna ei. Apoi, un deget al lui Ludovic începe să se miște cu greu. Atunci ea privește chipul lui și își dă seama că a deschis ochii.

Cuprinsă de o panică ce o face să fie agitată, Julie se apropie de sonerie ca să cheme pe cineva, însă se răzgândește. Este Lulu al ei, este momentul ei, este momentul lor și doar al lor. Dacă aparatele o iau razna, va suna.

Pe cuvânt!

El o privește, schițează un zâmbet vag. Julie nu mai este ea însăși. Ea singură este ca un întreg foc de artificii care se mistuie, izbucnește, strălucește. Vai, cât e de bine. Cât de plăcut este acest moment.

Lui Ludovic îi scapă o lacrimă micuță din colțul ochiului. A trecut atât de mult timp de când el n-a mai deschis ochii. Cât despre Julie, lacrimile curg șiroaie pe obrazii ei. Ea îl liniștește, îi spune că nu-i nimic, că se vor ocupa de el, că totul va fi bine.

Acaparată întru totul de această bucurie de nedescris, ea nu a remarcat că Romain a sosit. Bărbatul privește scena de departe. Nu trebuie să-i deranjeze sub nicio formă.

La ce bun? Singura urgență e să-i lase să se bucure de momentul prezent.

Iar apoi, înainte să închidă ochii, Lulu spune discret „Lăsați-mă”, atât de încet încât abia se aude.

Tocmai în acel moment unul dintre aparate începe să scoată un sunet strident. Julie nu înțelege ce se întâmplă.

Romain iese din cameră în mare viteză și revine urmat de câteva asistente care încep să desfacă niște tăvi sterile. Julie abia simte mâinile lui Romain care o iau pe după umeri și o duc spre hol. Se intersectează cu medicul secției, apoi cu un alt medic, care aproape că dă peste ea.

Pieptul stă să-i explodeze. Inima îi bate nebunește. Gura ei nu poate articula niciun sunet. Romain încearcă să o țină la distanță, însă Julie simte nevoia apăsătoare de a se întoarce să-și vadă băiatul. Ea se desprinde din brațele puternice ale lui Romain și intră din nou în cameră. Trecând pragul, ea nu-l mai vede aproape deloc, ascuns în spatele tuturor acestor oameni care intervin fără încetare în jurul lui, pregătind medicamentele, seringile, materialul necesar. Medicul îi face un masaj cardiac, în timp ce un altul îl intubează, la fel ca în ziua accidentului.

Aceste clipe par interminabile. Trebuie să-și revină, nu-i așa? Julie n-a avut timp să-i spună tot ce avea de zis.

Trebuie să-și revină.

Ea stă puțin mai retrasă, în spatele camerei, unde se roagă din toate puterile ca el să deschidă din nou ochii. La cine se roagă? Habar n-are, ea tot nu crede în Dumnezeu, ci în viață, și încă mai vrea să creadă în ea, ca atunci când a trebuit să aibă încredere în Caroline și în fetusul pe care

aceasta îl ținea între degetele ei. Romain stă chiar lângă ea, cu mâna sa puternică pe umărul ei.

Cei doi se privesc. Pentru întâia oară, el pare neliniștit, iar asta o îngrozește.

Trec zece minute. Zece minute care par a fi o oră. Sunt zece minute de panică pentru toată echipa, chiar dacă ei încearcă să nu o arate. Totuși, îți poți da seama de asta. În astfel de momente, nu ai cum să trișezi.

Mai apoi, în sfârșit, se aude din nou sunetul obișnuit al aparatului. Julie este ușurată, chiar dacă nu înțelege prea bine ce s-a întâmplat, este ușurată că aude acel ticăit regulat și liniștitor al osciloscopului, pe care-l auzea și până acum.

Atmosfera din cameră se calmează puțin câte puțin. Medicii stau de veghe cu ochii ațintiți pe cifrele aparatelor, asistentele ordonează rând pe rând materialele împrăștiate în grabă. Cămașa micuțului este pătată cu sânge, ca o mărturie a gesturilor agresive de reanimare. Patul lui Ludovic seamănă cu un câmp de bătălie pe care, pentru moment, au câștigat-o. Dar vor câștiga și războiul? Și singura armă pe care o are Julie este o floriceală la capătul țevii de pușcă.

E de tot râsul.

E demnă de milă.

E nesemnificativă.

E o biată floare.

S-a apropiat și-l ține de mână pe fiului ei. Doctorul Lagarde îi aruncă o privire, fără să-i spună un cuvânt. Nu e nevoie. Privirea spune totul.

Iar apoi ei pleacă, unul câte unul, fapt care o liniștește pe Julie. Dacă ei pleacă, înseamnă că nu mai are de ce să-și facă griji. Doctorul pune mâna pe umărul ei, apăsând cu putere. Va trece să o vadă un pic mai târziu.

De ce se așază pe umărul ei toate aceste mâini ferme?

A rămas doar o asistentă care stă într-un colț și completează un dosar. Romain s-a apropiat.

— Romain, ce s-a întâmplat?

— Nu știu, o să vă explice medicul.

— Credeți că este ceva grav?

— Nu știu, Julie, nu știu. Păstrați-vă încrederea, nu aveți de ales. Acum trebuie să plec, dar țineți-mă la curent de îndată ce aveți noutăți. O să mă informez și eu. Fiți curajoasă!

Romain se îndepărtează pe hol. E pesimit fără să știe prea bine din ce motiv. Și urăște când se întâmplă asta.

În brațele ei

Medicul tocmai i-a dat verdictul. A fost un stop cardiac, creierul a fost afectat. Cât despre viitor, nu există nicio certitudine.

Julie plânge în tăcere. Încă o dată, speranța se năruie și ea alunecă din nou în acel vârtej care o trage către fund. Se prinde de margini cu unghiile, pentru a atenua căderea. E dureros.

Ceea ce o tulbură cel mai mult este sentimentul pe care-l avusese când l-a văzut zâmbindu-i, ca și cum el ar fi venit să-i spună la revedere. Iar apoi cele două cuvinte: „Lăsați-mă.” Dar Julie nu poate accepta varianta asta. O mamă nu-și poate lăsa copilul să plece! Așa ceva nu este normal. E nefiresc. În acest caz nu-ți mai urmezi destinul, ci te afli într-o rătăcire insuportabilă, ești în afara pistei, în locul în care singurele lucruri sigure sunt avalanșa și moartea.

De altfel, nu ești niciunde.

Te afli în ceva ce nu poate fi definit.

În ceva de negândit.

În ceva peste care nu poți trece.

Când ea se întoarce către fiul ei, ventilatorul ăsta blestemat sună din nou. Nu poate menține un nivel bun de oxigenare, iar asistenta trebuie să modifice întruna reglajele aparatului.

— Vreți să-l țineți puțin în brațe?

— Se poate? Adică, cu toate tuburile astea, nu-i prea complicat?

— Nu e simplu, dar pot să merg să caut ajutor și o să ne descurcăm.

— Atunci da, mi-ar plăcea.

Câteva clipe mai târziu, Julie stă pe fotoliu, ținându-l în brațe pe Lulu. Într-adevăr, a fost destul de complicat – să deplasezi acest corp micuț și inert, care pare să cântărească de două ori greutatea lui, și să reușești să urmărești tuburile, toate cablurile, fără să debranzezi nimic, fără ca ceva să se agățe. Însă Julie este fericită să-l poată strânge la pieptul ei. Îl strânge cu putere. A trecut mult timp de când nu a mai făcut asta.

Însă Lulu nu mai este un bebeluș de câteva kilograme. După o oră, brațele anchilozate ale lui Julie slăbesc fără să-și dea seama de asta. Însă ea rezistă, asistenta i-a mai pus câteva perne sub coate, se bucură de acest moment. Poate să-i fie rău, e în regulă. Ar fi în stare chiar să ia asupra ei toată durerea fiului ei! Starea lui de comă și coloana lui zdrobită, totul!

Asistenta care venise să o întrebe dacă totul este în regulă se pregătește să iasă.

— Domnul Forestier a sunat să afle noutăți, precizează ea. A spus că va face o scurtă vizită peste puțin timp, era mai liber în această după-amiază.

— E drăguț din partea lui.

— Cred că s-a atașat de Ludovic, are o legătură specială cu copiii, dar o asemenea legătură este ceva rar întâlnit. Haideți, vă las un pic, sunați dacă ceva nu este în regulă...

Julie își revine ușor din starea de agitație. Își cercetează cu luare-aminte fiul, acolo, în brațele ei, amintindu-și de clipele nesfârșite pe care le-au petrecut așa, atunci când el era doar un bebeluș, sătul după ce fusese alăptat sau rupt de oboseală.

Încă nu a anunțat pe nimeni în legătură cu ce s-a întâmplat. Totul s-a petrecut atât de repede. O să facă asta diseară.

În ciuda nesiguranței care planează asupra viitorului, Julie este surprinzător de senină.

Se bucură de acest moment.

Se simte bine acolo, cu el.

Se simte bine.

Ieșind din secție, Julie l-a sunat pe Paul, iar pe Manon a sunat-o când se îndrepta spre mașină. După ce a ajuns la Jérôme, le-a explicat îndelung situația.

De fiecare dată, reacțiile erau aceleași. Stupefacție, tristețe, încurajări.

Măcar dacă asta ar putea să schimbe cumva soarta lui Ludovic.

Julie se izolează repede în camera ei. Nu mai are putere să facă nimic, se întinde îmbrăcată pe pat, își înșfacă perna și-și afundă fața în ea ca să-și înece țipătul puternic și adânc.

Îl urăște pe acest șofer bețiv și inconștient.

Îl urăște.

O oră mai târziu, se află în mașină, pe drum către spital. I-au spus într-o zi că poate să vină când vrea.

Ea vrea acum.

Nu are de ales. O forță invizibilă îi spune să meargă să-și petreacă noaptea acolo, cu el, cu el la pieptul ei.

Strâns tare la piept.

Niște valuri mici și amărate

Spre sfârșitul nopții, pe când ea a adormit la marginea patului, Julie simte dintr-odată mânuța fiului ei cum se mișcă cu violență, sacadat, cu o mișcare haotică. Nu i se mișcă doar mâna, ci tot brațul. Și celălalt la fel, apoi picioarele.

Ea sună...

Este sigură că sunt convulsii, ceea ce-i confirmă și asistenta care tocmai i-a răspuns și care sosește câteva minute mai târziu, cu o doză dublă, pentru a încerca să le oprească.

Convulsiile indică faptul că i-a fost afectat creierul, acesta fiind primul organ vulnerabil în cazul unui stop cardiac – Julie știe asta, i-a spus-o medicul. Ultimele ei frânturi de speranță se năruie rând pe rând, ca o banchiză care se descompune în bucăți și se topește în apa mării, ce s-a încălzit prea tare. Ceea ce ea credea a fi trainic s-a risipit inevitabil.

Atunci când ai credință, poți muta munții din loc, dar, uneori, asta nu este îndeajuns. Munții se prăbușesc peste tine.

Câteva ore mai târziu, când Julie revine din scurta ei pauză în care s-a dus să se revigoreze, să ia un pic de aer, să încerce să respire, Ludovic este acoperit de fire care pornesc de la capul lui și se unesc într-un aparat ale cărui ace ar trebui să-i reflecte activitatea cerebrală. Femeia care

face testul îl strigă cu voce tare pe nume, face zgomote violente. Iar Julie scrutează cu privirea acele care abia se mișcă! Ar prefera să aibă loc un cutremur, să erupă un vulcan, să fie desenat pe hârtie un adevărat tsunami, nu niște valuri mici și amărâte care eșuează acolo, ca și cum ar veni pe plaja pustie a unei mări calme.

Și totuși, asta e situația.

S-a terminat.

Julie știe, s-a terminat, nu-l va mai regăsi niciodată pe Lulu al ei. Minunea nu s-a întâmplat. Degeaba și-a ridicat ea brațele cât mai sus. De altfel, care brațe? Ea nu mai are brațe, nu mai are picioare, nu mai are suflet, nu mai are nimic; Julie este o gaură neagră.

Și-ar da și viața ca să o salveze pe cea a fiului ei, dar nu poate, nimeni nu vrea asta. Dimpotrivă, aproape că-i și aude pe toți cum îi spun să reziste. Va trebui totuși să revină de pe front, ca o supraviețuitoare tristă, ca să-și construiască o altă viață. Dacă reușește.

Dacă reușește...

Schimbul tăcut de priviri cu doctorul Lagarde este îndeajuns pentru a-i confirma că asta e sfârșitul. Ea știe că nu mai are rost să insiste.

Știe mai ales că el s-a trezit ca să-i zâmbească în loc de rămas-bun și că el nu dorește să fie reținut aici.

„Lăsați-mă.”

Romain a așteptat ca medicul și asistenta să se îndeparteze pentru a merge lângă Ludovic și mama lui.

El se apropie de ea și o strânge în brațe pur și simplu, fără să scoată un cuvânt, apoi o privește îndelung, cu ochii un pic mai strălucitori decât de obicei.

Tăcerea are acest merit de a lăsa privirea – oglinda sufletului – să vorbească. Înțelegem mai bine profunzimile sufletului atunci când suntem tăcuți.

Julie a înțeles. Ea-și lasă toată amărăciunea să izburnească. Acea amărăciune care i-a înlocuit brațele, picioarele, sufletul și toate celelalte. Plânge timp de mai bine de un sfert de oră. E ca o furtună în averse, care inundă totul în calea ei și care te face să te întrebi dacă se va sfârși vreodată.

Romain nu spune nimic. Ce să spună? El o sprijină, o susține. Ea plânge atât de mult încât abia mai respiră, nasul i se înfundă, inspiră pe gură, printre sughituri incontrolabile. Și-apoi, picioarele nu o mai pot duce niciunde. Amărăciunea nici atât. Romain a simțit asta, o întinde pe patul alăturat și-i mângâie părul.

Asistentele de la birourile lor urăsc acest moment, cel în care părinții își dau seama că s-a terminat, deși inima copilului lor încă mai bate. E momentul în care ei își lasă suferința să izburnească fără nicio reținere, întrucât ea este insurmontabilă. Ele știu că acest moment nu durează niciodată prea mult, corpul începe să se calmeze, chiar dacă sufletul, sfâșiat, nu se va cicatriza niciodată. Nu, ele nu se vor obișnui niciodată cu acest moment în care țipetele răsună în toată secția.

Niciodată.

Emilie, asistenta, a venit să aducă o mănășă mică pentru baie și un pic de apă rece cu care o șterge pe față pe Julie, ale cărei țipete au lăsat locul unei tăceri întrerupte încă de câteva spasme. Simte cum i se învârte capul.

Asistenta revine cu un ceai din plante. Julie nu a mai mâncat nimic de ieri, poate că nici nu a băut nimic. S-a gândit doar la Lulu.

Medicul este cel care o trezește un pic mai târziu, atunci când intră în cameră.

Ea nu știe cât timp a dormit. Romain nu mai e acolo, iar afară, soarele nu mai strălucește cu aceeași putere.

El o ține de antebraț.

— Doamnă Lemaire, ați fost aici, ați văzut că rezultatul electroencefalogramei nu era bun. Nu este plat în totalitate, însă nu e bun. Dacă luăm în considerare starea clinică a lui Ludovic de dinainte de stopul cardiac, nu ne mai rămân multe speranțe.

— Vreau să-l lăsați să se ducă.

—

— Mi-a spus asta când s-a trezit ca să-mi zâmbească. El a spus-o: „Lăsați-mă!”

— Nu știm de cât timp va fi nevoie. Cu ajutorul ventilatorului, el este stabil, poate să se ducă în câteva ore sau în câteva zile. Poate chiar mai mult.

— Și dacă debransăm ventilatorul? Ce se va întâmpla?

— Se va duce repede, el este dependent de acest aparat.

— Va suferi?

— Nu. Inima lui va înceta să bată, atât. Însă e o procedură complicată, ar fi vorba despre o deconectare voluntară a aparatelor.

— Și reanimarea era voluntară și asta nu l-a salvat. Dacă nu i-ați fi făcut acel masaj cardiac și acea intubare, deja nu ar mai fi fost aici.

— E adevărat, însă pentru noi e o procedură complicată.

— Și pentru mine, credeți că pentru mine nu e complicat? Credeți că eu am chef să debranzez ventilatorul ăsta?

Medicul nu spune nimic. Ea nu se înșală, el știe că nu are rost să insiste, însă asta e atât de dificil. Ludovic este conectat la viață asemenea unui astronaut în spațiu, legat de nava sa printr-un simplu cablu. Dacă acel cablu este tăiat, astronautul se pierde în spațiu, lipsit de gravitație.

E greu să te desparți de cineva.

E greu.

— O să merg să-mi anunț familia, conchide Julie.

— Luați-vă cât timp aveți nevoie...

Doar cât să-ți iei rămas-bun

Jérôme a rămas toată ziua în sala de așteptare de la intrarea în secție. A venit să-l vadă de dimineață și a ieșit înainte de a risca să se prăbușească în fotoliu. Văzându-l nemișcat pe patul acesta de spital, își amintea întruna de acel scurt moment de pe plajă:

- *Tu de țe nu lâzi niciodată?*
- *Fiindcă sunt trist.*
- *De țe esti trist?*
- *Fiindcă soția mea a murit.*
- *De țe a mulit?*
- *Ah, pentru că era tristă.*
- *Atunți vei muli si tu?*
- *Eu... nu, nu neapărat!*
- *Atunți de țe nu zâmbesti nițiodată dacă nu o să moli?*

Și totuși, Lulu zâmbea. De ce trebuie să moară el?

Caroline i s-a alăturat după orele de consultații.

Ea este în groapă. A căzut înăuntru fără să opună rezistență. O să-i ia ceva timp ca să iasă din ea.

A venit și Manon. A plecat de la cursuri, le-a explicat profesorilor situația. Nimic nu ar fi putut să o oprească.

Aflat în deplasare în celălalt capăt al Franței, Paul a sunat-o neîncetat pe Julie când ea ieșise să ia un pic de aer,

pe care nu reușea însă să-l găsească. Nu și-au spus mai nimic. Câteva frânturi de fraze care întrerupeau tăcerea nesfârșită. Au plâns amândoi, iar Paul a promis că va ajunge cât de repede posibil.

A trecut și Romain pe-acolo. A lăsat-o pe Charlotte la socrii lui ca să aibă timp să-și ia la revedere.

Julie este profund emoționată să-l vadă așa, la căpătâiul fiului ei, șoptindu-i câteva cuvinte la ureche, cu o emoție simplă.

— Julie, vreau să știți că eu vă sunt alături.

— Știu. Mi-ar face plăcere dacă ați mai rămâne un pic. Nu știu dacă este posibil, poate trebuie să vă ocupați de Charlotte?

— Pot rămâne. Bunicii ei se ocupă mereu de ea cu mare drag. O să doarmă acolo.

La sfârșitul după-amiezii, toată lumea a plecat. Julie voia să fie singură. Romain i-a spus că va rămâne în biroul secției și că o va duce acasă atunci când va dori ea, indiferent peste cât timp va fi asta.

Atunci când doctorul Lagarde intră în cameră, ea s-a și hotărât să-i spună că a sosit momentul. Că nu mai vrea să-l rețină mult timp. La ce bun? El a plecat deja un pic de-alaltăieri, luându-și zâmbetul cu el, atunci când inima i s-a oprit. Acum, ea vrea să-l lase să plece, este pregătită. Într-adevăr, a fost bine că a venit să-l vegheze. Însă, de-acum ea simte că a sosit clipa.

Doctorul Lagarde îi cere să aștepte câteva momente și dispare.

Când revine, trece prin spatele lui Julie fără a scoate un cuvânt și-și așază mâna pe umărul ei, așa cum știe atât de bine să o facă, pentru ca ea să nu se simtă singură. Apoi el

se apropie de ventilatorul artificial și scade treptat debitul de oxigen.

Romain intră discret în cameră și se apropie de Julie.

Un înger se insinuează din nou în relația lor. Probabil un înger păzitor.

Julie stă așezată chiar lângă Ludovic, ținând o mână pe inima lui și cealaltă mână pe fruntea lui; îl mângâie, îi vorbește, îi spune că va fi bine, că îl iubește, că el nu o să sufere, îi cere să o aștepte, să vegheze asupra ei, să meargă împăcat, căci și pentru ea va fi bine, îi promite asta, o să-și revină. Ea-i spune că-l iubește, că-l iubește. Timpul nu a fost niciodată mai prețios ca acum. Niciodată. Fiecare fracțiune de secundă contează.

Apoi, după o jumătate de oră, bățile inimii încep să scadă treptat, mai întâi la cincizeci pe minut, apoi la patruzeci și cinci... La patruzeci... La treizeci și cinci. Inima băiatului ei este pe cale să se oprească sub mâna ei, ea încă îi vorbește... Bățile au devenit atât de rare, încât ea nu știe dacă să mai aștepte sau nu bătaia următoare.

— Te iubesc, îi șoptește ea.

Ultima bătaie...

Ora decesului: 21.34.

Printre flori și printre nori

Paul sosește a doua zi, spre prânz.

Julie îl zărește când iese de la Jérôme. Paul e palid și tras la față. Nu atât de mult ca Julie, dar ea își dă seama că a avut o noapte grea și că nu și-a putut ține în frâu tristețea. Cei doi se sărută pe obraz, se strâng în brațe. El este încă marele stejar, dar, în străfundul ei, Baloo este într-o stare proastă. Ea se întreabă dacă el încă mai respiră.

— Vai, Julie, Julie, nu știi ce să zic...

— Nu spune nimic.

Îmbrățișarea este lungă, tandră și tăcută.

— Tocmai mă pregăteam să merg la el, l-au transferat în dimineața asta.

— Vrei să te duc eu?

Da, sigur că vrea. Cum altfel?

Administratorul capelei este un bărbat șarmant, de o blândețe și de o discreție pline de amabilitate. Fără înflorituri. Și fără compătimiri.

El le cere să aștepte câteva minute, ca să aibă timp să-l pregătească pe micuț.

Când Julie intră în cameră, ea-și vede băiatul pentru prima oară după ce l-a lăsat pe patul lui de spital, pe când corpul lui era încă călduț.

Apropiindu-se de el, în ciuda urmelor de farduri care încearcă să ascundă moartea, ea vede că e palid. Roșeața

din obraji este artificială, dar atenuează imaginea. Uneori este important să evadezi puțin din realitate.

Julie se apropie și tresare atunci când îl atinge pe Ludovic, care este rece. E atât de rece. Încearcă să-l ia de mână, însă ea este mult prea rigidă.

Îi ia câteva clipe să se obișnuiască cu această senzație cumplită. Această ființă mică și caldă pe care moașa i-a așezat-o la piept, cu câțiva ani în urmă, a devenit ca de gheață și nemișcată.

Apoi ea ajunge să îmblânzească acest corp atât de absent, această carcasă nemișcată, asemenea unui fluture care și-a părăsit crisalida. Fluturașul ei și-a luat zborul și tot ce lasă în urma lui este această masă de carne, care era locuința lui. Ea este convinsă că ceea ce îl făcea pe Ludovic atât de profund, ceea ce îl făcea să trăiască, ceea ce avea în el încă de dinainte de a se naște nu a murit, ci a plecat, fără să știe prea bine încotro, dar poate că s-a răspândit câte puțin peste tot, în preajma ei, cu ea, cu oamenii pe care el îi iubea, printre flori și printre nori, ca o pudră de stele ce și-a părăsit micul ei receptacul corporal. Așa că ea îi vorbește, spunându-i iar și iar tot ceea ce i-a șoptit atunci când el a plecat. El o aude, desigur. El este acolo, pe undeva, prin preajma ei sau în sufletul ei...

Julie așază cu gesturi delicate lucrurile preferate ale fiului ei: o carte de istorie pe care o iubea un pic mai mult decât pe celelalte, țâțarul făcut ferfeniță, sabia lui de lemn. E ca și cum ai îngropa un faraon, cu toate bogățiile lui.

Ea îl sărută pe frunte pe Ludovic, nu s-ar mai desprinde de el, o să-i fie atât de dor de el. Ea știe că este ultima oară când buzele ei îi vor atinge pielea. Chiar dacă e rece, nu-i așa?

Paul stă acolo, într-un colț al încăperii, stupefiat. Se apropie de Ludovic, îi face simplu semnul crucii pe frunte cu vârful degetului mare și i se alătură în scurt timp lui Julie, care a ieșit deja afară.

El încearcă să-și înghită lacrimile. Această tentativă eșuează lamentabil și face ca Paul Moissac, de regulă un bărbat drept, mândru și voinic, să devină un omuleț încovoiat, care tresaltă și plânge ca un puști. Și asta pentru că ține prea multe în interiorul său și-atunci când este copleșit, el este copleșit de-a binelea, în mod brutal și dezordonat. E ca atunci când vine o viitură seculară care smulge totul din calea ei și care lasă în urmă un peisaj dezolant. Julie a înțeles încă de mult că, uneori, trebuie să cedezi, pentru a lăsa tristețea să iasă la suprafață. Aceasta obosește mereu în cele din urmă și se mai domolește. Astăzi, suferința este un cal năvălaș, însă ea presupune, ea speră că, într-o bună zi, se va liniști și el, la rândul lui.

I se rupe sufletul atunci când îl vede pe Paul în starea asta. Poate că sentimentul este reciproc.

Suferim la nivel individual și la nivel colectiv. Suferim atunci când suntem triști și atunci când vedem că ceilalți sunt triști. Suferim de două ori. Și nu putem împiedica asta.

Viitura s-a liniștit. Au urcat în mașină.

— Paul, de ce nu pornești?

El caută ceva în buzunarul sacoului și-i întinde lui Julie un cec.

— Te rog, nu-l refuza.

— Paul!

— Te rog, Julie, te rog!

— Cinci mii de euro? Paul, nu ți-e bine?

— Am înmormântat-o pe mama cu câțiva ani în urmă, știu care sunt costurile. Nu vreau ca banii să fie o problemă ca să-l poți îngropa pe fiul tău, așa că ia acești bani și fă-i o înmormântare frumoasă. Eu nu o să le simt lipsa.

— O să-ți înapoiez restul dacă n-o să-i folosesc pe toți.

— Taci! Și păstrează totul, o să pui flori la cimitir. Și dacă într-adevăr o să-ți rămână atât de mulți, ai putea să te bucuri de ei, o să ai nevoie de asta.

— Cum aș putea să-ți mulțumesc...?

— Să fii tare, Julie, să fii tare, spune el în timp ce învârte cheia în contact, privind pe geam pentru ca ea să nu vadă umbra suferinței în ochii lui.

Vai, cât de mult sufăr!

Julie s-a dus zilnic să-l vadă pe Ludovic, uneori cu Paul, alteori cu Caroline și Jérôme, care prefera să rămână în mașină. Ieri, a însoțit-o Manon.

Când a plecat, Julie știa că astăzi urmează să închidă sicriul. Pentru totdeauna. Că nu o să-l mai vadă decât în gând și în fotografii. E un gol insuportabil. Chiar dacă era mort, chiar dacă era rece, el era încă acolo, sub ochii ei, îl putea atinge – era acea mică prelungire a vieții lui. Odată ce sicriul este închis, se conturează cu violență absența definitivă. De-acum încolo trebuie să accepte că nu mai trăiește decât cu amintirea lui. Îi rămân câteva fotografii, câteva hăinuțe pe care le-a păstrat, câteva jucării și amprenta existenței lui în amintirea ei. O amprentă care, într-o zi, se va estompa, asemenea unui luminis care este acaparat de pădurea din jur. Odată cu trecerea timpului, este un lucru inevitabil.

Ceremonia se desfășoară în cadru restrâns, sunt ocupate doar primele bănci. Julie nu are o viață socială foarte bogată. Sunt prezenți doar apropiații. Cei care o susțin foarte mult și care înțeleg. Cei care înțeleg ce simte și care o liniștesc cu o simplă privire și cu o strângere sinceră de mână. Au venit câteva casiere. Cele amabile. Apoi, au venit și bătrânii satului. Cei care au timp. Cei care cred în

Dumnezeu. Cei care aparțin vechiului nucleu al comunității unui sat, care încă se cunosc între ei și care, încă din copilărie, au trecut împreună peste încercări. Și ei știu că această încercare este mai grea decât oricare alta. Așa că, poate prezența lor...

Preotul satului este cel care ține slujba. Oamenii bătrâni ai bisericii reușesc să treacă peste multe nenorociri, păstrându-și mereu această credință intactă. Ne fac să ne întrebăm cum de reușesc.

Julie a scris un text pentru a fi citit în timpul ceremoniei. I-a cerut lui Manon să o însoțească, pentru a-l citi în locul ei, în cazul în care ei îi va fi prea greu; și nu își face speranțe prea mari că va găsi forța necesară să o facă. Emoțiile o gătuiesc.

Dar, cu câteva clipe înainte de momentul în care trebuie să ia cuvântul, Julie simte cum e cuprinsă de un fel de pace lăuntrică ce o ajută să găsească seninătatea necesară, să-și calmeze respirația, să-și usuce lacrimile și să-și recapete vocea. Există un sufleteț care zboară prin clădire și care probabil că a ajutat-o.

„Micul meu prinț,

Când se lasă tăcerea, se spune că trece un înger... Tu, tu ai plecat cântând un cântecel frumos. Așadar, sunt și îngeri volubili.

O să-mi lipsească faptul că de acum nu o să te mai văd seara, cum îți iei degetul mare și-ți răsucești părul pe el, că nu o să te mai aud cum răspunzi la telefon spunându-mi „salut mami”, că nu o să te mai văd cum îți azvârli bila în sus pe circuit, așteptând cu nerăbdare să cadă înapoi, că nu o să te mai văd cum îți desenezi melcii tăi caraghioși.

O să-mi lipsească faptul că de acum nu o să te mai văd cum te întorci din fundul grădinii cu o mânăuță de zmeură abia dată în pârg, că nu o să te mai ascult cum cânti melodia de la genericul desenelor tale preferate. O să-mi lipsească faptul că nu o să te mai văd, nici nu o să te mai ating, că nu o să te mai iau în brațele mele și că nu o să te mai sărut.

Ludovic, îți promit că o să-mi regăsesc bucuria de a trăi pe care obișnuiam să o am și că o să fac tot ce-mi stă în putință pentru ca și oamenii care te iubesc să-și regăsească această bucurie. Chiar am reînceput să zâmbesc, cred... Așadar, vezi...

Lulu, veghează asupra noastră. Ghidează-ne, mică stea căzătoare.

Pentru că ai devenit o stea, îți citesc un fragment din *Micul print*:

«Noaptea, când te vei uita pe cer, fiindcă voi fi pe una dintre ele, fiindcă voi râde pe una dintre ele, va fi pentru tine ca și când ar râde toate stelele. Doar tu vei avea stele care știu să râdă.»

Lulu, noaptea o să privesc cerul, ca să văd cum strălucești... Iar ziua, stelele sunt invizibile, însă ele sunt totuși acolo...

Te iubesc..."

Când Julie se duce la locul ei după ce a petrecut câteva clipe cu capul așezat pe sicriu, se instalează o tăcere incredibilă, groasă, densă ca o ceață iernatică. Una dintre acele tăceri pe care le auzi cu adevărat. Nu se aude niciun suspin, niciun foșnet de de o batistă nimeni nu își își drege vocea.

Nimic. E un gol total. E o tăcere pe care o păstrează cu toții, o tăcere prin care își iau rămas-bun...

Apoi, mai este un alt moment emoționant. Deși e mijlocul lui noiembrie, un fluture alb se apropie de sicriu și se așază pe el. E un fluture de noapte care, cu siguranță, a ajuns aici printr-o întâmplare.

Prin ce întâmplare?

Preotul face o reverență în fața acestei tăceri, în fața micii insecte, și reîncepe rugăciunile. Apoi, îi face un mic semn cu mâna lui Romain, care ceruse să citească ceva. Acesta înaintează, desface un petic de hârtie pe care-l scoșese din buzunar, tușește discret, ezită pentru o clipă.

Dragi prieteni!

Vai, cât de mult sufăr

Am pierdut un prieten

Niciun rege, nicio regină

Nu erau mai măreți decât el

Pe-ale sale aripi el purta

Soarele și ploaia,

Florile ca un umbrar

S-au închis de-atât amar

Prietenul meu, fluturaș,

S-a dus într-o grădină

Mult prea departe de noi

Și chiar din această dimineață

Ochii mei plin de lacrimi...

...amintirea-i au în cuget

În fața a două flăcări

Aprinse ca să-i repet

Că mi-a lăsat în suflet

Un zâmbet ce va dăinui mereu.

Julie este emoționată. El, care abia îl cunoștea...

La cimitir, movila de pământ este enormă. Și iată micul sicriu albastru trecând pe deasupra golului, sprijinit de două scânduri. Este atât de neobișnuit să vezi sicrie atât de mici.

Unii vin și o îmbrățișează pe Julie, alții preferă să rămână în urmă. Nu se aude decât zgomotul pașilor pe pietricelele albe de pe alei.

În momentul în care cei patru oameni în negru coboară încet cutia micuță pe fundul acelei gropi atât de mari, Julie simte că e atrasă către fund, ca pe marginea unei faleze. E chemarea hăului. Ea îngenunchează, luptând cu dorința de a cădea acolo, cu el. Să fie îngropată. Repede! Repede! Nimeni nu-și va da seama de nimic. Să meargă după el și să nu-l mai părăsească. Cât de singur și de îngheșuit se va simți, la o asemenea adâncime în pământ, în întuneric, el căruia îi era frică de întuneric.

Julie, băiatul tău a murit, el nu mai simte nimic, nu mai este decât o masă de carne fără viață, nu-i nicio problemă, puțin îi pasă unde se află, puțin îi pasă de îngheșuală și de întuneric...

Dar, de fapt, cine știe? Și-apoi, e mult prea devreme pentru ea... Mult prea devreme pentru a nu avea astfel de gânduri. Cum ar putea ea să cântărească bine lucrurile...?

Paul o ia de după umeri, o ridică și se îndreaptă cu ea către sala din restaurantul în care a organizat o mică comemorare. Cortegiul format din persoanele apropiate care îl însoțesc pentru un moment de reuniune se însuflețește un pic. Schimbă câteva cuvinte, câteva zâmbete.

Julie este senină, aproape zâmbitoare, ca și cum ce-i mai greu a trecut. E nespus de dureros, dar a trecut. Ce-i

mai greu încă n-a trecut. Ea știe asta. Dar toate la timpul lor.

De câteva săptămâni, Julie începuse să trăiască momentul prezent. Avea de ales? Astăzi nu mai are.

Așadar, ea merge mai departe. Momentul prezent, viața – sunt atât de firave...

Mai ales astăzi.

Carpe diem.

Viata nu e un lung fluviu liniștit

Paul îi propune să o însoțească.

Julie a ales să treacă pe la apartamentul ei.

În micul ei apartament, ea înaintea ca o fantomă printre amintirile ce țâșnesc din cele mai mici obiecte. Canapeaua unde îi plăcea să facă tumbe, scaunul lui de la masa din bucătărie, casetele cu desene animate. S-a uitat la ele atât de mult, încât benzile au început să se zgârie la fiecare rotire.

Și-apoi, camera lui...

Julie se prăbușește pe pătuțul lui, ținând în mână jucăriile preferate, cele care nu au plecat cu el.

Închide ochii și plânge în tăcere, zguduită de tresăriri regulate, fără să știe cât este ceasul, nici ce va face mâine. În orice caz, timpul stă în loc, ce sens are să-ți faci planuri?

În această seară, lui Julie i-ar plăcea să adoarmă repede și pentru mult timp. Poate chiar pentru totdeauna.

Paul nu spune nimic. Un pic mai târziu o ia de mână și o însoțește până la mașină. O ia din nou să doarmă la el.

Paul se descurcă în momentele critice.

În această seară, tânăra are puterea să se dezbrace singură. Nu însă și puterea de a rezista. Ea adoarme instantaneu. Este mai bine.

A doua zi de dimineață, Julie se trezește în același loc, în aceeași poziție, cu o batistă umedă în mână și cu ochii umflați. Singurătatea o înhață, așa cum înhață lupul o oaie. Fără să-i lase nicio șansă.

Este mahmură de la prea multe lacrimi vărsate.

O zi fără obiectiv.

Poate să se plimbe un pic. Să plângă. Să-l ajute pe Paul să gătească. Să plângă. Să curețe ceapă. Să plângă. Totuși. Măcar o dată. Să meargă la mormânt. Să plângă. Să o sune pe Manon. Să plângă.

Seara, un scurt mesaj din partea lui Romain își face loc în telefonul ei:

„Știi că nu-mi stă în putere să fac să dispară sentimentul de singurătate care vă încearcă. Trebuie să-l trăiți, să-l înfrunțați, să-l acceptați și este mult prea devreme ca să reușiți. Dumneavoastră știți să plângeți – aveți această șansă formidabilă pe care o au femeile. Mă gândesc adesea la dumneavoastră. Dacă vreți să fiți cu cineva care să vă țină companie, să mă aveți în vedere. Sunt alături de dumneavoastră. Vă îmbrățișez.”

În realitate, Romain se gândește neîncetat la Julie și la Ludovic. Este adevărat, asistenta avea dreptate, el s-a atașat într-un mod aparte de micuț și, probabil, și de mama lui. În cele din urmă, el își spune că poate e mai bine că Ludovic a plecat. Accidentul său era unul grav, iar urmările erau nesigure. A văzut mulți părinți ai căror copii aveau astfel de leziuni fizice și neurologice. Acești copii erau ceea ce numim foarte peiorativ „legume”. A văzut de toate. Părinți care s-au luptat, care s-au mutat, care și-au schimbat locul de muncă pentru a nu fi foarte departe de centrul

de specialitate, cupluri care s-au apropiat trecând printr-o astfel de încercare, unii care au avut curajul să facă un alt copil, alte cupluri care s-au îndepărtat până au ajuns la divorț. A văzut situații contradictorii, în care uneori bucuria apărea și ea, dar suferința era mereu prezentă, mereu, această suferință cruntă, de a vedea durerea pe chipul copilului tău.

Așa că el o înțelege pe Julie. Înțelege că l-a lăsat să plece, dar și că suferă.

Și-apoi, Romain este sigur că ea-și va regăsi dorința de a se ridica în picioare și de a reîncepe drumul cel lung alături de ceilalți, alături de alții, alături de unii oameni mai vechi și de alții noi, căci, așa e viața cu întâmplările ei, într-o continuă mișcare, în funcție de evenimente. Mai apoi, după ce părăsești nesfârșitul fluviu liniștit al existenței, găsești niște căi paralele, sigur, mult mai greu de navigat, dar mai interesante, mai bogate decât cele ale fluxului comun, pe care-l adopți din comoditate.

Romain știe că Julie s-a așezat pe marginea drumului, că ei i-ar plăcea să ia o pauză, că i-ar plăcea ca „pământul să se oprească pentru a se da jos”, vorba cântecului, și că doar ea se va putea ridica, însă lui i-ar plăcea să o poată însoți un pic, acum că este departe de nesfârșitul fluviu liniștit.

În zilele de după înmormântare, sentimentul de gol este teribil. Nu-l mai poate atinge, nu-l mai poate vedea și simte cât de grea este absența lui în viața de zi cu zi. Merge să-l vadă la cimitir și vede cum florile se ofilesc ușor, semn că timpul trece și fără el, că un alt drum se conturează și că ea însăși este cea care trebuie să-l marcheze. Fără să știe prea bine încotro se îndreaptă. Dar, în calea ei, ea încă se

întoarce adesea la viața de dinainte, asemenea oamenilor care se iubesc și care nu reușesc să se despartă, făcându-și cu mâna unul altuia până la capătul orizontului.

De altfel, Julie nici măcar nu știe dacă are chef să se îndrepte către noi orizonturi, în zărilor îndepărtate. Ea este pe șine și privește cum trenul vieții repornește cu toți oamenii la bord și nu este prea sigură că are chef să urce în el. Ar fi foarte tentată să mai rămână pe peron cu Ludovic, încă un pic, doar un pic.

Mergeți fără mine, o să vă ajung din urmă.

Poate...

Nu se știe...

Nu vreau...

În caz de forță majoră

Câteva zile mai târziu.

— Bună ziua, Julie. Vă deranjez?

— Stau în fotoliu, cu o carte bună în mână.

— E o idee minunată. V-am sunat să știu dacă sunteți liberă în seara asta, ca să mergem să mâncăm ceva.

— Am deja o întâlnire. Îmi pare rău.

— Ah...

În vocea lui Romain se simte o urmă de dezamăgire, urmă ce nu-i scapă lui Julie.

— Iau masa cu prietena mea din copilărie, ca în fiecare sâmbătă de la începutul lunii. E o întâlnire la care merg mereu și care nu poate fi ratată decât în caz de forță majoră.

— Nu trebuie să vă cereți scuze, e în regulă.

— Sunteți foarte dezamăgit?

— Sunt dezamăgit că sunteți deja ocupată, însă sunt mai degrabă liniștit să constat că nu mă considerați un „caz de forță majoră”.

Julie zâmbește.

— Și dacă v-aș propune să facem o plimbare la munte în fiecare primă duminică a lunii ca să dați jos ce ați mâncat în prima sâmbătă a lunii? Ar putea să devină o întâlnire la care să mergem mereu?

- De ce nu?
- Încercăm mâine?
- Ăăă, da, hai! răspunde Julie, surprinsă.
- Trec să vă iau la ora zece și mă ocup eu de picnic, e bine așa?
- Un picnic pe vremea asta?
- Au anunțat că va fi o vreme însorită și minunată. Luați-vă o bluză groasă. De restul mă ocup eu.
- E foarte bine așa!
- Atunci pe mâine, Julie, seară frumoasă.

Ce eleganță din partea lui să nu întrebe cum îi merge. El știe prea bine că-i merge prost și că Julie nu prea are chef să vorbească despre asta la telefon.

Pentru a o face să se gândească la altceva, Romain preferă să aibă parte de acțiune și de multe lucruri frumoase. El știe că, pentru toate astea, muntele este magic. Și e magic și pentru Julie. Ea a menționat într-o zi muntele, în timp ce-i făcea masaj lui Ludovic.

Dă-i o șansă barajului

E ora opt. Julie se trezește odată cu soarele care mângâie perna. Așa cum era prevăzut, cerul va fi îngăduitor pe durata plimbării. E deja mare lucru.

Ea se lungește în pat, așază jucărioara lui Lulu – una dintre cele pe care le-a păstrat – și merge să mănânce ceva în bucătărie. Ar încăpea ceva, cât de mic, printre aricii de mare pitiți în stomacul ei. Nu vrea să stea prea mult în pat, ca să aibă timp să-și împrăspăteze și să-și destindă fața. A venit timpul ca pleoapele ei să se dezumfle.

E ora 9 și 58 de minute. Julie aude o mașină pe pietrișul din curte. Nu poate fi un pacient venit la cabinetul medical. E duminică. Trebuie să fie Triumph-ul*. Romain parchează în fața casei și coboară din mașină. Ea bate în geam și-i face un mic semn cu mâna, zâmbind, apoi își ia rucsacul. Nu și-a luat multe lucruri în el, deoarece el se ocupă de picnic, dar a luat un pic de apă, o bluză, o geacă impermeabilă, șosete de schimb.

Cei doi se îmbrățișează.

— E impresionant cât de punctual sunteți!

— Sunt doar prevăzător. Nu-mi place să fiu așteptat.

Și-n plus, ziua este atât de frumoasă.

*Triumph este o marcă de automobile înființată în anul 1885 de Siegfried Bettmann. Astăzi, marca de automobile nu mai există. (n.tr.)

— Unde mergem?

— Surpriză! La munte. Nu vă spun nimic altceva. Sunteți în formă? O să trebuiască să mergem pe jos!

— Ba chiar o să-mi prindă bine. Nu aveți centură de siguranță? Întreabă Julie încercând să o pună după ce s-a urcat în mașină.

— Într-o șaretă atât de veche, nu prea ai ce face cu ea. Dacă mașina se rostogolește, cu sau fără centură, nu e bine deloc.

— Putem să o luăm pe a mea?

— Aveți încredere în mine. Nu am chef să distrug mașina, cu atât mai puțin pe dumneavoastră ...

Julie îl privește pe Romain cum bagă în viteză. Când el îi spune să lase în jos frâna de mână aflată lângă pasager, ea face întocmai.

Are impresia că este într-un clip din anii '60, cu Johnny Hallyday.

Mirosul de imitație de piele este plăcut. Mașina are patina timpului, ca o mobilă veche. Când te afli în ea, simți că e un obiectiv istoric. În plus, mai este și acest miros de ulei de motor.

— Și face față la drum? Chiar și în curbele de la munte?

— Face față oricărui tip de drum.

— Oricărui tip de drum?

— Bine, fie, mărturisesc. Face față destul de bine la drum, dar e la ani lumină distanță de mașinile de astăzi care îți iartă aproape toate greșelile. Poate în afară de prostia absolută a câtorva dintre conducătorii lor.

— Nu pareți a fi unul dintre ei.

— Mulțumesc, Julie.

— Deci, ea nu rezistă prea bine la drum?

— Să spunem că este echipată cu o punte din spate rigidă care face ca cele două roți din spate să fie foarte solide. Mașinile moderne au patru roți independente. Dacă uneia dintre ele îi apare o umflătură, celelalte trei își văd mai departe de treaba lor. În cazul de față, dacă apare o umflătură sau o groapă, mașina riscă să se dezmembreze. Și dacă în plus mergi un pic mai repede sau dacă drumul este umed...

— Chiar nu vreți să o luăm pe a mea?

— Nu-ți oferă liniștea și siguranța unei mașini moderne, dar nu e periculoasă. La nevoie, în curbe, veți îndrepta dumneavoastră direcția cu mâna, ca la sanie...

— E adevărat că aproape poți atinge pământul.

— Poți. Mă rog, nu știu dacă dumneavoastră puteți, dar eu reușesc.

— Ba da! Priviți! spune Julie după ce a adunat câteva pietricele din curte, trecându-și pur și simplu brațul peste portieră.

— S-ar putea să fie nevoie să împingeți dacă face pană.

— Riscă să facă pană?

— Nu! O bibilesc de ani buni. Este mai fiabilă decât majoritatea modelelor actuale, în care totul este electronic.

— O aveți de mult timp?

— Este din 1959. A fost a tatălui meu. Prima lui mașină! Mi-a dat-o când am obținut diploma de kinetoterapeut.

— Ce viteză prinde?

— 160? Dar la 130, ai deja impresia că viteza este amețitoare pentru că atingi pământul.

— Aveți de gând să faceți o demonstrație?

— Nu astăzi. Astăzi, mergem pe jos.

— Și oglinzile retrovizoare nu sunt la o distanță un pic prea mare față de capotă? se miră Julie.

- Nu, din contră, vizibilitatea este mai bună.
- Dar cum le reglați?
- Am mâinile lungi, răspunde Romain zâmbind.

Parcurg restul drumului în tăcere, ascultând un CD de Tracy Chapman. Au aceleași gusturi, cum s-ar spune. Julie scoate totuși în evidență anacronismul dintre o mașină veche și un radio CD auto.

— Îmi place să meșteresc. E mașina pe care o folosesc zi de zi. Îmi place să ascult știrile în drum spre muncă. Astea fiind spuse, atunci când depășesc 50 km/h, trebuie să dau volumul tare dacă ascult muzică.

Julie nu cunoaște foarte bine locul în care el parchează. Însă împrejurimile sunt drăguțe. Urcușul se anunță a fi destul de lung. Geanta lui Romain pare grea, însă el are o musculatură pe măsură și pentru el asta nu e mare lucru. El o ia înaintea ei și începe să meargă în ritmul lui, întorcându-se din când în când ca să vadă dacă Julie vine din urmă.

Ea vine din urmă.

Trec două ore de când tot merg, sunt două ore de tăcere, e doar tăcere. Doar munții sunt cei care vorbesc, râurile sunt purtătorii lor de cuvânt, și foșnetele frunzelor, emisiarii lor.

Atunci când Julie se distanța prea mult, Romain se oprea de mai multe ori pentru a o întreba dacă e în regulă, pentru a face o pauză, pentru a bea un pic de apă și pentru a porni din nou.

Ajung la un mic lac de munte, într-o mică depresiune. Locul este mirific.

Romain s-a așezat pe o stâncă pentru a o aștepta pe Julie. A scos două batoane de cereale.

— O să facem o mică pauză. Vedeți vârful acela, acolo sus? Acolo mergem. În ritmul nostru, cred că mai avem încă o oră. E în regulă dacă mâncăm acolo sus?

— Da, e în regulă. Dacă o să am hipoglicemie, o să mă cărați dumneavoastră!

— De ce credeți că vă dau un baton de cereale?

Au făcut mai mult de o oră. Romain nu a luat în calcul scurtul moment de tristețe al partenerei lui. A făcut o pauză, pe o stâncă, pentru a mai scăpa de lacrimile care deveniseră prea apăsătoare. Lui Julie i se întâmplă mereu să aibă nevoie de asta – să aibă nevoie să se golească. Apa sărată se acumulează încontinuu, bazinul devine prea plin – e nevoie să deschizi vanele pentru ca barajul fisurat să reziste.

Aceste momente devin tot mai rare. Însă ea încă nu rezistă o zi întreagă. Asta este.

Romain respectă lucrul ăsta. El era un pic mai în față; nu a coborât spre ea. A fost însă îndeajuns un schimb de priviri. Ea știe că îi înțelege suferința. Că așteaptă. Că înțelege. Că empatizează. Fără însă a sări după ea în groapă...

Când ajung acolo sus, priveliștea este superbă. Bucuria simplă din ochii lui Julie îl încântă pe cel care o dirijează. Misiunea a fost îndeplinită.

— Vă este foame?

— Aș mânca pâină și niște viermi!

— Stați liniștită, am ceva mai bun.

Julie s-a așezat în iarbă, peste geaca ei impermeabilă, și-l privește pe Romain cum desface conținutul rucsacului său.

Scoate din el o mică față de masă cu pătrățele, o desface și o întinde pe iarbă. Cât e de atent! Așază pe ea câteva

senșiuri împachetate cu grijă, îi aruncă lui Julie un ou bine fiert, apoi, imediat după, îi aruncă al doilea ou. Ea este îndemânică și reacționează repede, așa că le prinde pe amândouă cu dexteritate. Romain îi face cu ochiul, ca răspuns la zâmbetul ei triumfător.

Picnicul e revigorant: priveliștea este frumoasă, compania este plăcută, masa e bine meritată și stomacul e plin. Vorbesc despre una, despre alta, despre Charlotte, despre serviciul fiecăruia dintre ei.

Apoi trece un înger. Ochii umezi ai lui Julie scrutează orizontul.

— Julie, cum vă simțiți?

Alt înger...

— Goală pe dinăuntru. Mă simt goală pe dinăuntru și fără viață. Am impresia că am murit și eu un pic. Că sunt un câmp de bătălie. A ars totul, pământul este neregulat, are gropi deschise și ruine cât vezi cu ochii. S-a așternut tăcerea ca urmare a ororilor, dar nu liniștea de după furtună, ca atunci când te liniștești. Am... am impresia că am sărit pe o mină, că am fost spartă în mii de bucăți și că nu știu cum voi face ca să adun la un loc toate aceste bucăți, nici măcar nu știu dacă le voi găsi pe toate.

Romain așteaptă pentru un scurt moment. E momentul de care Julie are nevoie ca să-și caute o batistă în rucsac. Se uită și el către orizont, cu privirea pierdută.

— Știți, într-un joc Lego poți să faci diferite tipuri de construcții, chiar dacă ai pierdut câteva piese, imaginația continuă să lucreze, spune el în cele din urmă.

— La ce-ți servește să-ți imaginezi o construcție, atunci când ai pierdut piesa principală, cea care dădea casei tot farmecul ei?

— Pentru a bricola și a căuta alte piese în viață, dar în altă parte. Julie, e prea devreme. Lăsați durerea să iasă la suprafață. Există un timp pentru toate. Pe un câmp de bătălie sau după o catastrofă naturală, mai întâi locuitorii care constată pagubele sunt devastați, se vaită, se plâng, sunt revoltați. Și, abia după aceea, ei pot să-și suflece mânecele și să înceapă să reconstruiască. Abia după aceea. Ceea ce tocmai ați trăit probabil că este cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla, așa că fiți îngăduitoare cu stările dumneavoastră sufletești. Niciun câmp de bătălie nu rămâne sterp. Câteodată, e nevoie de ani și ani, dar natura își reintră în drepturi mereu, mereu și florile răsar din nou din cenușă. Mai devreme sau mai târziu, natura din adâncul ființei își va reintra în drepturi.

Romain se întoarce către Julie, ai cărei ochi nu se mai opresc din plâns. El îi zâmbeste pur și simplu și-i mângâie obrazul umezit cu dosul palmei. La fel cum îi făcea lui Ludovic. Julie îi zâmbeste. Apoi, privirile lor se îndreaptă din nou către orizont. Tăcerea și imensitatea sunt liniștitoare.

— Ați reînceput munca? întrebă Romain.

— Nu, încă nu. Cunosc un medic de treabă care mi-a dat un concediu medical. Oare cei de la asigurările sociale cum au putut să creadă că trei zile sunt suficiente atunci când îți moare propriul copil?

Julie își caută o altă batistă în rucsac, iar Romain scoate o tabletă mică de ciocolată neagră cu bucățele de caramel. Rupe câteva pătrățele prin folia de aluminiu și așază tableta pe jos, între ei.

— Grăbiți-vă, furnicile sunt gata să ne-o ia înainte! Și la munte, sunt rele!

— Cum știți că sunt înnebunită după ciocolata asta?

— Nu doar femeile își folosesc intuiția!...

Romain nu e intuitiv, ci atent. I-a fost de-ajuns să-și aducă aminte că într-o zi a zărit un ambalaj în camera lui Ludovic.

— Cântați? continuă el.

— Nu, am cântat un pic când eram mică, dar acum nu mai cânt. Dumneavoastră?

— Am reînceput să cânt la vioară. Cântam la vioară când eram mic. Apoi vioara mi-a fost furată. Când soția mea m-a părăsit, asta a fost punctul culminant. Trebuia să-mi ocup serile cu ceva. Așa că mi-am cumpărat o vioară și urmez niște cursuri. Atunci când cânt, nu mă gândesc la nimic. În afară de plăcerea de a cânta.

— Probabil că îți golești mintea de gânduri.

— Aveți un instrument care vă atrage mai mult decât altele?

— Da, pianul.

— Atunci, puneți-vă pe treabă. Mergeți la magazinul de muzică, luați-vă unul și găsiți un profesor de muzică.

— O să mă gândesc la asta.

Julie nu îndrăznește să-i spună că nu își permite sub nicio formă să aibă un pian în sufrageria ei. Mai întâi de toate, asta ar presupune să aibă o sufragerie a ei.

— Coborâm?

— Da, coborâm. Romain, voiam să vă mulțumesc. Îmi sunteți de mare ajutor, serios. În viața mea sunt câteva persoane care, asemenea unor lanterne, mă ajută să văd mai clar dincolo de toată ceața asta a mea, iar dumneavoastră sunteți una dintre ele.

— Sper că nu sunt lanterna roșie.

— Poate doar astăzi, fie, ca să încheiem plimbarea.

Crăciun fericit

Iată că au trecut cincisprezece zile de când Julie suportă cu greu toate animația de Crăciun, vitrinele care strălucesc și difuzoarele de la fiecare colț de stradă, din care răsună colinde pe bandă rulantă, unele mai idioate decât celelalte, scoțându-i din sărite pe locuitori.

Încă de câțiva ani încoace, Julie considera deja că era prea mult. Erau tot mai multe ghirlande pe străzi, tot mai mulți Moș Crăciuni la geamuri, cataloage din ce în ce mai groase cu jucării și raioanele din supermarketuri erau supraaglomerate din ce în ce mai devreme. Știe despre ce vorbește.

Este un semn rușinos al unei societăți de consum bolnave și bulimice.

Pentru Julie, anul acesta, totul este mult prea mult. Se gândește iar la străbunica ei care, atunci când era mică, îi povestea că, pe vremea ei, copiii primeau o portocală în seara de Ajun. O portocală, pentru că era un produs scump și care se găsea rar.

O portocală!

Astăzi, găsești portocale tot timpul anului, la doi euro kilogramul!

Și mai sunt toți acești oameni, cu mâinile doldora de pachete, care se bucură că le vor așeza în curând sub brad și care dau impresia că, de Crăciun, toți oamenii sunt

bucuroși din cale-afară. În această zi de sărbătoare, trebuie să fii bucuros, conform tradiției. Crăciunul e o sărbătoare de familie, prin excelență.

Însă, pentru Julie, toată această bucurie afișată pretutindeni pare atât de falsă! Deoarece în adâncul ei, ea este sfâșiată. Când se gândește că nu este niciun cadou sub brad pentru Lulu!

Anul acesta, i-ar oferi doar o portocală, dac-ar putea... În schimb, a găsit un omuleț de zăpadă din ceramică, pe care îl va așeza pe mormânt. Minunat!

Ea ține morțiș la simbolurile astea, poate că Ludovic le vede... cine știe?! Dar, când iei puțină distanță, aproape că-i ceva demn de milă.

O căciuliță pentru Popi

Ei nu fac mare lucru în seara din Ajun. Petrec seara de ajun la Paul, împreună cu Jérôme și Caroline. Încearcă să vorbească despre altceva. Cât mai puțin posibil despre Lulu. Le lipsește foarte mult. Se abțin atât de greu să nu plângă, încât nu mai lipsește mult ca toată lumea să izbucnească în plâns.

Își oferă mici cadouri, mici atenții. Cadourile îi aduc mereu o bucurie, mai ales dacă sunt din partea oamenilor pe care îi iubești.

Jérôme îi oferă lui Julie un Popi din pluș. Ea îi zâmbeste. Acest cadou o emoționează. El îi face cu ochiul, arătându-i motănașii pe care îi are în buzunarul de la blugi.

Chiar înainte de încheierea acestei scurte ceremonii, Paul scoate un pachetel ascuns în spatele bradului.

— Romain Forestier a venit să-l lase aici săptămâna trecută. Mi-a spus să ți-l dau de Crăciun.

Julie se arată surprinsă. E un pachetel moale. Pe funda din rafie este o etichetă de la magazinul „Meșteșugarii lumii”. Având în vedere că e din partea lui Romain, asta nu o miră.

Îl deschide, puțin agitată, și scoate din el o minunată căciuliță peruană, foarte colorată, cu două clape pentru

urechi și cu un ciucure, la capătul unui fir de lână prins de vârful capului. Când îl deschide, cade din el un bilețel.

“Ca să vă colorați viața cu multe nuanțe noi și ca să înfrunțați bruma celorlalte duminici ale lunii. Crăciun fericit, Julie!”

Julie o probează, mândră ca un soare. Toată lumea zâmbește. Forma aceea și culorile... e ceva neobișnuit!

— Cel puțin, nu există niciun risc să te piardă prin zăpadă, spune Paul râzând. Și-n plus, nu te mai poți scuza că e frig, ca să nu mergi cu el!

— În orice caz, nu mă gândeam să mă eschivez.

Cu atât mai puțin în această seară, fiind atât de emoționată de cadoul lui Romain.

Crăciun fericit...

Totuși.

Fetița și secretul cel mare

Câteva săptămâni mai târziu.

„Bună, Paul,

Sper că ești bine. Pun tăcerea ta pe seama faptului că muncești prea mult... Sau poate că te gândești prea mult la Manon?!

Apelez astăzi la tine cu o rugămintă aparte. Am decis să iau lecții de pian. Un prieten m-a sfătuit să fac asta. E muzică terapeutică. Am mers la magazinul de muzică și am găsit acolo un pian care e într-adevăr foarte frumos. Este din lemn deschis la culoare, așa cum îmi place mie, și cu un sunet minunat. Costă însă 4500 de euro, iar eu nu am acești bani acum. Așa că voiam să știu dacă n-ai putea să-mi împrumuți această sumă pe care ți-o voi înapoia câte un pic în fiecare lună... Aștept vești de la tine. Pe curând.

Te îmbrățișez.

Julie

PS: dacă muncești prea mult, mai ia o pauză din când în când.

PS 2: dacă te gândești prea mult la Manon, mai ia o pauză din când în când.

PS 3: sper că e vorba de al doilea motiv...”

„Draga mea Julie,

Îmi cer scuze pentru că am fost atât de tăcut. În acest moment, am într-adevăr foarte mult de muncă, merg adesea în deplasări. Cu toate acestea, nu am nicio scuză, aș fi putut să te sun, să-ți las niște mesaje scurte. Cred că mi-e frică. Mi-e frică să-ți vorbesc despre nimicuri, sau efectiv nu știu ce să-ți spun. Mi-e frică să nu te deranjez sau să nimeresc într-un moment nepotrivit. Știi că este ridicol, însă nu știu cum să reacționez. Poate că am putea să luăm masa împreună săptămâna viitoare, ca să vorbim despre toate astea. Măine plec în străinătate, dar mă întorc în weekend. Ce spui?

Te îmbrățișez.

Paul.

PS: bineînțeles că o să găsim o soluție în privința banilor. Nu-ți face griji. O să mai vorbim despre asta.

PS 2: cât despre Manon, mai iau o pauză din când în când...”

Câteva zile mai târziu...

Julie a plecat la supermarket. Și-a reînceput munca, din cauză că cei de la asigurările sociale nu acceptă concediile medicale pe termen nelimitat. Și pentru că, în pofida a toate, are nevoie să-și schimbe gândurile, cu toate că un post de casieră nu are nimic extraordinar care te-ar putea ajuta să atingi un astfel de obiectiv. Astăzi s-a decis să compare datele de naștere din buletine cu vârsta pe care le-o atribuie ea clienților. Sunt foarte multe surprize. Sunt femei care au operații estetice și care par cu zece ani mai tinere, bărbați distruși de alcool și de fumat, care par cu zece ani mai bătrâni.

La întoarcere, Caroline o primește cu un zâmbet larg. Îi face plăcere să o vadă așa, pe ea, cea care nu este niciodată prea volubilă, i se pare însă surprinzător, aproape suspect. Se poartă ca o fetiță căreia i-a fost încredințat un mare secret și căreia îi este greu să îl păstreze doar pentru ea. Aproape că și-ar pune mâinile la gură ca nu cumva să-i scape. Julie ar vrea să știe de ce e Caroline atât de zburdalnică.

Cu un râs nervos, Caroline dispare undeva în fundul cabinetului medical. Nu mai rezistă. Cu cât Julie va afla mai repede secretul, cu atât mai repede se va simți eliberată.

Ce primire misterioasă în acest sfârșit de zi!

Julie urcă scările și intră în apartamentul de deasupra, unde încă mai locuiește, împreună cu Jérôme și Caroline. Cu un gest mașinal, își pune geanta și cheile pe comoda micuță de la intrare, își umple un pahar cu apă și se așază la masa din bucătărie ca să răsfoiască ziarul.

În acel moment, ea zărește o legătură de chei și un bilețel pe care era scrisă o adresă și un comentariu : „Te așteaptă o surpriză aici. Du-te repede!” Când era în clasele mici, Julie se bucura de jocurile cu comori de la sfârșit de an. Zâmbește. Textul este scris cu litere mari. Nici măcar nu știe cine se joacă astfel cu ea, însă Caroline trebuie să aibă ceva de-a face cu asta.

Ea pleacă din nou, de această dată la adresa indicată.

E un bloc mic și nou, într-un cartier liniștit. Pe soneria de la intrare, este scris numele ei. Încearcă mai multe chei până o găsește pe cea care deschide ușa de la intrare. Urcă la primul etaj și se uită la numele scrise pe sonerii. Din nou, numele ei. Alte două chei. O alege pe cea mai groasă și ni-merește din prima încercare.

Când intră în apartament, Julie nu înțelege prea bine unde a ajuns. Valiza ei cea roșie, cea pe care Paul i-a

cumpărat-o în Bretania, tronează la intrare. Toate lucrurile ei sunt aici. Caroline sigur a avut ceva de-a face cu asta.

Totul este nou. Apartamentul și mobilierul sunt într-un stil simplu și modern. Bucătărioara este echipată și funcțională, are un cuptor minunat, un robot modern demn de un mare bucătar-șef. Chiar lângă ea se află o piramidă din ceapă. Cineva a fost complice.

Abia când intră în sufragerie, îl zărește. Este acolo, instalat, silențios, la fel de frumos ca în ziua în care a rămas mută de uimire în fața lui.

Pianul din lemn deschis la culoare pe care l-a văzut în magazin, de care s-a îndrăgostit într-o clipită. Taburetul așezat în fața lui este în aceleași nuanțe. Găsește un bilețel pe claviatură.

„Uită de împrumut. Mă bucur să știu că o să-ți faci bine. Mi-aș dori atât de mult să-ți alin durerea... iată, asta e o bună ocazie. Te îmbrățișez. Paul

PS: ah, da, de fapt, în privința apartamentului mobilat, trebuie să vorbim despre chirie. Cred că nu o să găsești pe piață un raport calitate-preț mai bun decât acesta, altfel nu văd de ce tipa de la agenție ar fi putut crede că am luat-o razna... Mai e nevoie doar de câteva semnături.”

— Paul? spune Julie la telefon, cu o voce stinsă.

— Ah, bună ziua, Julie! Ai ajuns acasă?

— Ai luat-o razna!

— Ah, bun, serios... și tu începi? O să încep să cred că aveți dreptate! Da, devin nebun. Cum ai fi vrut să nu profit de ocazie?

— Paul, dar e un cadou prea mare. E prea mult!

— Nu-ți ofer apartamentul!

— Mă refer la pian.

— Dar am și eu ceva de câștigat din asta! Sper că o să-mi cânți mereu câte-o partitură când voi veni să te văd.

— Dar de unde știai că era acesta?

— Datorită faptului că mă plimb cu fotografia ta în portofel. Vânzătorul și-a amintit de chipul tău și de expresia plină de beatitudine pe care ai avut-o la vederea acestui pian. Iată cum! Își amintește și de negocierile la sânge pe care le-ai purtat și de argumentele pe care le-ai folosit ca să mai coboare prețul. O să te angajez ca agent de vânzări!

— Ești incredibil! Mă bucur tare mult, Paul, tare, tare mult. De-ai ști cât de mult mă bucur!

— Julie, folosește-l sănătoasă și bucură-te de el. Și în șase luni, vreau să aud un preludiu de Bach!!!

— Și vânzătorul ți-a făcut o ofertă specială?

— Știi prea bine că eu cumpăr tot ce-i mai scump; și nu fac asta ca mai apoi să pot negocia prețul.

— Nu era cel mai scump.

— Știu, dar era al tău.

După ce închide, Paul oftează ușurat. Ea nu a mai refuzat aceste cadouri oferite la pachet. Era și timpul. Lui puțin îi pasă de valoarea lor. Tot ce își dorește este să o facă fericită, să încerce să-i aline măcar a mia parte din suferința pe care i-a provocat-o moartea lui Lulu. Ea, cea care era balsamul lor fără parabeni când au plecat în Bretania, s-a transformat într-o rană deschisă, iar Paul simte că nu are în adâncul său aceeași căldură ca să o poată consola. Înainte de toate, Paul se simte responsabil pentru tragedie. La urma urmei, ar fi putut alege o altă casă de marcat sau ar fi putut rămâne indiferent în fața casierei. Mai ales, ar fi putut să nu o invite să ia prânzul împreună și cu atât mai puțin, ar fi putut să nu plece în Bretania. Toate astea nu s-ar fi

întâmpat. Paul se simte responsabil și are la dispoziție doar un card pentru a o consola, pentru a pune puțin balsam pe cicatricea lui Julie.

Sunt niște resurse insuficiente deoarece Julie are nevoie de lucruri pe care nu le poți cumpăra. Deși, pentru a ajunge la ceea ce este esențial, partea materială te ajută. Chiar ea însăși a spus asta. Să o poată suna pe prietena ei, să mănânce lucruri bune și să nu se mai îmbrace de la second-hand-ul din colțul străzii.

Și să cânte la pian.

În cele din urmă, ea acceptă.

Și chiar începuse să-l tutuiască.

Lucrurile se întâmplă atunci când trebuie...

Gâdilături

Julie s-a dus până la fântâna din capătul străzii. Ea i-a dat noua ei adresă. El nu cunoaște prea bine cartierul.

Romain, poate încă un pic adormit, aproape că trece fără să o vadă, dar o zărește în ultimul moment și parchează repede la marginea drumului. E bucuros că-și petrece ziua cu ea. Sentimentul este reciproc.

Îi spune care este destinația lor, ca să-i lase timp lui Julie să se pregătească. Obiectivul este unul ambițios.

În cele din urmă, după mai multe ore de mers, au acceptat adevărul: nu vor putea ajunge în vârf astăzi. Julie nu face față, o dor picioarele, o doare spatele, o doare sufletul, viața e dureroasă. Când mergi plângând, nu prea reușești să respiri.

Romain simte că astăzi nu e o zi bună. Îi promite așa-dar că, în zece minute, vor ajunge la un lac mic și drăguț unde se vor putea opri să facă o pauză lungă, înainte să coboare. Este o zi de iarnă frumoasă, nu ar trebui să le fie foarte frig, chiar dacă ar sta pe loc.

Cei doi ajung la apă la ora unsprezece. Este un pic prea devreme pentru a lua masa.

Julie se întinde pe iarbă și închide ochii pentru o clipă.

Când îi redeschide, nu-l mai vede pe Romain, îl caută imediat cu privirea și-l zărește pe celălalt mal al lacului. El îi face un mic semn cu mâna și revine câteva zeci de minute mai târziu.

— E mai bine să nu faci baie în lacul ăsta. Sunt niște gângănii ciudate peste tot, spune el, plin de vitalitate.

— În orice caz, cred că apa e rece ca gheața.

— Cu siguranță. Dar ar fi fost revigorant. E frumos aici, așa-i? Acum, nivelul apei lacului nu e foarte ridicat, însă primăvara, este cu adevărat superb.

Julie rămîne cu privirea în gol, ascultându-l pe Romain doar pe jumătate. Atunci el se apropie și se așază în spatele ei, cu picioarele de o parte și de cealaltă. Apoi își lipește mâinile de partea de sus a spatelui ei și începe să o maseze ușor.

Julie începe să plângă aproape instantaneu. E atât de fragilă încât, cum o atingi, cum își se revarsă emoțiile. Își scoate bluza polar. Masajul îi face bine, însă țesutul gros îi reduce un pic din eficacitate. Soarele e sus pe cer și afară e cald. Ea a rămas în tricou. Romain își reia masajul cu mai multă ușurință.

— Voiam să încep să fac un album foto cu el, însă nu reușesc.

— Și asta vă miră?

— Nu, știi. Oare durerea va dispărea vreodată? Pentru că am impresia că-mi petrec timpul luptându-mă ca să nu fiu înghițită cu totul. Nu avem mereu chef să continuăm lupta.

— De ce să luptăm?

— Pentru că totuși trebuie să mergem mai departe, viața nu ne așteaptă!

— Cine spune asta, că ea nu vă așteaptă? Ea merge mai departe, desigur, însă nu sunteți obligată să-i urmați ritmul. Aveți tot dreptul să vă luați o pauză, ca să fiți în do-
liu. Sunteți tânără, aveți toată viața înaintea, acordați-vă timp.

— Vă aduceți aminte de prietenul meu, Paul?

— Desigur, îmi vorbești adesea despre el. V-a împrumutat bani pentru pian?

— Mi l-a oferit. Și, pe lângă asta, mi-a oferit un apartament, cu o chirie mică.

— Minunat!

— Totuși, asta mă face să fiu un pic stânjenită, e un cadou enorm. Mă simt îndatorată.

— Dați-le voie celorlalți să vă aducă bucurie. Eu nu cred că a făcut asta din obligație. Din contră. Dacă își permite, e un mod ca oricare altul de a vă fi alături. Din câte mi-ați spus despre el, nu cred că încearcă să vă cumpere prietenia.

— Nu.

— Cu atât mai puțin favorurile?!

— Nici asta.

— Atunci este, într-adevăr, un cadou semnificativ, dar sincer. Luați-l ca atare.

Julie zâmbește. După ce i-a masat spatele, Romain a ținut-o în brațe, legănând-o încet, încet de tot, aproape imperceptibil. Asta e un alt motiv pentru care nu părăsim niciodată cu totul tărâmul copilăriei. Gândilăturile ne fac să ne simțim bine. Este un lucru de netăgăduit, indiscutabil, dar atât de des dat uitării...

Și Romain dăduse uitării acest suflet de copil. Îl pierduse, așa cum se întâmplă cu marea majoritate a oamenilor. Și-a regăsit sufletul de copil abia când soția lui a plecat, atunci când a trebuit să fie în armonie cu fiica sa. Să fie în armonie, și-atât. Pentru că viața este mai puțin dureroasă atunci când te joci ca și cum ai fi în curtea școlii, când te agăți de lucrurile simple care îți aduc alinare.

A trecut mai bine de un an de când a devenit într-adevăr conștient de asta, de când a înțeles că a părăsit pentru totdeauna fluviul cel lung și liniștit – atât de sfâșiat îi era sufletul.

Oprirea scurgerilor

— Bună, Julie, ce mai faci? o întreabă Jérôme în timp ce o îmbrățișează.

— Destul de bine. Adică, nu foarte bine. Altfel nu aş fi venit să mă consult cu tine. Caroline nu-i aici?

— Nu, a plecat la părinții ei pentru câteva zile. Ce s-a întâmplat?

— Mă piș pe mine, îi răspunde Julie, aruncându-se pe scaunul din fața biroului.

— Julie, eu și Paul ți-am explicat deja că trebuie să-ți pui la punct limbajul... Încearcă din nou!

— Fac pipi pe mine?

— E un pic mai bine, dar poți mai mult...

— Mă scap pe mine?

— Mai mult...?

— Jérôme, mă scoți din pepeni!

— O.K., O.K. ! Bine, suferi de incontinență urinară.

— Dacă spui tu.

— De mult?

— De când a murit Lulu.

— Și asta îți creează probleme în viața de zi cu zi?

— Tu ce crezi?! Doar un bărbat ar putea pune astfel de întrebări.

— Îmi cer scuze. Așa-i, sunt un prost. Bine. Te trimit la o moașă. Ea te va ajuta mai mult decât mine.

— Dacă mă trimiți ca să-mi bage o sondă electrică acolo unde cred eu, mai bine nu.

— Te trimit la ea pentru altceva. O să vezi.

— De ce?

— O să-ți explice ea. Sylvie Petitjean. În plus, nu locuiește foarte departe de tine. Spune-i că o suni din partea mea, îi zice el, întinzându-i o trimitere.

Julie o sună imediat după ce iese din cabinetul lui Jérôme. Moașa răspunde după ce telefonul sună de câteva ori. Are o voce plăcută. Îți poți da seama că zâmbește la celălalt capăt al firului.

Pură întâmplare sau coincidență, dar tocmai a avut un client care și-a anulat programarea pentru după-amiază. Julie acceptă să meargă. Nu prea știe la ce să se aștepte.

Se întoarce acasă și-și face ceva de mâncare. Nu-i este foarte foame, însă remarca lui Jérôme de mai devreme în legătură cu greutatea ei încă o chinuie. „Ține-o tot așa și data viitoare când mergem în Bretania va trebui să-ți umplem buzunarele cu nisip ca să nu te sufle vântul...”

În regulă. Ea începe să mănânce.

Julie tocmai a pus o bucată de lemn în micul șemineu din sufragerie. Paul s-a gândit că un pic de căldură care să-i amintească de pădure o să-i facă bine, așa că a instalat șemineul acesta. Ea ar putea să-i trimită lui Romain un mesaj, ca să completeze micile bucurii ale vieții de zi cu zi. Una dintre ele este să privească cum trosnesc lemnele în foc. Ea profită de acel moment, cu privirea pierdută în gol și cu ochii scânteietori ca două oglinzi ce reflectă flăcările galbene și albastre.

Moșa este primitoare. Ia trimiterea pe care i-o dă Julie și o întreabă motivul pentru care a venit. După câteva explicații, femeia ia un dosar și începe să completeze în el. Pune întrebările una după cealaltă. Nume, prenume, data nașterii, adresă, numărul de înregistrare la asigurările sociale, profesie, vârsta la care a avut prima menstruație și multe alte întrebări. Antecedente medicale, dacă a fost supusă violențelor...

— La ce fel de violențe? întreabă Julie, mirată de această întrebare.

— Tot ceea ce, de-a lungul vieții, ați putut simți ca fiind o agresiune.

— Nu m-a întrebat nimeni asta niciodată.

— Eu întreb asta de fiecare dată. Femeile au libertatea de a răspunde, de a vorbi sau nu despre asta. E important să poți deschide zăvorul unei uși închise cu yală dublă.

— Atunci da, spune Julie după câteva clipe de ezitări.

Moșa înțelege dintr-o privire că poate trece la întrebarea următoare. Julie nu spune nimic mai mult. În orice caz, nu astăzi.

Partea următoare este mai tehnică. Are legătură cu viața ei de femeie, cu stilul ei de viață, cu incontinența ei. O întreabă despre naștere. Despre anestezia epidurală, despre greutatea copilului, dacă nașterea a decurs bine, dacă l-a alăptat. Despre cum se simte copilul astăzi. Julie, care reușise să-și usuce lacrimile de dimineață, izbucnește din nou. Are nevoie de mult timp ca să poată spune că a murit acum o lună. Trebuie să-i spună. Femeia din fața ei nu poate să ghicească asta. După ce i-a ascultat povestea spusă în câteva fraze, moșa ia mâna lui Julie și i-o strânge, în timp ce aceasta din urmă plânge.

— Curge de peste tot, nu-i așa? Începe ea să-i spună lui Julie, zâmbind. De sus, de jos. O să încercăm să oprim scurgerile.

— Da, spune Julie, cu un zâmbet plin de lacrimi. Avem ceva de muncă!

— Dumneavoastră sunteți cea care veți munci. O să vă dau niște exerciții pe care va trebui să le faceți acasă.

— Ce fel de exerciții?

— Vizualizări. Vă veți imagina lucruri frumoase, o groț mică, valuri înalte, fluturi și uși care se închid.

— Și asta o să-mi oprească scurgerile?

— Pentru cele din ochi, nu știu, dar pentru cele de jos, ar trebui să aibă efect.

— De ce am aceste pierderi de la moartea lui Ludovic?

— Perineul femeilor este corul lor. E un loc sacru din interiorul catedralei. Moartea lui a ajuns tocmai la acest cor. Acordați-i și lui dreptul de a suferi, dar își va reveni.

— ...

— La fel și dumneavoastră. Ne vedem săptămâna viitoare?

— Nu mă examinați?

— Nu fac niciodată asta la prima întâlnire, îi răspunde moașa zâmbind.

Julie apreciază asta. Mai ales că nu-i place ca cineva să cotrobăie prin „corul” ei, și mai ales nu de la prima întâlnire...

Pe zăpadă

Întâlnirile care fuseseră stabilite o dată pe lună au devenit un pic mai dese. Romain vine să o vadă o dată la două săptămâni.

Astăzi, vremea este minunată. Săptămâna trecută a nins, iar gerul a făcut ca zăpada să rămână neschimbată. Soarele sclipește deasupra acestui mantou gros de zăpadă, asemenea unei ghirlande de Crăciun nesfârșite, care se aprinde în toiul zilei. Și, atunci când bagi degetele în zăpadă, un strat subțirel de gheață se sfărâmă la suprafață, ca o imensă cremă de zahăr ars. Lui Julie îi place să observe acest fenomen.

— Știți să conduceți pe un drum plin de zăpadă?

— Păi, am făcut asta în câteva dimineți când am mers la muncă, dar... de ce opriți?

— Pentru că niciodată nu este prea târziu ca să învățați. Acest drum este tot timpul pustiu, mașinile se văd de la depărtare și nu există deloc pericolul să aluneci pe marginea drumului.

— Dar eu nu vreau să fac raliuri!

— Cine a vorbit de raliuri? Doar că trebuie să înveți să te descurci pe zăpadă, nu se știe niciodată. Triumph-ul este o mașină numai bună pentru așa ceva. Se ține bine pe drum.

- Nu de mult, mi-ați spus tocmai contrariul.
- Eu... eu v-am spus asta?
- Nu am condus niciodată tipul ăsta de mașină!...
- Tot mașină e și asta. Are volan, cutie de viteze, trei pedale: ambreiaj, frână și accelerație. Aici aveți oglinda retrovizoare, adaugă el, arătând-o cu degetul.
- Nu vă mai bateți joc de mine!
- Atunci arătați-mi de ce sunteți în stare. Nu-i mare lucru. Trebuie doar să îndrăznești. Ce riscați?
- Risc să vă stric mașina.
- Îmi asum asta.
- Aveți al naibii de multă încredere în mine...
- Greșesc?
- Nu știu.

Julie pornește, prudentă. Conduce încet. Nu prea e în largul ei.

— În ritmul ăsta, nu o să apucăm să urcăm pe munte, mai sunt încă doisprezece kilometri, puteți să accelerați un pic!

Julie accelerează. Un pic. Trece de la 15 la 20 km/oră. Se pregătește să intre într-o curbă, încet, cu prudență, când Romain apucă de frâna de mână și trage dintr-odată de ea. Spatele vehiculului o ia imediat spre stânga, iar Julie, din reflex, face un contrabracaj ca să readucă mașina pe traiectoria ei, ceea ce reușește cu succes.

— Să nu mai faceți asta niciodată! urlă ea.

— Dar v-ați descurcat de minune, care este problema? răspunde Romain privind-o.

— Totuși, să nu mai faceți asta niciodată, mi-a fost frică! spune ea, fără să-și poată reține un mic zâmbet.

— Haideți! Recunoașteți! A fost plăcut să simțiți puțină adrenalină, nu-i așa? Am văzut asta în ochii dumneavoastră.

— E-adevărat. Dar să nu mai faceți asta niciodată, repetați ea, zâmbind mereu.

— Promit, dar atunci accelerați un pic, altfel nu o să mai avem timp să facem ocolul pe care l-am plănuțit.

— Lăsați-mă să mă obișnuiesc cu mașina. Poate că dumneavoastră vă place să conduceți pe zăpadă; mie nu.

— Nu, eu prefer să conduc vara, pe-nserat, în sudul Franței, pe drumeagurile sălbatice și pustii care miros atât de frumos a lavandă și a rozmarin! Aerul este atât de proaspăt! Motorul mașinii respiră mai bine și-apoi mai e aceea incertitudine a nopții, când mergi cu capota deschisă, care îți trezește toate simțurile. Te simți atât de bine. E atât de bine.

Înaintarea în zăpadă le dă bătăi de cap întrucât picioarele se afundă în ea până la jumătatea pulpei. Sub bluza ei polar, Julie transpiră, însă peisajul este mirific. Cei doi ajung la o cascadă. Apa curge prin mijlocul unei sculpturi din gheață, cu reflexii albăstrii. Ca și cum timpul ar fi împietrit dintr-odată mișcarea acestor picături de apă surprinse de gerul aprig din toiu iernii. Ei îl privesc o clipă în tăcere. Se mai aude doar zgomotul discret al râului.

Julie s-a apropiat de cascadă și prinde un căpețel de turture care s-a desprins. Fiecare cu Legoul lui...

— De ce vă petreceți timpul cu mine?

— Pentru că îmi face plăcere. Pentru că știu că, în astfel de situații, anturajul dumneavoastră poate da dovadă de foarte multă discreție și că e bine să-ți schimbi un pic gândurile din când în când. Pentru că știu că vă place muntele și mai știu că nu ați merge singură la munte. Mă înșel cumva?

— E greu cu dumneavoastră, aveți întotdeauna dreptate, spune ea zâmbind.

— Nu este ceva intenționat din partea oamenilor, însă pentru mulți, dumneavoastră reprezentați moartea și tristețea, iar moartea este înfricoșătoare. Este ceva uman, este normal. Nu putem conta decât pe noi înșine ca să ne revenim. Asta nu vă împiedică să aveți prieteni. Iar cei care rămân sunt cei care merită să rămână.

Romain se uită la Julie, amuzându-se de felul în care sugerează din țurturele de mai devreme. Când era mic, la fel făcea și el. Apucă și el unul și-l duce la gură.

— V-ați regăsit deja zâmbetul, va veni și restul. Și o să reușiți singură-singurică. Doar că este mai ușor atunci când ai pe cineva alături. Și ce dacă mai derapați uneori? Să te împotmolești e ceva ce face parte din viață.

— Atunci când tristețea este cea care te face să te împotmolești, asta nu e neapărat ceva vizibil.

— Da. Dacă rămâneți fără un picior, asta e vizibil, oamenii sunt împăciuitori. Și nici atunci nu sunt toți așa. Însă când vi s-a smuls o bucată din suflet, asta nu se vede din exterior și este pe puțin la fel de dureros. Pentru că, fără un picior, înveți să mergi altfel, te descurci, disimulezi. Atunci când îți pierzi copilul, cred că nu mai poți disimula nimic; înduri totul pe viu.

— Aș fi preferat să rămân fără picioare, dar să nu-mi pierd băiatul. Dar așa e, nu scrie pe fruntea mea că trăiesc cu sufletul sfâșiat în bucăți.

— Nu e vina oamenilor. Ei cred doar în aparențe. Trebuie să treci de ele ca să vezi ce e dincolo. Dacă aruncăm o piatră mare într-o baltă, ea creează unde la suprafață. Mai întâi sunt niște unde mari care se vor sparge de maluri, apoi niște unde mai mici, care vor dispărea puțin

câte puțin. Încetul cu încetul, suprafața apei redevine netedă și liniștită. Însă piatra cea mare se află totuși pe fundul apei.

Piatra cea mare se află totuși pe fundul apei.

Masculi care nu domină

Julie stă așezată în fața biroului moașei. Aceasta din urmă trage un scaun și vine să se așeze lângă ea. Ea o pune să aleagă una dintre cariocile ei.

Aleg albastrul.

Apoi ea o întreabă care e starea vremii înlăuntrul ei. Dacă e soare, dacă e înnorat, dacă e ceață, dacă e ploaie, dacă e soare și ploaie, dacă e înnourat și senin pe alocuri. După ce a privit-o un pic mirată, Julie îi spune cum este vremea.

E ceață și ploaie.

Apoi, femeia îi spune că, în această dimineață, vor începe să lucreze cu mușchii de la intrarea în peșteră. Că va trebui să-și imagineze poduri mobile și grilaje din fier la intrarea în castel, care se vor închide ca să o protejeze pe prințesă.

Va fi surprinzător.

În cele din urmă, după ce s-a dezbrăcat în partea de jos, îi spune să se instaleze confortabil pe masa de consultații, să-și ridice picioarele până aproape de fese și să lase genunchii în jos, sprijinindu-și unul dintre ele pe coapsa moașei care s-a așezat lângă ea.

Va fi greu.

— O să-mi pun degetele la intrarea în vaginul dumneavoastră. Destindeți-vă și spuneți-mi când sunteți pregătită.

— Puteți începe, spune Julie grăbită.

— „Puteți începe” nu înseamnă că sunteți pregătită.

— Este prima dată când cineva mă întreabă dacă sunt pregătită, înainte de a mă examina.

— Fără doar și poate, văd că sunt multe astfel de „premiere” când lucrăm împreună, evidențiază femeia zâmbind. Aștept să fiți pregătită.

Julie respiră profund, închide ochii și trage aer în piept, zgomotos.

— Și dacă nu sunt pregătită? întreabă ea, îngrijorată.

— Dacă nu sunteți pregătită, nu vă examinez.

Julie închide iar ochii, inspiră din nou profund, încearcă să se destindă. Moașa o privește cu coada ochiului. Buzele tremură și-o lacrimă de mărgăritar își face apariția. Apoi, o alta apare la celălalt ochi. Ele se scurg către urechi.

— Cred că nu sunt pregătită, spune Julie, ștergându-și lacrimile.

— E în regulă. O să așteptăm să fiți pregătită. Dacă aveți nevoie să vă ajut ca să vă pregătiți, mă găsiți aici.

Julie se îmbracă și se așază pe marginea mesei de examinare. Moașa este așezată lângă ea. Își pune încet materialul în ordine, în timp ce o ascultă pe tânăra ei pacientă care-i povestește despre iubirii ei care s-au bucurat în repetate rânduri de corpul ei de adolescentă în floarea vârstei, încercând să reproducă – fără însă a reuși – ceea ce văzuseră în filmele porno, fără să se preocupe prea mult de ceea ce ar putea să simtă ea.

A fost și cel din seara chefului, care și-a răspândit o mică parte din sămânța lui fertilă înainte să o ia la fugă, fiind prea fricos ca să-și asume o astfel de consecință.

Mai e și dobitocul ăsta de Chasson care face presiuni asupra ei, știind foarte bine că ea nu se poate apăra.

Așadar, prințesa e-al naibii de deziluzionată. Prințesa... are chef să înjure această jumătate de omenire care crede că testosteronul îți dă dreptul să dispui de cealaltă jumătate de omenire.

Prințesa... și-a pierdut speranța că-l va întâlni pe Făt-Frumos. Ea încearcă să apeleze la un dragon care să o protejeze de lupi. Pentru o clipă, se gândește la Paul. El ar putea fi un bun dragon. Problema e că el plânge în hohote atunci când curăță ceapă. Asta poate stinge flăcările.

— Nimeni nu are dreptul să nu țină cont de părerea dumneavoastră, adaugă calm moașa.

— Mi s-a întâmplat să spun da pentru că nu aveam de ales.

— Julie, apărați-vă. Este corpul dumneavoastră. Vă aparține. E important. Pentru reabilitarea perineului dumneavoastră e nevoie să conștientizați și acest lucru. Dacă doriți să vă închideți, trebuie să nu mai acceptați să vă forțați.

— Și să nu mai forțez corul?

— Exact. Julie, protejați-vă cripta. Borfașii nu trebuie să fie lăsați să intre în locurile sacre. Și nu vă pierdeți speranța – o să-l găsiți pe Făt-Frumos. Testosteronul are efecte pozitive asupra anumitor masculi. În orice caz, asupra celor mai puțin dominanți. Asupra celor care au înțeles că cealaltă jumătate a umanității este și ea la fel de importantă.

Reeducarea

În acea duminică, Julie ia prânzul la Jérôme. Caroline a făcut o prăjitură, pentru a sărbători scoaterea tijelor metalice. Chiar dacă a trecut de perioada Crăciunului, a făcut o tartă tradițională, căci îi place să fie atemporală. De data asta, nu a uitat să introducă micul obiect de porțelan înainte de a o băga la cuptor. Devine mai pricepută. Faptul că are tot mai multă încredere în ea își spune cuvântul.

După câteva zile petrecute la spital ca să evite să mai sune în cazul în care este controlat la aeroport, Jérôme a ieșit de acolo pe la mijlocul săptămânii trecute. Reeducarea s-a desfășurat cu bine înainte de operație. Mai rămâne ambulatoriul, ședințele la prietenul lui kinetoterapeut, iubitorul de whisky care arată ca Apollo. Lui Jérôme puțin îi pasă de cum arată. În schimb, când vine vorba de un whisky bun...

El își revine, având uneori o urmă de vinovăție pentru că vede cum Julie suferă tot mai mult, în timp ce el scăpase doar cu un picior zdrobit.

Trei dintre cei care au fost în mașină regretă că nu au fost ei în locul celui care a murit.

Însă Julie își revine încet. Pas cu pas. Cu pași mici, dar care, totuși, o ajută să avanseze.

— Și cum rămâne cu reeducarea ta? o întreabă Jérôme. Faci progrese?

— Da. Moașa ta medievală e foarte amabilă.

— Medievală? De ce medievală?

— Păi vorbim despre castele fortificate, despre poduri mobile, despre prințese, depre valuri mari și blânde.

— E o moașă care e și salvamar?

— Cred că are mai multe competențe.

— Te ajută să te faci bine?

— Oprim scurgerile. Curge mai puțin. Pentru partea de sus, încă mai e de lucru, dar în partea de jos e mai bine... În plus, are răbdare. Nu e ca restul medicilor care îți zâmbesc larg prefăcându-se că te ascultă, dar care, în timp ce tu le explici că te piși pe tine, se gândesc la viitoarea lor vacanță la schi pe care vor reuși să o plătească cu ajutorul efortului financiar colosal pe care tu îl aloci și care, mai mult decât atât, îți dau de înțeleș că e de preferat să-ți pui încălțările pe hol, ca ei să poată continua imediat cu pacientul următor. Trebuie să aibă profit, vezi tu, pentru că mersul la schi costă o avere, ținând cont de stațiunile în care obișnuiesc să meargă...

— Mă bagi și pe mine în aceeași oală?

— Ce crezi?

— Sper că nu.

— Pacientele tale își lasă încălțările în sala de așteptare?

— Nu...

— Termină consultațiile pe hol, în timp ce le spui la revedere?

— Păi... nu.

— Atunci, nu te bag în aceeași oală cu ei...

Peștera Uitării

— Bună, Julie. Aveți o umbrelă?

— E asortată cu cizmele! Mergem să strângem ciuperci sau broaște?

— Vreți să anulăm?

— Pentru nimic în lume, acum că sunt deja echipată.

— Nu e nevoie să purtați căciulița asta de fiecare dată.

— O iau pentru că îmi place, ține tare cald! Îmi încălzește capul și sufletul. Culorile îmi plac la nebunie!

— Cu atât mai bine. În orice caz, vă prinde de minune. Știți Peștera Uitării?

— Oh, nu, probabil că am uitat-o.

— Vreți să fiți amuzantă? Dacă nu o știți, vă duc eu. O să fim la adăpost acolo.

În mașină, Romain îi povestește lui Julie legenda acestei peșteri. Călugării de la mănăstirea învecinată obișnuiau să se adăpostească aici, atunci când se retrăgeau în contemplație. Ajungeau cu greu la ea, dar le oferea accesul la un peisaj minunat, care te face să uii de restul lumii.

— Nu e prea periculos pe vremea asta?

— Nu, drumul a fost lărgit între timp, iar noi avem încălțări cu crampoane.

— Unde o să mai mergem după ce-o să-mi arătați toate locurile din regiune?

— Viața-ntreagă tot nu n-ar fi de-ajuns ca să le descoperim pe toate. Și sunt sigur că sunt unele pe care încă nu le cunosc. În cel mai rău caz, o să mergem un pic mai departe.

Într-adevăr, era greu de ajuns la această peșteră, dar priveliștea era incredibil de frumoasă. Are chiar și o băncuță cioplită în piatră și rotunjită de atâtea dosuri obosite ce s-au așezat pe ea, timp de atâtea secole.

Romain s-a apropiat de margine ca să se uite în josul peșterii, în râpa prăpăstioasă. Stă chiar pe margine. Cu un picior în spate, ca să-și mențină echilibrul, el se înclină înainte. Julie este neliniștită. Își ține respirația, cu o suflare mai puțin în aerul înconjurător, dacă din întâmplare s-ar pierde în hău.

— Cum merge serviciul? Întreabă Romain.

— Sunt scârbită de tot. Sunt scârbită de colegii mei, sunt scârbită de patronul meu, sunt scârbită de clienții mei, sunt scârbită de baxurile cu apă care-mi omoară spațele. Am chef să plec pe o insulă pustie și să fiu lăsată în pace. Să mă retrag încetișor pentru ca nimănui să nu-i treacă prin cap să vină să mă caute. Cel puțin, aș fi liniștită.

— Viața se înrudește cu marea. Există acel zgomot al valurilor, atunci când se lovesc de plajă, apoi, când se retrag, urmează tăcerea de după. Sunt două mișcări care se intersectează și care se ciocnesc fără încetare. Una este rapidă, violentă, cealaltă este lină, înceată. V-ar plăcea să vă retrageți, în aceeași tăcere a valurilor, să plecați încet, să uitați de viață. Însă sunt alte valuri care sosesc și care vor sosi mereu. Pentru că așa e viața... Implică mișcare, ritm, uneori chiar vacarmul din timpul furtunii, dar ea mai înseamnă și clipocitul dulce al apei, atunci când totul este

calm. Însă există totuși un clipocit. Țărmlul mării nu este niciodată liniștit, niciodată. La fel, nici viața noastră nu e liniștită, nici a dumneavoastră, nici a mea. Sunt fire de nisip expuse tumultului mării și cele protejate de el, din susul plajei. Pe care dintre ele să le invidiezi? Castelele de nisip nu sunt construite cu nisipul uscat și fin din partea de sus a plajei, ci cu cel care este șters de valuri, întrucât particulele lui sunt coalescente. Dumneavoastră o să reușiți să vă construiți castelul vieții întrucât furtuna v-a făcut mai puternică. Iar acest castel, o să-l construiți cu firele de nisip care vă seamănă, care au cunoscut și ele, la rândul lor, tumultul vieții, pentru că numai cu acestea, cimentul este mai solid.

Julie se gândește la Bretania...

El te așteaptă

Acest sfârșit de februarie este deosebit de rece. Afară plouă. Înăuntru plouă. E un amestec de lacrimi și de zăpadă care se lipește de haine și care-ți face sângele să înghețe-n vine. Și cât de cenușiu e totul, cât de cenușiu!

Au trecut zile întregi de când ea nu a mai văzut lumina soarelui.

În astfel de zile, Julie a vrut să plece; nu doar o dată. A vrut să lase totul de izbeliște, să sară din trenul aflat în mișcare și să ajungă pe peron. Acolo unde l-a lăsat pe Lulu.

A vrut să se dea bătută și să sfideze proverbul.

În orice caz, la ce bun? La ce bun să mai aștepți o minune? De altfel, ce minune?

Singura minune în adevăratul sens al cuvântului ar fi să se poată întoarce în urmă, să deruleze înapoi filmul propriei vieți, să plece mai târziu din acea căsuță din Bretania și să ajungă la scurt timp după, să fie prinși într-un convoi interminabil de mașini, dar să nu facă parte din acel accident îngrozitor.

Vai, din păcate viața nu merge așa. Bobina este blocată pe poziția „înainte”, fără tăieturi la montaj. Fără niciun montaj. Totul este înregistrat în direct și în mod ireversibil.

Să-și taie venele?

Să intre cu mașina într-un copac de pe marginea drumului, un pic mai mare decât ceilalți?

Să înghită cinci cutii de paracetamol? De ce nu șapte?... ca să fie sigură.

Se gândește.

Hai, Julie, gândește-te la cei care te iubesc!

În plus, el te așteaptă! Știi asta, nu?

Te așteaptă!

Acum, el are tot timpul din lume...

Liftul (2)

Și-au dat întâlnire în holul hotelului. Se pare că propunerea de a merge să ia cina la restaurantul panoramic cu priveliște asupra întregului oraș a atras-o.

După ce s-au ciocnit de nenumărate ori în secția în care se afla Lulu, au făcut schimb de numere de telefon și de adrese de e-mail. Apoi, a început să li se pară că, în afara vizitelor la spital, timpul este lung. Au început să-și scrie regulat, să-și dea de veste, uneori pentru nimic special, au început să se aștepte unul pe altul nerăbdători, ca niște puști. Așadar, trebuiau să se revadă!

Este prima dată când se întâlnesc de când Lulu a murit.

Paul s-a instalat într-unul din acele fotolii moi care se află în holul de la intrare. Îi place să fie primul, ca să poate cerceta intrarea și ca să vadă cum intră persoana pe care o așteaptă și cum începe să caute cu privirea. Și asta pentru că există acea licărire mică care se aprinde atunci când îl zărești pe cel cu care trebuie să te întâlnești. Bineînțeles, Paul speră că, în această seară, va putea vedea acea licărire și în privirea lui Manon, atunci când ea va da de el. De ce să mai aibă îndoieli după toate câte și-au spus?

Privirea lui e fixată către intrare. Chiar și atunci când ospătarul a venit să-l întrebe dacă vrea să bea ceva, el a

refuzat în md elegant, sub pretext că-și așteaptă invitata. Ah, cu siguranță că ospătarul și-a dat seama de asta...

El nu doar că o așteaptă, ci o și dorește deja ...

Paul se uită la dansul clienților care intră și ies pe ușa rotativă din sticlă. Ea trebuie să sosească dintr-o clipă-n alta – așa presimte el.

Îi recunoaște silueta neclară prin geamurile din sticlă care dau înspre parcare. Ușa se pune în mișcare și o aduce pe Manon în hol. Aceasta face câțiva pași, apoi se oprește, aruncând o privire prin încăpere. Neliniște și concentrare.

Sper că e aici.

Îl reperează în cele din urmă, iar Paul savurează această clipă, ochii tinerei care scânteiază și zâmbetul care se aprinde pe chipul ei, săpând două găurele mici în mijlocul obrazilor. Poate o roșeață abia perceptibilă pe pomeți. Ridică mâna ca să-i facă un mic semn discret și se apropie de el.

— Ați sosit de mult timp? îl întreabă ea, îmbrățișându-l.

— Nu, de zece minute, minte el, ca să nu se dea de gol că a trecut deja o jumătate de oră, dar că nu voia să rateze pentru nimic în lume acest moment. Am putea totuși să ne tutuim, nu?

— Dacă vrei.

— Uau...!

— Ce-i?

— Lui Julie i-a luat o groază ca să reușească.

— Julie are câteva principii greu de dezrădăcinat.

— Dar tu? Tu nu ai principii?

— Ba da, dar nu aceleași... Eu tutuiesc lumea cu ușurință. Pentru mine, e același lucru. Am stat un an în Danemarca, lucrând ca dădacă. Acolo nu există formule de politețe. Toată lumea se tutuiește, de la student și până la ministru.

— Cu atât mai bine. Vrei să bei ceva aici sau vrei să urcăm direct în restaurant?

— Soarele apune, așa-i? O să ne bucurăm mai mult de spectacol de acolo, de sus!

— Să mergem! Va trebui să luăm liftul, sunt cincisprezece etaje.

— Știu.

— Va fi în regulă?

— Nu știu.

— Încercăm?

— Ți-ai luat tot arsenalul?

— Ce arsenal?

— Cel plin cu lucruri pe care să mi le propui în caz de pană!

— Îl am mereu la mine.

Paul a apăsat pe butonul liftului. Așteptarea este lungă, probabil că liftul este la ultimul etaj. În acel moment, Manon apasă din nou pe buton, deși acesta este aprins. Paul o privește, amuzat.

— Doar știi că asta nu ajută la nimic, nu?

— Ba sigur că da!

— La ce?

— Ca să verific dacă într-adevăr s-a înregistrat cererea...

— Lumina era aprinsă.

— Chiar dacă!

— Dar tu apeși tot atât de tare și pe butoanele de la telecomandă, atunci când nu merg?

— Da, de ce?

— Așa. Și-atunci când stai și te gândești cu dulapul de haine deschis în față, îți miști cele zece degete de parcă ar fi picioarele unui păianjen?

— De unde știi?

— Știu.

— Știi și că mi se întâmplă să-i spun „scuze” măsuței din sufragerie, atunci când mă lovesc de ea?

— Ah, nu, imaginația mea nu a îndrăznit să ajungă până-ntr-acolo!

— În schimb, la telefon, tu spui: „Bună, eu sunt.” Și iată că, de fiecare dată, ești chiar tu!

Liftul a venit și ușile culisante s-au închis în urma lor. Sunt singuri. Paul apasă pe butonul destinat restaurantului panoramic. Manon privește cu teamă cum se schimbă etajele de pe ecranul digital. Liftul se oprește dintr-odată la etajul șase, proiectându-i într-un semiîntuneric.

— Dar o faceți intenționat?

— Manon, nu am făcut nimic, îți jur. Iar îmi vorbești cu dumneavoastră?

— Atunci suntem blestemați? Nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva.

— Nici mie. Înseamnă că noi nu trebuie să luăm liftul împreună.

— De ce ni se întâmplă asta?

— Amestecul undelor?

— Gata! S-a terminat! Nu mai intru cu tine în lift! afirmă Manon, care simte cum teama ei e tot mai mare.

— Poate că de data asta n-o să-ți ia atât de mult timp să vii să te refugiezi în brațele mele.

Atunci Manon s-a cuibărit instantaneu în scobitura umărului lui. Strângerea e mult mai fermă decât prima dată și Manon aproape că simte chiar și dorința ca pana să se prelungească.

— Nu sunăm? Întrebă ea însă.

— De ce să sunăm? răspunde Paul, luându-i bărbia între degetul cel mare și arătător, ca să-i ridice ușor capul și s-o privească în față.

— Așa! spune ea, tocmai înainte ca el să o sărute.

O sărută pe furiș pentru că habitacul se smucește și-și reia urcarea, fără a ține cont de părerea lor.

S-au așezat la una dintre mesele dispuse de-a lungul geamului mare de sticlă. Soarele s-a ascuns în spatele Vosgilor, dându-le pe alocuri celor câtorva nori plutitori o tentă portocalie care, încetul cu încetul, se transformă în roșu.

— Spune-mi cum stau exact lucrurile cu Julie. Ea-mi zice că se simte bine, dar nu știu dacă o face doar ca să mă liniștească. Tu ești cea mai bună prietenă a ei, cred că ție îți spune tot.

— E bine. Are suișuri și coborâșuri. Sunt momente în care se simte foarte bine și momente în care se simte foarte descumpănită, însă face față.

— E puternică, din fericire.

— „Nu știi niciodată cât ești de puternic, până în ziua în care singura soluție care îți rămâne e să fii puternic.” Bob Marley este cel care a spus asta.

— Ah, atunci... dacă a zis-o Bob Marley...

— Ea nu prea are alte opțiuni.

— Ar fi cea de a i se alătura. Vorbește uneori despre asta?

— Se mai întâmplă. Îi dau repede câte-un șut în fund.

— Mă simt foarte vinovat.

— De ce?

— Pentru cele întâmplate.

— E din vina ta?

— Nu prea am avut ce să fac. Totul a atârnat de un fir de ață. Dacă am fi plecat cu cinci minute mai târziu sau dacă ne-am fi oprit la o benzinărie pe autostradă!

— Viața depinde de foarte puține lucruri. Este chiar o minune că rămâi în viață. Poate că toate astea au sens.

— Ce sens are ca un copil să moară din cauza unui șofer beat?

— Să găsești un sens pentru toate astea, ar trebui să ajute.

— Dacă-l găsești, să mă anunți și pe mine.

— Încă mai caut.

— Pentru moment, încearcă să găsești ce vrei să mănânci...

Manon nu include meniul trântindu-l. Ea nu simte nevoia ca el să-i citească meniul ca să nu vadă prețul și puțin îi pasă că fiecare înghițitură face cinci euro. Manon se bucură de viață. Ea acceptă invitația cu simplitate. Ea susține femeile, fără a fi însă o feministă acerbă și nici măcar nu i-ar trece prin gând să-și plătească porția ei. Mai întâi, pentru că știe că Paul s-ar simți ofensat, apoi, pentru că îi plac aceste mici gesturi de galanterie și îi pare rău că ele dispar odată cu evoluția unei societăți care-și pierde reperatele.

Paul a ales deja de mult timp. Va lua același lucru ca Manon. Nu contează ce. El nu e pretențios. Are pur și simplu chef să o urmeze atunci când alege felul de mâncare, în discuția care va avea loc și, dacă trebuie, să o urmeze până la capătul lumii.

El o analizează în timp ce ea citește îndelung meniul. În cele din urmă îl trânteste, privind spre el, victorioasă. A ales. În sfârșit.

— Știi că nu doar Bob Marley spune adevăruri?

— Serios? răspunde ea, amuzată.

— Mai e și Albert Einstein.

— O să vorbim despre relativitate?

— Exact. Dar nu despre cea pe care o cunoști tu.

„Puneți-vă mâna pe sobă timp de un minut, și o să vi se pară că a trecut o oră. Așezați-vă lângă o fată drăguță timp de o oră, și o să vă pară că a trecut un minut. Asta-i relativitatea.”

— Totul depinde de cât de încinsă e soba.

— Și de cât de drăguță e fata.

— Și-acum? Cât de relativ e timpul pe care-l petreceți cu mine?

— E o secundă.

— O să mă înroșesc ca o sobă incandescentă.

— Cu toate acestea, o să pun mâna pe ea.

— Doar pentru o secundă?

— O să opresc timpul în loc...

Ceea ce se întâmplă acum între Paul și Manon o va unge la suflet pe Julie.

Fără parabenii.

În orice rău e și un bine.

S-a întâmplat ceva foarte, foarte rău, și acum se întâmplă ceva drăguț. Nu contează dezechilibrul. Faptul că știe cum s-au căutat, cum s-au sedus unul pe celălalt timp de câteva săptămâni și că s-au întâlnit în această seară – asta o face fericită. Pentru că viața merge mai departe. Și pentru că ei se numără printre cei la care ține. Și în plus, dacă ei sunt fericiți, asta face ca piesele ei de Lego să fie mai trainice.

O furtună primăvărată

— Julie, sunt mândru de dumneavoastră. Vârful pe care-l escaladăm astăzi este foarte înalt.

— Lulu este la afeliul meu. Trebuie să urc cât mai sus cu putință ca să-l ating cu vârful degetelor.

— Cunoașteți cuvântul ăsta?

— Care cuvânt? Deget?

— Afeliu, spune el zâmbind.

— Și de ce nu l-aș cunoaște?

— Așa-i, de ce nu.

— Este punctul cel mai îndepărtat de soare de pe orbita unei planete.

— Nu e nevoie să veniți cu explicații!

— V-am spus doar ca să vă scot din încurcătură în cazul în care nu ați fi știut ce înseamnă.

— Știam ce înseamnă.

Julie s-a așezat cu picioarele încrucișate, pe o piatră pe care a pus-o pe movilița din vârful muntelui, ca cele făcute de oameni în prelungirea muntelui și care par a fi un fir de nisip în fața imensității ce li se așterne la picioare, dar care sunt reprezentarea unui gest simbolic puternic. Măsoară orizontul din priviri. Cerul este senin, dar atmosfera este apăsătoare. La fel ca starea ei. După câteva luni. Și-a golit mintea, dar are o greutate pe suflet.

Romain s-a așezat un pic mai în spate și o privește atent pe această tânără pe care o cunoaște de mai puțin de un an. Această femeie pe care a întâlnit-o în calitate de mamă plină de speranță și pe care a văzut-o pierzându-și copilul – nici măcar nu există cuvânt pentru starea asta. Această femeie pe care a văzut-o prăbușindu-se, apoi renăscând încet. Degeaba spune ea că el a ajutat-o enorm, Romain știe că ei îi revine tot meritul pentru asta. Ea este cea care a adunat toate piesele de puzzle împrăștiate, cea care a învățat din nou să se joace cu Lego. El i-a dat cel mult niște indicații, dar nici măcar atât.

Nici măcar.

Acum, Romain nu o mai vede ca pe mama lui Ludovic, micuțul lui pacient, pe care îl îngrijiea și îl alina. Relația dintre ei s-a transformat puțin câte puțin într-o prietenie sinceră și bogată. Însă astăzi, privind-o pe Julie din profil, cu părul ei fluturând ușor în bătaia vântului, cu nasul un pic cârn, cu sânii ei mici care se odihnesc pe genunchi și cele două mâini încrucișate peste picioare, astăzi, Romain nu mai știe dacă ceea ce simte pentru ea se mai cheamă tot prietenie. Deși, de fapt, știe. S-a îndrăgostit. Poate că s-a întâmplat pe parcurs, poate că s-a întâmplat în prima zi, fără să știe. Dar ce mai contează? Astăzi el o privește pe această femeie, iar inima lui bate un pic mai tare. Oare ceea ce simte pentru ea este indecent sau nu? Simte asta în sufletul lui și e atât de plăcut! El simte că e pregătit să trăiască o nouă poveste. Așa e viața, e făcută din lucruri efemere și are un caracter efemer. Trecutul lasă o urmă, asemenea pașilor în nisip, însă ne îndreptăm către viitor.

— V-ați gândit deja la piatra pe care o veți pune pe mormântul lui?

— E o gresie adusă din Vosgi, în formă de fluture, pe care o voi putea cumpăra cu banii lui Paul. Avea dreptate, sunt importanți.

— Da, sunt importanți.

— Mă gândesc mereu la Lulu. Toată lumea îmi spune că sigur va fi greu la toamnă, când va veni ziua lui de naștere. Însă eu nu am nevoie să fie ziua lui de naștere ca să-mi aduc aminte de el. Încă nu am ajuns în acel punct. Și mă îndoiesc că voi ajunge vreodată. Ludovic este în sufletul meu, este cu mine, va fi mereu acolo, în fiecare zi.

— Timpul nu te ajută să uiți, ci să te acomodezi. Așa cum ochii se acomodează cu întunericul.

— Cu toate acestea, am impresia că becul meu s-a ars acum câteva luni.

— Un foc strașnic poate să pară stins după o furtună mare, dar dedesubtul lui, este mereu jar. La suprafață el este gri, rece, e doar cenușă, dar nucleul lui este cald încă. Ațâțați-l, puneți câteva vreascuri, suflați în el și veți vedea cum se aprinde din nou.

— Eu am mai degrabă impresia că sunt un măr printre nenumărate alte mere care trec prin sită. Doar că eu am devenit prea mare, nu mai trec prin găurile standard, așadar voi ateriza într-o altă ladă, voi fi dată la o parte.

— Inima dumneavoastră este cea care a devenit foarte mare. Dar să ai inima mare poate de asemenea să însemne că ai sufletul mare.

Romain face o scurtă pauză, continuând să deseneze cu vârful bățului în pământul afânat dintre tălpile lui, apoi începe să zâmbească provocator.

— De ce râdeți?

— De ce spuneți! Până la urmă, dumneavoastră ați schimbat lădița pentru că acum sunteți un măr glazurat, foarte strălucitor, roșu și dulce.

Julie zâmbește și ea la rândul ei. Iar cu acele două gropițe în obraji ce s-au înroșit, ea e pur și simplu delicioasă!

— Nu vi se pare că cerul se întunecă prea mult? se neliniștește Julie.

— La asta mă gândesc și eu. Însă m-am uitat la meteo, nu anunțau furtună. Să ne grăbim, e mai bine să nu rămânem pe munte în caz de furtună, avem două ore de mers până la mașină.

Cei doi coboară cu pași repezi. Romain merge înaintea lui Julie, ca să-i deschidă calea. Ea obosește repede, se împiedică, dar ține pasul. În atmosferă plutește acea tensiune de dinaintea furtunii și Romain simte asta. Iar lumina scade subtil. Se întoarce des ca să vadă cum a evoluat. Furtuna se apropie cu rapiditate, iar vântul s-a întetit. Nu vor reuși să ajungă la mașină, este imposibil, iar pe drum nu se găsește niciun refugiu unde să aștepte în siguranță ca furtuna să treacă.

— O să o luăm pe aici, țipă Romain, nu suntem departe de Peștera Uitării. Pe-aici, accesul e un pic mai dificil, însă vom fi la adăpost acolo.

— Faceți cum credeți că e mai bine, spune Julie respirând greu, eu vă urmez...

Mai au peste un kilometru până să ajungă la peșteră. Când Romain se întoarce din nou, norul de ploaie tocmai ce a înghițit vârful de pe care au coborât cei doi și înaintea-ză către ei, în plină viteză. Tunetele sunt încă îndepărtate, însă ele se resimt în aer, nici fulgerele nu se lasă așteptate. Fenomenul este impresionant. Viteza cu care evoluează nu le lasă nici cea mai mică șansă ca să ajungă la timp la peșteră.

Julie nu spune nimic. Pe chipul ei, nu se citește decât spaima. Se străduiește să înainteze cât mai repede cu puțință fără să se rănească – asta ar fi încă și mai rău. Se străduiește să nu se panicheze. Însă nu-i place furtuna. Chiar deloc. Mică fiind, văzuse cum fulgerul trăsniise un grajd nu departe de casa părinților ei, cu o lovitură teribilă care zguduise toată casa. Grajdul luase foc, iar proprietarii reușiseră să salveze animalele în ultima clipă, însă astfel de impacturi întâmplătoare o fac pe Julie să se teamă. Desigur, nu poți să faci nimic în astfel de situații, însă ea ar prefera să nu servească drept conductor electric între cer și pământ, nu chiar aici, nu chiar acum.

La urma urmei, ea ține totuși la viața ei...

Nu au făcut nici măcar douăzeci de metri, că primele picături încep deja să cadă. Foarte repede, o ploaie deasă se abate asupra lor, cu picături enorme care le lovesc chipul. În câteva secunde, cei doi sunt uzi learcă, iar pământul a devenit instabil. Tunetul se apropie cu și mai multă putere. Asta face ca lui Julie să-i înghețe sângele-n vine.

Din fericire, ei sunt aproape de scara stâncoasă care duce la peșteră. Romain se vâără primul și o ia de mijloc pe Julie ca să o ajute să coboare treptele imense cioplite în stâncă. Sunt deosebit de alunecoase. Însă Romain știe că vor ajunge în curând. O liniștește pe Julie.

Intrând în peșteră, el o conduce până în mijloc, scoate toate lucrurile din rucsacurile lor și le așază pe jos ca să poate sta pe ele și să se ferească de undele electrice.

— Trebuie să rămânem în mijloc, doar aici o să fim în siguranță. E totul în regulă, Julie?

— ...

— Julie?

Julie nu răspunde. Are o senzație foarte puternică de nod în gât. Rămâne tăcută pentru câteva clipe.

Apoi, totul iese la suprafață, sub forma unui urlet de animal. Se eliberează, asemenea unui fulger, de toată tensiunea pe care o acumulase în interior. Furtuna e deasupra lor, iar tunetele se amplifică, însoțite de lovituri de explozie. La fiecare lovitură, Julie țipă un pic mai tare. Romain a înțeles că ea nu-și manifestă astfel doar teama de furtună. Aceasta nu este decât declanșatorul furiei pe care o păstrează în adâncul ei de la moartea lui Lulu și pe care nu a reușit niciodată să o scoată la suprafață.

Cu atât mai bine...

El a luat-o în brațe și o leagănă așa cum poate, încercând să o ajute să nu mai fie atât de agitată. Înghețată până în măduva oaselor, Julie dărdăie de frig. Nimic nu o ajută. Hohotele acestea enorme continuă de minute bune. El o lasă să le trăiască pe deplin ca să se debaraseze odată de ele! O îndepărtează un pic de el ca să o privească drept în ochi. Părul ud îi înconjoară chipul, buzele-i tremură, iar ochii ei albaștri caută un pic de siguranță, la fel cum o barcă își aruncă ancora ca să se oprească.

Romain îi cuprinde chipul lui Julie între mâinile lui mari, o privește intens pentru câteva clipe, apoi se apropie de ea. Mai întâi, buzele lui simt buzele tremurânde ale lui Julie, dar când Romain începe să o sărute, el simte că, încetul cu încetul, ea se destinde, se liniștește.

Ea se lasă condusă pentru început, apoi, încetul cu încetul, participă activ la acel schimb.

Împrejurul lor nu mai există nimic altceva. Sunt învăluiți de penumbra binevoitoare a peșterii. Ar putea să se prăbușească totul în jur! Ei sunt aici, uniți, într-un vârtej care îi face să uite de hainele lor ude, de frig, de furtună, de

suferință, de pierdere. În sărutările și-n îmbrățișările lor, este viața însăși pe care cei doi o fac să circule, o esență a vieții mai puternică decât orice altceva.

Și-apoi lumina...

Furtuna se îndepărtează, soarele luminează din nou natura înconjurătoare care strălucește de la stropii de ploaie ce-au acoperit-o.

— Julie, trebuie să plecăm. N-avem haine de schimb și ne rămâne ceva drum de făcut! La munte, răcoarea vine devreme.

— O să faceți un duș acasă.

— Poate am putea să ne tutuim, ce zici?

— Poate, spune Julie zâmbind, la fel de senină ca natura spălată de furtună.

Furtuna ei.

Romain o ia de mână și o conduce pe drumul de întoarcere. Nu-și vorbesc aproape deloc, dar se privesc adesea, își zâmbesc, se sorb din priviri și se doresc.

După duș, Julie aprinde focul în șemineu. Romain s-a dus și el la baie. Intrând în apartament, singurul lucru cu adevărat urgent era să se încălzească. Hainele lui Romain se vor încălzi în fața flăcărilor. Ca să meargă să facă un ceai la bucatărie, Julie pășește cu atenție, pentru a evita o incursiune nefericită. La urma urmelor, ei încă nu au trecut de pragul intimității.

Romain a lăsat ușa de la baie întredeschisă și-și usucă părul, frecându-l energetic. Și-a prins un prosop în jurul taliei. E frumos. Având în vedere aburii care au pus stăpânire pe încăperea, probabil că el a exagerat cu apa fierbinte ca să se încălzească, la fel cum a făcut și Julie.

— Ai găsit prosoapele? Îl întreabă ea în treacăt.

După ce a pornit fierbătorul electirc, Julie merge în camera ei să se schimbe. Își caută câteva haine în dulap când, dintr-odată, simte cum mâinile lui Romain îi cuprind talia. O sărută pe ceafă și o întoarce cu fața la el, mângâindu-i obrazii, dându-i la o parte șuvița care tocmai i-a căzut peste frunte. O privește așa cum nu a făcut-o niciodată până atunci, cu privirea plină de dorință a unui amant. I se pare frumoasă, mai frumoasă ca niciodată. Apoi o sărută din nou cu tandrețe. Mai devreme, în Peștera Uitării, era cea ardoare a descoperirii, a depășirii pragului prestabilit. Însă, acum, ei au timp să se descopere, să se mângâie, apoi să se depărteze, să revină și să plece din nou ezitând.

Când Romain o așază pe Julie pe pat, aceasta închide ochii și se abandonează în brațele lui.

Prințesa a deschis podul mobil ca să-i dea voie lui Făt-Frumos să intre cu tot cu valurile lui uriașe și domoale.

Lumina străvezie a acestui sfârșit de zi se propagă printre jaluzele și trasează linii de iubire pe cele două corpuri care s-au contopit într-unul singur. E totuși o mică parte din fluviul nesfârșit și liniștit.

Când se trezește, Julie constată că s-a lăsat noaptea și că numai lumina de la baie a rămas aprinsă. Ridică încetișor mâna lui Romain ca să se poată ridica la rându-i. Acesta abia deschide ochii. Ea se așază pe marginea patului, luând un cearșaf din haosul rămas după înflăcărarea de mai devreme, se înfășoară cu el și merge la baie. În mișcarea pe care o face, Romain zărește cele două mici adâncituri de la baza spatelui. Rombul de vis al lui Michaelis, cu gropițele făcute de oasele bazinului. Este partea lui preferată a corpului, mai ales la o femeie. Își amintește de imaginea soției sale, de formele corpului ei pe care l-a iubit atât de mult. Deși închisă, cicatricea rămâne dureroasă. Se întoarce cu

fața la fereastră, închide ochii. Atunci când Julie revine și se întinde lângă el, ea vede acea mică lacrimă care s-a oprit la mijlocul obrazului. Ea știe că această clipă de intimitate profundă face ca fantomele trecutului să reapară. Se aștepta la asta și o acceptă. Ea însăși s-a întors puțin în timp, se gândește la Lulu.

Nu este prea normal să-și dea voie să simtă din nou plăcerea trupească.

Julie îi mângâie umărul lui Romain, îi sărută această lacrimă cu un sărut la fel de ușor ca un fluture care se așază pe o floare plăpândă și-i șoptește la ureche „mulțumesc”...

El face parte dintre acei masculi care nu domină și care înțeleg cealaltă jumătate a umanității.

Romain nu răspunde, nu deschide ochii, dar îi ia mâna lui Julie și o strânge tare, foarte tare, schițând un zâmbet șters.

Vârfuri care erau, de fapt, dealuri

„Draga mea Julie,

Oare ne vom întâlni înainte ca această scrisoare să ajungă în cutia ta poștală? N-are importanță. Azi am chef să-ți scriu. Poate pentru că nu am știut niciodată cum să dau glas inimii, iar ea m-a îndemnat să iau un stilou și îmi spune ce să scriu. Dincolo de faptul că-mi organizează viața. Dar mă supun ei, mi-am dat seama că inima mea avea mereu dreptate. Rațiunea este cea care se înșală uneori.

Ziua de ieri a fost minunată și intensă. Nu mă gândesc cel mai mult la corpul tău, la faptul că am făcut dragoste, chiar dacă încă mai simt urmele. Niște urme atât de frumoase! Atunci când mă gândesc la rotunjimile tale, la umerii tăi, la mâinile tale fine și la sânii tăi albi, inima îmi sare din piept și am fluturi în stomac. Dar îmi amintesc mai ales de ochii tăi. Îmi amintesc de privirea ta pierdută, din peșteră, de privirea ta jucăușă, când ne întoarceam în vale și de privirea ta din cameră, calmă și senină.

Nu știu din ce moment ai început să fii mai mult decât mama pacientului meu micuț. Încă din prima zi? De-atunci când ai terminat propoziția mea, încheind proverbul arab? Din ziua în care te-am trezit din somn pentru că trebuia să mă ocup de Ludovic și în care mi s-a părut că ești atât de

înduioșătoare? Sau poate de când am citit scrisoarea pe care mi-ai scris-o ca să-mi vorbești despre el. Am privit îndelung poza care o însoțea. Apoi, după ce-a murit, am pus-o pe noptieră. Aveam nevoie să vă văd în continuare, în fiecare zi. Charlotte m-a întrebat într-o zi cine sunteți. I-am răspuns: „Doi îngeri, iepuraș, sunt doi îngeri.” Cred că m-a crezut pe cuvânt. Și a avut dreptate.

Am admirat modul în care te-ai ocupat de el la spital și faptul că, mai apoi, ai preferat să-l lași să plece. Am admirat puterea de care ai dat dovadă pe parcursul urcușurilor pe care ți le impuneam ca să ajungem în vârfurile care nu erau, de fapt, decât niște dealuri în comparație cu toată suferința ta. Aș fi vrut să strig lumii întregi cât de mult suferai tu, de fapt, poate pentru că eu eram atât de conștient de asta.

În fiecare dintre duminicile în care ne-am văzut, mă trezeam cu speranța că tu te simți un pic mai bine decât data trecută, deși știam că nu putea fi mereu așa. Oamenii obișnuiți își imaginează că, odată cu trecerea timpului, te simți din ce în ce mai bine, însă aceste sentimente nu urmează o linie dreaptă ascendentă, ci una sinusoidală, cu piscuri și văi.

Pe această linie sinusoidală, momentul de ieri a fost cel mai sus de până acum și sunt fericit să știu că vom fi împreună și atunci când unul dintre noi va fi într-un moment de tristețe maximă.

Ce mi-o fi venit să-ți vorbesc despre geometrie? Oricum, și tu mi-ai vorbit despre astronomie.

Abia aștept... Abia aștept zilele și săptămânile următoare, cele în care o să te descopăr, în care o să descopăr intimitatea ta și dulceața pielii tale. Abia aștept să ne continuăm plimbările la munte, pe parcursul cărora vom vorbi

și vom tăcea. Vom tăcea și ne vom ține de mână. Abia aștept să te cuprind în brațe când suntem acolo sus și să privim împreună cum viața mișună jos.

Dar o s-o luăm încet. O să trăim în prezent. Nu e nicio grabă. Doar faptul că ne dorim să fim fericiți.

Îți amintești ce ți-am spus la cantină? Atunci când te refugiai în spatele bețișorului tău din plastic, când amestecai în cafea în căutarea unui fir de zahăr ipotetic care nu s-ar fi topit. Ce drăguț a fost!... Vorbeam despre cât de mari sunt așteptările tale... Eu am un metru și optzeci și doi și sper că mă ridic la înălțimea așteptărilor tale...

Ți-am mai spus și că „atunci când iubești, nu te înșeli niciodată” și, Julie, astăzi știu că nu mă înșel.

Nu mă înșel. Înțelegi?

Nu mă înșel. Te sărut.

Romain”

TREI ANI MAI TÂRZIU...

Coalescență

Timpul trece și vindecă.

Viața leagă și dezleagă.

Jarul arde încet sub mormanul gros de cenușă rece și gri. Apoi, într-o zi, cineva suflă, pune peste el câteva vreascuri și focul se aprinde din nou.

Flăcările s-au reaprins pentru Paul. Manon s-a lăsat cucerită, fără să-i reziste câtuși de puțin. Ca și cum ar fi fost evident că așa avea să se întâmple. Și reciproca e valabilă. Într-o zi, ea mi-a vorbit despre suflete pereche. S-au întâlnit la spital, în sala de așteptare a secției în care era internat Lulu și de-atunci, nu s-au mai despărțit niciodată de-adevăratelea. Atracția a fost imediată. S-au recunoscut de îndată, din prima clipă. Uneori cauți o frecvență la radio, crezi că ai găsit programul pe care îl căutai, însă te zgârie la urechi, nu captează bine. Între ei, sunetul era clar, așa a fost de la bun început. Apoi a mai fost acel gol insuportabil și inevitabil, pe care îl simțeau de îndată ce viața îi ținea la distanță. Și Paul, la rândul lui, mi-a vorbit despre suflete pereche. El a avut pentru prima dată puterea de a înceta să privească la scumpa lui cometă plecată prea devreme în neant. În același timp, îi era teamă. Îi era teamă de faptul că Manon era atât de tânără. Îi era teamă că-i va

distruge viitorul. Îi era teamă să se îndepărteze de Pauline. Însă nu a putut face nimic. Era prea nefericit când se împotriva. A capitulat, a predat armele la picioarele ei și, de-atunci, are impresia că și-a regăsit energia pe care o avea la douăzeci de ani. Și lui Manon îi este frică să-și construiască viața cu el. Între ei este o diferență de peste treizeci de ani. Vine o zi în care determinarea biologică a speranței de viață își va spune cuvântul în povestea lor de dragoste. Așa că mai bine nu se gândește la asta. Au predat armele împreună și au luat-o de la capăt cu florile care erau la capătul țevii.

Doar că evită să ia liftul...

Își schimbă farfuriile în toiul mesei atunci când mergem la restaurant. Asta se întâmplă și la desert. Paul își dorește atât de mult să fie aproape de ea, încât are mai puține deplasări. Și totuși, își dau spațiu unul altuia. Niciunul nu-l sufocă pe celălalt.

Suflete pereche...

Sunt fericită pentru ea. Pentru el. Uneori îmi spun că probabil ei nu s-ar fi întâlnit dacă Lulu nu ar fi fost la acea secție... A fost o întâmplare sau o coincidență? La urma urmei, rezultatul este cel care contează.

Rezultatul e unul frumos.

Lulu, dacă-ai ști...

Ce proastă sunt, știi doar...!

Flăcările s-au reaprins și pentru Jérôme. Vreascul se numește Caroline. Mi-a mărturisit într-o zi că atunci când s-au întâlnit pentru prima oară, s-a întrebat dacă făcuse bine să o ia ca înlocuitoare, atât de neîndemânică și de nesigură părea să fie. Apoi, i s-a părut că-i merge drept la

continui călătoria. Romain, care se afla în barcă, mi-a întins mâna, mi-a uscat hainele la soare ca să nu-mi mai fie frig, mi-a arătat orizontul și m-a făcut să-mi doresc să văd ce e acolo. Cu plimbările lui la munte, el a urcat pânzele sus. Barca, în căutarea planurilor, a luat viteză. De când ne-am pornit, el spune că nu m-a ajutat cu nimic, însă eu știu bine că, fără el, nu aș fi parcurs acest drum. Poate că aș fi găsit alte mâini și au fost destule alte mâini, încă mai sunt aici. Însă ce a contat a fost dragostea lui. Contează mereu.

M-am mutat în căsuța lui. Ne simțim bine acolo. Charlotte m-a adoptat cu simplitatea unui copil de vârsta ei. Trebuie să admit că eu cunoșteam destul de bine mai toate jocurile pe care le juca ea. Jocurile de Lego nu mai au niciun secret pentru mine. Nici la propriu, nici la figurat. Mă simt ca o puștoaică când vine vorba să-și pună în ordine căsuța cu păpuși și am rămas la fel de imbatabilă la *Memory*. Poate că am reușit să mă împrietenesc cu ea pentru că am fost pe aceeași lungime de undă, ca o soră mai mare. Adesea, ne strângem în brațe, îndelung, tare tare. Pentru că ei îi lipsește mama ei, pentru că mie îmi lipsește copilul meu. Recuperăm tandrețea pierdută, umplem golurile, oprim scurgerile, astupăm găurile ca să oprim curentul de aer cauzat de absența tuturor acestor lucruri. Putem să petrecem și o oră întreagă stând una în brațele celeilalte. Simt cum mânuța ei mă mângâie pe spate și-mi bag nasul lângă gâtul ei. Asemenea acelor copii care se nasc cu reflexul de a se îndrepta către sânul mamei lor.

Să scormonească.

E instinctul de supraviețuire.

Fără asta, ei mor.

Așa-i și-acum!

Uneori, Romain vine de la spital și ne găsește așa pe canapea. Zâmbește și ne spune:

— Încă mai scormoniți!

Îi deschidem brațele și scormonim toți trei împreună. E și mai bine.

În cele din urmă, am acceptat ajutorul pe care mi l-a propus Paul, ca să-mi reiau studiile și să renunț la postul de casieră pe care nu-l mai suportam. Încă nu am devenit cercetător în biologie moleculară, însă diploma de inginer tehnician pe care am luat-o în urmă cu o lună m-a ajutat să obțin un post de asistentă din septembrie. Paul mi-a spus că sunt capabilă să avansez treptat ca să-mi îndeplinesc visurile.

Tatăl meu a murit la șase luni după Lulu. A făcut cancer la plămâni. Nu am știut asta decât după moartea lui. Mama nu a avut puterea să mă anunțe mai din timp. E o epavă! O epavă distrusă de alcool, care a rătăcit printr-o viață fără realizări. Așa se face că am moștenit câteva bunuri materiale și o bărcuță abandonată chiar în mijlocul oceanului, lovită de valurile prea puternice și îngrozită de rechinii care se învârteau în jurul ei. Am remorcat-o cum am putut și am reușit să ajungem la țărm împreună. Am vândut casa, pe care mi-ar fi fost oricum greu s-o păstrez. Cu banii obținuți, i-am plătit mamei tratamentul de dezintoxicare la o clinică renumită, ca să se pună pe picioare. Și-a revenit încet. Astăzi, s-a mutat într-un apartament mic și cred că-i merge bine. Reluăm treptat legătura. Îți trebuie timp și pentru un astfel de Lego. Însă ea zâmbește din nou. E un zâmbet discret, o face să forțeze un pic obrajii ei deveniți prea rigizi din cauza aceluși om rece și dur care o disprețuia

și care a fost tatăl meu. Însă pielea este elastică, o să se obișnuiască. Și sentimentele noastre sunt schimbătoare. Ele se vor obișnui.

Așadar.

A fost odată viața mea de dinainte.

A fost un kinetoterapeut care își revenea încet în urma unei despărțiri ce aproape i-a ucis sufletul. A fost un medic de la țară care tocmai suferise o pierdere și mai dureroasă. A fost tatăl lui care își aducea aminte de ceea ce trăise în urmă cu treizeci de ani, fără să se poată detașa de asta. A fost cea mai bună prietenă a mea care nu-și punea întrebări asupra viitorului. A fost o tânără doctoriță care ținea locul unui medic și care credea că nu valorează nimic. A fost o casieră care se descurca cum putea în viața ei de mamă singură. Și-apoi, a fost un băiețel plin de viață, care mușca din ea cu poftă.

Și apoi este ceea ce trăiesc acum...

Acum îl am pe Romain care mi-a repus piciorul pe scăriță și care a profitat ca să se urce cu mine pe cal. O avem pe fetița lui care se leagă de gâtul nostru ca să călărească împreună cu noi. Mai este Jérôme care și-a redobândit pe deplin capacitățile fizice, în ciuda unui picior ușor șchiop. Nu va mai putea alerga niciodată pe plajă, însă a învățat să curețe câteva coji atunci când durerea și grijile sunt prea grele de dus pe umeri. Se lasă mai mult în voia sortii, de când Caroline face parte din ea. Aceasta din urmă a învățat să pună un diagnostic, spre marea bucurie a sistemului de asigurări sociale și a căpătat mai multă încredere în ea, având printre altele și o strângere de mână mai fermă. Mai

este și Paul, care încă mai plânge atunci când curăță ceapă, dar care, în sfârșit, privește spre viitor. Și, în fața lui, este Manon care a început de-acum să-și pună întrebări serioase referitoare la viitor. Și-a închis borcanul cu dulceață când a ajuns la un trântor bătrân care-i face inima să-i tresalte. Este și o fostă casieră care și-a îndeplinit visul de a deveni cercetător în biologie moleculară. Ea a reușit să astupe breșele de sus și de jos, datorită unei moașe medievale care a însoțit-o o bucată de vreme ca să o facă din nou să se simtă bine în corpul ei de femeie și datorită unui bărbat asupra căruia testosteronul are un efect de „Făt-Frumos”.

Nu mai este Lulu, băiețelul care se bucura din plin de viață, pentru că moartea este cea care s-a bucurat de el. Lulu e într-o altă dimensiune. El nu mai este aici ca să vadă toate astea, ca să le trăiască cu noi. Dar eu știu că el asistă la toate astea poate chiar mai mult decât am crede noi. Poate că el deține chiar controlul asupra situației. Altfel, cum se explică faptul că am rămas însărcinate toate trei aproape în aceeași lună?

E o întâmplare sau o coincidență?

Pe scurt, rezultatul este cel care contează.

Frumos rezultat!

Între înainte și astăzi, a fost cea întâlnire accidentală, la casa de marcat a unui supermarket, în jurul unei povești cu pizza și bere. El ar fi putut să aleagă o altă casă, eu aș fi putut să nu muncesc în acea zi. Aș fi putut să zâmbesc și să nu las acea lacrimă să-mi curgă pe obraz. Dar eu eram acolo, cu acea lacrimă, iar el a ales casa mea de marcat, poate tocmai datorită lacrimii. Ar fi putut, la fel de bine, să nu vină săptămâna următoare, să nu mă invite să mâncăm

împreună. Am fi putut să nu mergem în Bretania, să nu ne atașăm unii de ceilalți. Am fi putut să nu avem acest accident.

Dar toate astea s-au întâmplat, iar noi a trebuit să ne descurcăm. Romain avea dreptate. Ne descurcăm pentru că nu avem de ales. Viața își urmează cursul, iar noi nu suntem decât niște mici bucăți de lemn care plutesc în voia curenților. Noi toți am fost prinși în vârtejul șuvoaielor, uneori răsturnați sau izbiți, alteori înecați, însă plutim în continuare. În plus, uneori, în anumite colțișoare ale râului, protejate de o piatră mare, vreascurile care au fost purtate de șuvoi s-au întâlnit să ia o pauză și să țopăie împreună, formând astfel un mic conglomerat de supraviețuitori, în ciuda curenților puternici. Moartea lui Lulu este barajul care s-a rupt și care a șters totul din calea lui, dar noi nu ne-am înecat pentru că ne-am ținut unii de ceilalți. Cei mai puternici dintre noi i-au sprijinit pe cei mai slabi dintre noi.

Și-atunci când rezști în fața unui astfel de puhoi, te simți mai puternic.

Și mai sensibil.

În mod paradoxal, asta îți face rău, dar te descurci. Știi cum să rezști.

Faci față.

Până când te poți pune la adăpost în colțișorul protejat din spatele pietrei cele mari, ca să iei o pauză.

Înainte de alte vârtejuri.

Pentru că așa e viața.

Viața reală.

A venit vara. Am plecat toți șase în Bretania, la casa lui Paul. Charlotte a rămas în vacanță la bunicii din partea mamei. Nu suntem șase. Suntem nouă. Trei mici minuni își fac loc în pânțele celor trei femei.

În fiecare seară, mă duc să duc soarele la culcare, la orizont. Acolo-l regăsesc pe Ludovic, care plutește deasupra mării. Și-atunci când amândoi au adormit, mă întorc acasă, cu o melancolie dulce care atârnă de mine, care nu mă părăsește niciodată într-adevăr, dar pe care de-acum am împlânzit-o.

Luna nu e pe cer. Sunt doar câțiva nori rari care se încălzesc la lumina orașului. Așadar, în această seară, am scos barca și păturile. Am dansat pe punte dansul lui Baloo pentru că, după câteva luni, el a ieșit, în sfârșit, din hibernare. Era slăbit, dar l-am hrănit bine și și-a regăsit pofta de răs.

Ne-am oprit în noaptea întunecată, în același loc ca prima dată, cu Jérôme. Când a stins luminile, nu mi-a fost teamă. Nu de data asta.

Moby Dick, ducă-se pe pustiu.

După ce viața mi-a arătat de ce e în stare, doar nu o să mă sperie o balenă vai de capul ei...

Nici măcar un pic !

Ne-am așezat toți pe jos, pe punte, cu câteva pături atent așezate peste noi și cu trei mici delușoare care sunt niște umflături asemeni dunelor din deșert.

Cerul este splendid. Este noaptea de 10 august. Iar noi ne pregătim să ne uităm la Perseide, la această ploaie magică de stele căzătoare care, în realitate, nu corespund decât unei încrucișări dintre rămășițele unei comete la fel de mari ca un fir de nisip. O asemenea lumină pe cer se

datorează câtorva particule! Mi-aduc aminte de ce-mi spusese Romain într-o zi, în legătură cu firele de nisip de la malul mării, cele cu care putem construi cele mai frumoase castele de nisip.

În această noapte, o să urmărim construcția fortăreței noastre. Ea e trainică. E construită pe o fundație frumoasă. Iar aceste fire de nisip sunt reunite de un ciment indestructibil. E un sentiment profund de atașament. E o coalescență. Privim stelele știind că unele dintre ele strălucesc mai mult decât altele, pentru că mai au ceva în compoziție, în afară de gaz și de materie. Poate că sunt câteva suflete care s-au pus pe orbita lor și care le dau o altă lumină.

Mă gândesc adesea la Lulu. Mă gândesc la el în fiecare zi. La fiecare răsărit și la fiecare apus de soare. Îl regăsesc într-o adiere de vânt, într-o rază de soare, în zborul unui fluture. Este mereu cu mine. Uneori mă gândesc la el cu veselie, alteori cu inima strânsă. El stă mereu ascuns între gândurile mele și restul lumii, pentru totdeauna. În adâncul meu, în adâncul meu cel mai profund, e protejat bine, orice s-ar întâmpla. Așa cum o femeie însărcinată își poartă micuțul, fiind încă singura care știe că el este acolo, când pântecul său încă nu este rotunjit ca să vestească lumii minunea ce va să vină. Atunci când ea se desfată cu această intimitate secretă pe care nimeni nu poate să vină să o spulbere, nici chiar grijile dimprejur pentru că ea are în ea viață. Pentru că ea poartă cu sine dragostea...

L-am purtat nouă luni ca să-i construiesc un viitor și el s-a întors în mine ca să termine de construit propria mea viață. Desigur, e o viață în care am fost rănită, e o viață dificilă uneori, dar fascinantă.

Lulu a trecut prin viață, ca răsuflarea unui înger, și va rămâne de-acum înainte în amintirea celor pe care i-a atins cu aripile lui ușoare.

Brațele mele s-au ridicat încetișor și-mi poartă destinul către această minune ce îmi aparține, cea de a supraviețui, chiar cea de a trăi și de a fi fericită.

De a fi fericită.

Pentru că Lulu e mereu cu mine...

Mulțumiri

Le mulțumesc:

Lui Pauline, pentru termenii medicali...

Lui Apolline, pentru micile prostioare de puștoaică...

Lui Frédéric, pentru termenii din mecanică...

Lui Hervé, pentru Calea Lactee...

Tatălui meu, pentru că verifică greșelile de ortografie și de gramatică...

Lui Mickael, pentru această poezie atât de frumoasă...

Corectorilor mei, care mă citesc și mă recitesc cu dragă inimă...(un gând deosebit lui Marie, de sus!)

Și mai sunt cei care-mi oferă iubirea, gingășia, mângâierea de care am nevoie ca să pot merge mai departe...

Lui Emmanuel, pentru primăvara mea plină de rândunele...

Lui Benjamin, care mă învață să mă gândesc la viitor...

Și mai ales, îi mulțumesc lui Pierre, pentru sprijinul lui sincer.

ap!
act și politon

Editura ACT și Politon

Str. Înclinată nr. 129, Sector 5, București, C.P. 050202.

Tel: 0751.066.694, e-mail: office@actsipoliton.ro

www.ACTsiPoliton.ro